Culoarea sufletului

Autorul a peste 100 de titluri, Michael Phillips este un nume de primă mărime pe scena literaturii creştine, lucrările sale vânzându-se până în prezent în peste 6 milioane de exemplare. Phillips este, de asemenea, recunoscut în lumea întreagă drept unul dintre cei mai competenţi experţi în opera scriitorului victorian creştin George MacDonald, pe care a redactat-o şi a republicat-o.

Surorile din comitatul Shenandoah * 3

Culoarea sufletului

MICHAEL PHILLIPS

Traducere de Mihaela Tocuț-Addy

CASACĂRȚII
Oradea, 2016

Cartea a fost publicată în limba engleză cu titlul *The Color of Your Skin Ain't the Color of Your Heart*, la Bethany House Publishers, un imprint al Baker Publishing Group, Grand Rapids, Michigan, 49516, SUA.

Culoarea sufletului
de Michael Phillips

OP 2, CP 30
410670, Oradea
Tel./Fax: 0259-469 057; 0359-800761; 0728-874975
E-mail: info@ecasacartii.ro
www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PHILLIPS, MICHAEL
Culoarea sufletului / Michael Phillips; trad.: Mihaela Tocuț-Addy. - Oradea: Casa Cărții, 2016
ISBN 978-606-732-062-6

I. Tocuț-Addy, Mihaela (trad.)

821.111-31=135.1

Traducerea: Mihaela Tocuț-Addy
Editarea: Camelia Luncan
Tehnoredactarea: Vasile Gabrian
Corectura: Lavinia Filipaș
Coperta: Marius Bonce

Tiparul executat la Metropolis srl, str. Nicolae Jiga 31, Oradea
Tel./Fax: 0259-472 640

Cuprins

1
Ce facem noi aici

Cel mai mare har cu care m-a înzestrat Dumnezeu o fi, bag seama, acela de povestitor. Iar de numai ce vă nimerirăți printre noi și nu cunoașteți toate câte istorisii până acum, apăi aflați că aceasta este o poveste despre două fete din Sud ce se petrece în anul 1865. Ei, dar nu-i, vezi bine, o poveste ca oricare alta, ci una adevărată. Eu nu fac decât să istorisesc ceea ce s-a întâmplat. Ceea ce ni s-a întâmplat nouă.

Înainte să apăreți voi, făceam, bunăoară, ceea ce făcuseră ani de-a rândul sclavii negri de pe plantațiile din Sud – culegeam bumbac. În 1865, după ce războiul dintre Nord și Sud a luat sfârșit, chit că, mulțumită domnului Lincoln, nu mai eram sclavă, încă tot mă mai îndeletniceam alături de prietenii mei cu strânsul bumbacului ca să-l vindem și să putem răzbi.

Culeseserăm săptămâni întregi și încă tot nu isprăviserăm. În ziua în care începe povestirea noastră, am ieșit pe câmp să ne apucăm iarăși de cules, fără să avem habar de ochii ce ne pândeau bănuitori din pădure, nici de călărețul ce pornise spre Rosewood și avea să ne schimbe viețile – mai mult pe a mea decât pe a lui Katie – într-un chip cum nici cu gândul n-am fi gândit.

Ei, dar până să ajungem acolo, haideți mai bine să aruncăm o privire în urmă.

După ce Katie a achitat primul împrumut făcut de mamă-sa la banca din Greens Crossing, ne-am întors la Rosewood voioase nevoie mare.

Chiar de eram sleite de puteri, căci vreme de trei săptămâni trudiserăm fără oprire, culegând bumbac din zori și până-n seară, de îndată ce am ajuns acasă, eu, Katie și celelalte două fete cu care trăiam laolaltă la Rosewood – despre noi patru este vorba în povestea aceasta – ne-am îmbăiat, iar după cină am sărbătorit cu cântec, joc și voie bună. Petrecerea a ținut până târziu în noapte când, parcă prea istovite chiar și să urcăm treptele până la etaj, ne-am dus la culcare cu sufletele cântând de bucurie.

Katie – adică domnișoara Kathleen Clairborne care, deși avea doar cincisprezece ani, se poate spune că era stăpâna plantației Rosewood, unde trăiam toate patru – ar fi vrut să ne reapucăm de cules chiar a doua zi. Nu știam cine este *de fapt* proprietarul plantației, dar până una, alta, din moment ce nu mai era nimeni în afară de noi la Rosewood, iar ea trăise acolo de când se știa, Katie se arăta a fi o stăpână de plantație cât se poate de pricepută. Așa am făcut rost de bani ca să plătim împrumutul – culegând bumbacul pe care sclavii de la Rosewood îl semănaseră în primăvara aceea, înainte de sfârșitul războiului. Și, tot așa, de la mărunțișul care îi mai rămăsese, Katie a ajuns să aibă la bancă mai bine de 150 de dolari. Cu toate stăruințele ei, i-am spus însă că putea să își îngăduie nițel răgaz. Că bumbacul mai putea să aștepte, vezi bine, o zi, două.

Orișicum, pe mine mă cheamă Mayme – de la Mary Ann. Mayme Jukes, așa mi se zice. Trăiam la Rosewood împreună cu Katie de la sfârșitul războiului, când o bandă de dezertori ne masacrase familiile. De atunci trecuseră cinci luni.

Între timp ni se mai alăturaseră încă două fete. Emma era o negresă înaltă, slăbănoagă și zăpăcită. În afară de culoarea pielii, *nu* aveam mare lucru în comun. Ea, bunăoară, era frumoasă foc – și tocmai de la frumusețe i se trăgeau pasămite necazurile. Un plantator alb ce trăia în apropiere de Rosewood o lăsase grea,

iar acum o căuta în lung și-n lat cu gând s-o omoare și pe ea, și pe pruncușorul ei pe nume William.

Unde că nu ne era defel ușor să răzbatem singure prin viață după ce ai noștri au fost uciși, am ajuns vasăzică să le purtăm de grijă și acestor două suflete, făcând tot ce ne stătea în puteri ca să le ferim de rele. Mai trăia cu noi și o fetiță pe nume Aleta Butler care își pierduse, la rându-i, mama. Ea, însă, nu era orfană ca noi. Taică-său era încă în viață, chit că nu știam unde trăiește și ce să facem în privința lui. Orișicum, deocamdată trăiam toate patru sub același acoperiș și vedeam de plantație cum ne pricepeam noi mai bine, ca lumea să nu afle că eram singure la Rosewood și să ne ia de acolo.

Din aprilie, când pașii mă purtaseră, poate nu tocmai din întâmplare, la Rosewood, eu și Katie am trăit o vreme singure la conac, mulgând vacile și făcând pâine și unt. În răstimpul acela, Katie mi-a arătat fel de fel de cărți și m-a învățat să citesc mai bine. Eu, pe de altă parte, am învățat-o să mulgă vacile, să taie lemne și să cânte cântece de-ale sclavilor. Ea îmi citea din cărți, iar eu îi depănam povești auzite de la alți negri sau plăsmuite de mine. În scurtă vreme, din fetița neajutorată de odinioară, Katie s-a transformat într-o tânără care nu se dădea în lături de la treabă, capabilă să facă tot mai multe lucruri de una singură. Chiar dacă eu eram nițel mai vârstnică, iar ea nu contenea să-mi spună că fără mine ar fi pierdut de mult plantația, stăpâna locului rămânea, fără doar și poate, Katie.

Eu împlinisem de curând 16 ani, Katie avea 15 ani, iar Aleta 9. În privința Emmei nu eram sigură. Se poate să fi fost cu un an mai mare ca mine, dar la câte nerozii scotea uneori pe gură zău că era greu de spus. În ciuda felului ei de a fi, cu timpul mi-a intrat totuși la inimă. După ce ne riscaserăm viața una pentru alta, n-aveam cum să nu ne simțim apropiate.

Când am aflat că împrumutul făcut de mama lui Katie se apropia de scadență, n-am știut ce să facem. Într-o zi însă, pe când mă plimbam afară pe câmp, văzând cât bumbac crește la Rosewood, mi s-a năzărit o idee și m-am dus fuguța să i-o împărtășesc lui

Katie. Din moment ce bumbacul era gata de cules, am hotărât să culegem cât de mult om putea. În cele din urmă, recolta s-a dovedit a fi mai valoroasă decât credeam noi. Cu banii dobândiți pe bumbac, Katie a achitat întreaga datorie și i-au mai rămas pe deasupra încă 178 de dolari. Unde mai pui că, atunci când ne-am dus la bancă, Katie mi-a deschis și mie un cont – un cont pe numele meu! – și a depus în el 20 de dolari.

După ce am dus bumbacul la târg, i-am spus, deci lui Katie că a doua zi ar fi bine să vedem de treburile gospodărești cu care rămăseserăm în urmă și să ne tragem nițel sufletul. A treia zi ne-am întors pe câmpurile de bumbac și ne-am apucat iar de cules. Văzând cât de multe pot face patru fete când își pun ceva în gând și lucrează cu sârguință, acum munca nu ni se mai părea atât de grea. Unde mai pui că, de câteva zile încoace aveam și un ajutor de nădejde. Un băiat de culoare, înalt și domol la vorbă, pe nume Jeremiah. Părea să fie cam de-o seamă cu mine, pe la 16–17 ani.

Socotesc că se cuvine să vă spun câte ceva și despre el.

Katie îl cunoștea de ceva vreme pe Henry, tatăl lui Jeremiah, care era simbriaș la grajdul cu chirie din Greens Crossing. Cum se întâmpla adesea cu familiile de sclavi de pretutindeni, Henry fusese despărțit de fiul său și trăise vreme îndelungată departe de el. După ce sclavii au fost sloboziți, Jeremiah a pornit în căutarea părintelui său și, găsindu-l, i-a rămas alături. Cu toate că ne descoperise taina – faptul că nu era niciun om mare la Rosewood și vedeam singure de plantație ca și cum totul ar fi fost la fel ca înainte – până acum băiatul nu ne dăduse în vileag, păstrând tăcerea chiar și față de taică-său. Ajunsese, cum s-ar zice, părtaș la planul nostru. Era un flăcău vânjos și, poate că un alb nu ar fi fost de aceeași părere, dar mie mi se părea chipeș tare. Chit că eu aveam pielea mult mai deschisă la culoare decât Jeremiah, unii albi n-ar fi găsit pasămite nicio deosebire între noi doi. M-am întrebat adesea cum de în ochii multor albi toți negrii sunt urâți. Asta spunea, cel puțin, privirea pe care ți-o aruncau. Katie nu se număra, firește, printre albii aceia. Orișicum, în timp ce culegeam

bumbacul de la Rosewood, în răstimpuri îmi mai fugeau, fără să vreau, ochii spre Jeremiah, și asta din simplul motiv că, zică alții ce or zice, *eu* una îl găseam tare arătos.

Cum munceam noi așa pe câmp, mai alene și mai destinși ca odinioară, râzând și tăifăsuind de parcă strânsul bumbacului ar fi fost o plăcere, nu o corvoadă de sclav, numai ce se ivi un călăreț.

Ticluiserăm fel de fel de năzdrăvănii pentru situații din acestea, ca să lăsăm impresia că mama lui Katie era încă acolo și toate erau cum trebuiau să fie. Acum însă, prinse pe nepregătite afară pe câmp, nu aveam vreme să dăm fuga să aprindem focul în vreo colibă și nici să-i ascundem pe Emma și pe William.

Am înlemnit toți, cu ochii pe călărețul ce se apropia dinspre casă.

Eu și Katie am schimbat repede o privire. Îngrozită, Emma își lepădă traista, îl înșfăcă pe William, care dormea în căruță, și se năpusti cu el spre casă. Judecând după expresia lui Jeremiah, era limpede că băiatul se gândea cât se poate de serios s-o ia și el la goană în direcția opusă. În clipa următoare ne-am dat însă cu toții seama că asta ar da și mai mult de bănuit. Așa că am lăsat-o pe Emma să se ducă, iar noi am rămas în așteptare.

N-o știam pe atunci, dar în tot acest timp Henry, tatăl lui Jeremiah, ne urmărise din pădure. De la o vreme Henry intrase la bănuieli. Cu toate că nu căuta decât să ne ajute, eu și Katie ne codiserăm să îi mărturisim care era, de fapt, situația la Rosewood, preferând să îl ocolim.

După ce fiu-său ne-a aflat taina și ni s-a alăturat, mânat de curiozitate, Henry și-a pus în gând să descurce ițele odată pentru totdeauna. În ziua aceea, după ce a isprăvit treaba la rotărie, a purces așadar către Rosewood, iar acum ne privea de la marginea pădurii, mormăind în barbă că trebuie să poarte o discuție serioasă cu noi două și cu propriu-i fecior ca să afle și el odată ce se petrece.

Nu apucă însă să-și ducă gândul mai departe. Zărindu-l pe călăreț, se lăsă numaidecât la pământ și mai stătu la pândă un minut, două, după care se furișă înapoi în pădure și se întoarse, nevăzut de nimeni, la Greens Crossing.

2
Musafirul

Când călărețul se apropie, Katie tresări uimită, apoi fața i se înseniná și răsuflă ușurată. Era limpede că îl recunoscuse.

Își puse jos traista și porni spre el. Bărbatul își struni calul și schiță un zâmbet ștrengar, afișând niște dinți de un alb strălucitor.

— Pe legea mea! Mă înșală oare ochii? Să fie aceasta soră-mea Rosalind, trudind iar pe câmp ca data trecută când am fost pe aici, sau...?

Se opri șovăind. Zâmbetul acela poznaș nu îi păli de pe buze, dar în privire i se strecură brusc niscaiva nesiguranță, de parcă, lăsând șaga la o parte, se întreba cu adevărat cine era fata aceea nădușită, cu fața arsă de soare și mâinile muncite.

— Sunt eu, unchiule Templeton, spuse Katie, oprindu-se lângă cal. Sunt eu, Katie.

— Măi să fie! Te-ai făcut femeie în toată regula de când nu ne-am mai văzut! exclamă bărbatul descălecând. Și ești leită maică-ta. I-ai moștenit părul, ochii...

Până să apuce a mai spune ceva, bărbatul se trezi împresurat de brațele nepoatei sale. Luat pe nepusă masă, unchiul lui Katie rămase preț de o clipă buimac, parcă neștiind cum să tălmăcească ardoarea îmbrățișării. Apoi își coborî încet brațele în jurul umerilor ei înguști și o trase spre el.

— Asta da primire călduroasă! comentă el mucalit. Dacă nu mă înşală memoria, data trecută te-ai arătat niţel mai reţinută faţă de mine.

Katie nu spuse nimic, continuând să îl strângă pur şi simplu în braţe. Vădit stingherit, unchiu-său încercă să se elibereze din îmbrăţişare.

— Unde-i Rosalind? Trebuie să stau de vorbă cu ea.

— Of, unchiule Templeton! făcu Katie cu o tristeţe cum nu mai auzisem de mult în glasul ei.

Cu mâinile pe umerii nepoatei sale, bărbatul făcu un pas în spate, se aplecă şi i se uită în ochi.

— Doar nu plângi? Măi să fie, n-aş fi crezut că revederea îndepărtatului tău unchi îţi va stârni asemenea emoţii. Haide, Kathleen, linişteşte-te şi du-mă la mămica ta să stăm frumos de vorbă tustrei.

Strânse uşor mâna lui Katie, după care îi dădu drumul şi porniră încet spre casă.

— La cum o ştiu eu pe Rosalind, zise domnul Daniels, pun rămăşag că trudeşte şi acum din greu, aşa cum văd că faci şi tu. Taică-tău pe unde-i? Mă aşteptam să îl găsesc pe el lucrând aici pe câmp cu o echipă de bărbaţi în putere, nu colo, o mână de copii...

— N-ai dori, unchiule, să faci cunoştinţă cu ceilalţi? îl întrebă Katie în timp ce se îndepărtau.

— Cu cine... cu ei? făcu bărbatul, întorcând capul spre noi.

Când ochii îi zăboviră preţ de o clipă asupra mea, mi se făcu pielea de găină şi simţii furnicături în tot corpul. De ce, nu ştiam. O fi fost, pesemne, din pricina fricii. Dar chipul lui nu avea nimic înfricoşător. Ba dimpotrivă, era un chip prietenos, cu un aer de... pezevenghi. În ochii lui nu se citea nicidecum ura cu care ne priveau unii de la abolirea sclaviei încoace pe noi, negrii eliberaţi, ci doar bunăvoinţă. Iar când zâmbea, aducea aşa de tare cu Katie că era de ajuns o privire ca să îţi dai seama că sunt înrudiţi. Or, în situaţia noastră, o fiinţă de care te unea o legătură de sânge

însemna un lucru nepreţuit – de aceea se emoţionase pasămite Katie într-atâta la vederea unchiului ei.

Bine, dar cum se explica fiorul pe care îl simţisem *eu* când bărbatul se uitase la mine? M-oi fi înfiorat, bag seama, la gândul că avea să ni se dea pe faţă vicleşugul. Căci Katie n-avea, vezi bine, cum să îl ducă cu vorba la nesfârşit, spunându-i că mamă-sa e plecată. Or, după ce unchiu-său Templeton avea să afle adevărul, nu încăpea îndoială că totul urma să se schimbe.

Ce se va alege de mine, de Emma şi de Aleta, nu ştiam. Soarta lui Katie şi a plantaţiei, pe de altă parte, se arăta cât se poate de limpede. După ce ne perpeliserăm atâta vreme, întrebându-ne ce avea să se întâmple dacă unchii ei vor afla că îi fusese ucisă întreaga familie, iată că ziua aceea sosise – când ne aşteptam mai puţin.

— Cine-i fetiţa? întrebă unchiul lui Katie, întorcându-se să îşi ia calul de dârlogi.

Porniră amândoi mai departe spre casă, aşa că n-am auzit răspunsul lui Katie. Pe când îi priveam cum se îndepărtează, îmi vâjâiau prin cap o mie de gânduri. Nu ştiam ce să fac. Să îmi văd mai departe de treabă, ca o fostă sclavă chipurile tocmită cu simbrie, cum obişnuiam să fac când venea cineva în vizită? Sau să mă iau după ei? Dar dacă îi urmam până în casă, bărbatul ar putea să creadă că-s prea încrezută şi asta i-ar stârni bănuieli.

Cum stăteam eu aşa în cumpănă, numai ce auzii zgomot de paşi.

— Ăsta cine-i? întrebă Jeremiah, oprindu-se lângă mine.

— Unchiul lui Katie, am răspuns eu, întorcându-mă cu faţa spre el.

— Îl cunoşti?

— Acum l-am văzut pentru prima dată.

— Ştie?

— Nu. Dar are să afle pasămite în curând.

— Ce crezi c-o să facă?

— Nu ştiu.

Ni se alătură şi Aleta.

— Ce să fac, Mayme? mă întrebă ea. Să culeg mai departe bumbacul?

Am căzut o clipă pe gânduri.

— Da... da, socotesc că așa-i cel mai bine, i-am răspuns în cele din urmă. Noi două o să ne vedem de treabă până ce ne-om dumiri cum stau lucrurile – sau până ce ne-a spune miss Katie ce vrea să facem. Tu, am adăugat eu, întorcându-mă spre Jeremiah și sforțându-mă să zâmbesc, poate că ar fi mai cuminte să pleci. În chipul ăsta, Katie n-are să fie nevoită să dea socoteală pentru încă un suflet. Mulțumim frumos pentru ajutor.

— Pentru puțin, Mayme. Nădăjduiesc că n-o să dați de necaz.

— Om încerca să-ți trimitem vorbă. Nu știu ce are să se aleagă de Aleta, de mine și de Emma, dacă unchiul lui Katie o să ne gonească de la Rosewood, dar orice s-o întâmpla, am să găsesc eu o cale de a-ți da de știre.

Jeremiah încuviință din cap, apoi se răsuci și porni înapoi spre târg, fără a bănui că taică-său o luase în aceeași direcție cu doar câteva minute în urmă.

3
Ne este descoperit secretul

În timp ce se îndrepta tăcută spre casă împreună cu unchiul ei – care nu știa pasămite cum să-i tălmăcească tăcerea – Katie avea, ca mine, mintea răvășită de gânduri. Se întreba ce să facă și ce avea să se întâmple dacă unchiu-său ne va descoperi secretul. El îi tot dădea înainte, pălăvrăgind voios despre măicuța lui Katie, de parcă s-ar fi așteptat să îi iasă în întâmpinare dintr-o clipă într-alta, întrebând de tatăl și de frații lui Katie și mirându-se că, în locul lor, o găsise pe ea afară pe câmp, culegând bumbac cu o mână de copii și de negri. Pe Emma, care o zbughise în casă cu ăl mic și stătea acum tremurând ca varga în ascunzătoare, slavă Domnului că nu o văzuse, căci asta ar fi iscat și mai multe întrebări.

Îngândurată cum era, Katie nici nu băgase de seamă cât de schimbat părea unchiul ei. Într-un an și jumătate, căci numai atât trecuse de când se văzuseră ultima dată, bărbatul se schimbase aproape la fel de mult ca ea. Katie îmi povestise cândva că unchiu-său își vizita sora doar din interes, atunci când avea nevoie de una, alta, fapt care o irita la culme pe doamna Clairborne. Și de fiece dată era pus la patru ace, făcând paradă în cămăși cu volane și butoni cu pietre prețioase, vestoane după ultima modă, cizme scumpe și pălării din cele mai elegante.

Dichisit era, bag seama, și acum. Doar că, de astă dată, hainele lui frumoase erau nițel murdare și ponosite, iar părul negru îi

stătea cam vâlvoi. Arăta ca un om care bătuse cale lungă în goana calului. Şi el, şi calul erau plini de praf şi păreau istoviţi, însetaţi şi lihniţi de foame. Oricât se străduia s-o ascundă, unchiul lui Katie nu era tocmai în apele lui. Mai c-ai fi zis că avea aerul unui fugar.

Când ajunseră aproape de şură şi mintea începu să i se limpezească, Katie îşi aduse brusc aminte de noi.

— Aşteaptă o clipă, îi zise ea unchiului său, după care se răsuci şi o zbughi înapoi spre câmp. Mayme!... Mayme, vino, te rog, până în casă.

— Pe copilă o strigi? întrebă unchiu-său.

— Nu, pe fata de culoare cu care lucram pe câmp.

— Ce treabă ai cu ea?

— Ea este... este... în fine, am nevoie de ea, atâta tot. Nu vrei să-i dai apă şi ovăz calului?

— Ba da..., răspunse el niţel nedumerit. I-ar prinde bine, nu zic nu.

De îndată ce o auzii strigându-mă, lepădai traista şi o luai la goană spre casă. Neştiind ce să facă, Aleta mă urmă cu paşi nesiguri după câteva clipe. În apropiere de grajd mă oprii să-mi trag sufletul, apoi – ca să nu stârnesc bănuieli – pornii mai departe cu pas leneş, cum se aşteptau albii să ne vadă mergând pe noi, cei de culoare. Katie mă aştepta fremătând, mutându-şi înfrigurată privirea de la şură spre câmp şi înapoi.

Când mă zări, o rupse la fugă spre mine.

— Mayme, îmi şopti ea îngrozită, ce mă fac?

— Nu ştiu. Este unchiul tău. Ce ţi-a spus?

— Până acum a pus doar întrebări – a întrebat unde sunt ceilalţi.

Isprăvind treaba, unchiul lui Katie ieşi din grajd, curmându-ne vorba. Când se uită spre noi, simţii iarăşi furnicături din cap până-n picioare.

— Rămâi lângă mine, Mayme, îmi şopti Katie. Orice s-o întâmpla, vreau să te am alături.

Katie se îndreptă spre unchiu-său, iar eu o urmai. Unchiul şi nepoata porniră împreună spre casă, iar eu mergeam cu câţiva

pași în urma lor, stingherită din cale afară și întrebându-mă ce-o fi gândind bărbatul despre mine.

După ce intrară în bucătărie, unchiul lui Katie își scoase pălăria, se duse la pompă și își umplu un pahar mare cu apă, după care se așeză la masă de ai fi zis că-i stăpânul casei, nu alta – ceea ce ar fi și putut să fie, la o adică. Pe vremea aceea, încă nu știam că e o mare diferență între un frate din partea *mamei* și unul din partea tatălui. Tot ce știam e că bărbatul era neam cu Katie și că se purta de parcă ar fi fost la el acasă.

Chiar dacă era istovit și hainele-i erau ponosite, eu una nu văzusem în viața mea om mai ferchezuit. Purta o cămașă albă cu volane, închisă în față cu nasturi lucioși. De sub jacheta elegantă se ițeau, strălucitori, butonii de la manșetele cămășii. De pe-acum știam, vezi bine, ce-s aceia „butoni". Chiar dacă n-o fi fost un om cu stare, întreaga lui ținută te ducea cu gândul la bogăție.

Ușa era deschisă. Mă oprii în prag. Katie stătea nemișcată în fața unchiului ei, pironind podeaua. Bărbatul dădu pe gât apa din pahar și aruncă nedumerit o privire în jur, ca și cum ceva nu i s-ar fi părut a fi la locul lui. Se uită la mine și, scrutându-mi chipul vreme de câteva clipe, avu o ușoară tresărire. Apoi își întoarse privirea spre Katie și fața îi deveni gravă.

— Kathleen, socotesc că-i vremea să îmi spui ce se petrece. Rosalind n-ar fi plecat fără tine în călătorie, lăsând casa vraiște. Iar, dacă s-ar fi dus până în târg, trebuia să se fi întors până acum. Vreau să știu ce îmi ascunzi.

Stând în spatele ei, văzui cum Katie începe să tremure.

— Kathleen... unde-i mamă-ta?

— Of, unchiule Templeton, suspină Katie, mămica a murit! Au murit cu toții!

Nu își mai putu zăgăzui lacrimile înfrânate luni de zile și o podidi un plâns cu suspine, de ți se rupea sufletul ascultând-o. Bărbatul se făcu alb la față. Judecând după suspinele-i amarnice, nu încăpea îndoială că nepoată-sa spunea adevărul.

Rămase năuc, cu privirea pierdută în gol. Katie se apropie de el, îl cuprinse cu brațele și își lăsă plângând capul pe grumazul

lui. Auzind paşi în spatele meu, întorsei capul. Era Aleta. Îi făcui semn să mă urmeze şi, coborând treptele verandei, îi istorisii ceea ce tocmai se petrecuse. Pe când ne îndepărtam în tăcere de casă, ultimele sunete pe care le-am auzit înainte ca uşa să se închidă au fost suspinele lui Katie. Plângea mai amarnic ca niciodată.

Ne-am pus să întindem niscaiva haine pe sfoară, dar gândurile nu ne stăteau nicidecum la rufe. După ce am isprăvit, am trimis-o pe Aleta să dea de mâncare la găini.

Peste câteva minute, uşa de la bucătărie se deschise, iar Katie şi unchiul ei ieşiră pe verandă. Bărbatul avea aceeaşi privire năucă şi îi pierise cu totul cheful de şagă. După câte pătimiserăm eu şi Katie, îi venise bag seama şi lui rândul să dea piept cu durerea pierderii unei fiinţe dragi. Mi se rupea inima s-o văd pe Katie atât de răvăşită, dar de el îmi era parcă şi mai milă.

Se îndepărtară ţinându-se de mână spre locul în care erau îngropaţi părinţii şi fraţii lui Katie. Împreună îi îngropaserăm. I-am urmat şi de astă dată, de departe.

În dreptul mormintelor, se opriră tăcuţi şi rămaseră vreme îndelungată cu ochii plecaţi spre cele patru pietre funerare pe care le aşezasem împreună cu Katie lângă fiecare loc de veci. Într-un târziu, bărbatul îşi petrecu încet braţul pe după umerii nepoatei sale şi o trase spre el. Katie îşi lăsă capul pe braţul lui şi începu iar să plângă.

Câtă vreme au stat aşa nu ştiu. Chiar de Katie îmi spusese să rămân pe aproape, am socotit că într-un asemenea moment nu se cădea să mai zăbovesc prin preajmă, pândindu-i de la depărtare. De Katie avea nevoie de un umăr pe care să plângă, îl avea la îndemână pe unchiul ei. Orice avea să se întâmple mai încolo, acesta era un moment în care se cuvenea să îi las singuri.

Aşa că m-am răsucit pe călcâie şi m-am dus să văd ce face Aleta.

4
Templeton Daniels

Știu că sună caraghios să spun așa ceva, dar pe lângă fricile și neliniștile care îmi frământau mintea, simțeam și un soi de... ușurare. După ce ne zbătuserăm atâta să ascundem faptul că trăiam singure la Rosewood... brusc și dintr-odată taina noastră ieșise la iveală. Lucrul de care ne temuserăm în tot acest timp tocmai se întâmplase.

Unchiul lui Katie *știa* adevărul. Acum pesemne că totul avea să se schimbe. Templeton Daniels avea să preia fără doar și poate frâiele situației și avea să rânduiască lucrurile ca un om mare. Fie avea să rămână stăpân peste Rosewood, fie avea să afle cui îi aparținea de drept plantația, dacă nu lui, după care avea s-o ia pe Katie cu el, Dumnezeu știe unde.

La doar câteva zile după ce crezuserăm că am scăpat basma curată, achitând împrumutul făcut de mama lui Katie, vicleșugul nostru fusese dat pe față, punând pasămite capăt vieții noastre împreună. Fără să îmi dau măcar seama, mă căzneam să-mi fac curaj pentru a înfrunta schimbările ce aveau să urmeze, chiar dacă asta însemna că, peste câteva zile, n-am să mai fiu la Rosewood și n-am s-o mai revăd probabil niciodată pe Katie. Gândul îmi zbură iar la postul din Oakwood, de menajeră la hotel.

Mă foiam înfrigurată pe lângă șură, fără să fac mare lucru. Într-un târziu, i-am văzut pe Katie și pe unchiul ei plecând de lângă morminte și întorcându-se spre casă. Bărbatul avea și

acum brațul petrecut pe după umerii ei, iar Katie mergea cu obrazul lipit de pieptul lui, de parcă ar fi fost cel mai firesc lucru din lume. Și, pe cât eram eu de agitată, m-a uns la inimă să îi văd cum merg îmbrățișați. Nu de alta, dar mie nu îmi mai rămăsese nicio rubedenie pe fața pământului care să mă cuprindă cu brațul în chipul acesta.

Nu mi-a plăcut niciodată să tândălesc, așa că m-am întors la treabă. Am făcut puțină curățenie în grajd, apoi m-am dus să pun apă în adăpători. Munca avusese întotdeauna darul de a mă liniști.

La un moment dat, auzind pași în spatele meu, am întors capul. Era Aleta.

— Katie m-a trimis după tine, spuse fetița. Te roagă să vii în casă.

Am lăsat totul baltă și am urmat-o. Katie și unchiul ei vorbeau în șoaptă, așezați la masa din bucătărie. Katie avea ochii roșii. Ridică privirea spre mine și încercă să zâmbească.

— Mayme..., începu ea cu glasul răgușit de la plâns, după care își trase nasul și, încercând să își zăgăzuiască lacrimile, adăugă: I-am spus... I-am spus tot. N-am avut puterea să-l mint. Sper că nu ești supărată pe mine.

— Cum să fiu supărată, Katie? am răspuns eu, aruncând o privire spre domnul Daniels. Firește că a trebuit să-i spui... E, doar, unchiul tău.

Bărbatul părea mișcat de dragostea vădită pe care ne-o purtam una alteia. Cu toate astea, pe mine mă privea mai departe în chipul acela năstrușnic. Eram obișnuită cu astfel de priviri. Albii se uită întotdeauna altfel la cei de culoare. Și totuși, ochii lui păreau să vadă dincolo de culoarea pielii. Și nu știu de ce, acea privire mă făcea să simt furnicături în tot copul.

— Ea este Mayme, unchiule Templeton... Mayme Jukes, spuse Katie. Mayme este cea mai bună prietenă pe care am avut-o vreodată.

Auzind acele cuvinte, am început să clipesc repede din pleoape. N-ar fi fost de niciun folos să izbucnim amândouă în plâns, dar cu greu mi-am putut înfrâna lacrimile.

— Încântat de cunoştinţă, Mayme Jukes, zise unchiul lui Katie. Numele meu este Templeton Daniels. Din câte mi-a spus Katie, bag seama că îţi datorez mulţumiri. Îţi mulţumesc că ai avut grijă de ea şi de plantaţie şi că... ai îngropat-o pe sora mea, laolaltă cu soţul şi cu fiii ei.

Încuviinţai tăcută din cap, căznindu-mă să zâmbesc. Nu ştiam ce să zic.

— I-am povestit şi de fete, continuă Katie, după care făcu ochii mari. Dumnezeule, unde-i Emma?!

În vâltoarea evenimentelor, uitaserăm cu totul de Emma! În tot acest timp socotisem că stătea pitită la etaj, având grijă să nu se pună William pe plâns.

— Aleta, dă fuga sus la etaj să vezi dacă Emma e la ea în cameră, spuse Katie.

Aleta se făcu nevăzută şi, în mai puţin de un minut, se întoarse.

— Am căutat-o în toate odăile de la etaj, dar n-am găsit-o.

Înţelegând unde se ascunsese Emma, eu şi Katie ne privirăm îngrijorate.

— Vai... sărmana Emma! exclamă Katie, sărind de pe scaun.

Dând fuga în salon, găsirăm preşul aruncat la o parte. Am fi înţeles dintr-o privire unde se află Emma, dar niciuna dintre noi nu călcase în salon de când plecaserăm de pe câmp, iar Aleta nu băgase de seamă.

Am înşfăcat zăvorul şi am înălţat chepengul.

— Emma... Emma, eşti acolo? strigă Katie prin deschizătură.

— Aci îs, da, don'şoară Katie, se auzi un glas din pivniţă. Şi io, şi William suntem teferi şi nevătămaţi.

— Poţi ieşi, Emma, nu e niciun pericol, îi spuse Katie, după care murmură pentru sine: Trebuie să punem petrol într-unul dintre felinarele acelea vechi din pivniţă şi să lăsăm acolo şi nişte chibrituri.

Peste câteva clipe Emma îşi iţi capul prin deschizătură. După ce Katie i-l luă pe William din braţe, negresa urcă în salon. Ce-o fi gândit unchiul lui Katie, care ne urmase din bucătărie, văzându-şi nepoata cu un prunc mulatru în braţe şi cândva mândrul conac

de la Rosewood luat în stăpânire de două fete albe și două de culoare, e greu de spus. Orice i-o fi trecut însă prin cap în momentele acelea, nimic nu l-ar fi putut pregăti pentru îmbrățișarea pe care i-o dădu Katie Emmei în clipa următoare, cu părere de rău că aceasta trebuise să petreacă atâta vreme închisă în pivniță.

Domnul Daniels se zgâi nedumerit la ele vreme de câteva clipe, apoi începu să râdă încetișor.

— Ei bine, Kathleen, chit că mi-ai istorisit toată tărășenia, n-aș fi crezut că poate fi adevărat dacă n-o vedeam cu ochii mei. Sunteți o întreagă familie... de copii! N-am mai văzut în viața mea așa ceva. Cum ați izbutit să păstrați secretul atâta amar de vreme?

Prinsă cu William, pe care tocmai îl luase din brațele lui Katie, Emma nu îl observase până atunci pe bărbatul ce stătea în pragul bucătăriei. Când îi auzi glasul, se năpusti îngrozită spre scară.

— Nu fugi, Emma! strigă Katie după ea. N-are de ce să-ți fie teamă. El este unchiul meu. I-am vorbit despre situația ta.

Emma se opri și se întoarse cu pași nesiguri spre noi.

— Dânsul este domnul Daniels, Emma, adăugă Katie. N-are să-ți facă niciun rău.

— Încântată de cunoștință, domnu' Daniels, zise Emma folosind, de dragul lui Katie, cel mai politicos ton cu putință. De-acu' încol' o să ai mata grijă de noi?

Vreme de câteva clipe, cuvintele ei rămaseră parcă suspendate în aer. Katie își coborî privirea în podea. Pe negândite, Emma dăduse glas întrebării care ne frământase de la bun început pe amândouă, dar pe care nici eu, nici Katie nu avusesem curajul de a o rosti cu voce tare. Domnul Daniels părea a fi la fel de năucit de întrebare ca noi.

— Nu știu... Emma, spuse el într-un sfârșit. Eu și Katie mai avem încă multe de lămurit.

— Don'șoara Katie îi cea mai bună stăpână de pe fața pământului, io atâta am de spus, îi dădu Emma mai departe; nu de alta, dar odată ce i se dezlega limba, era greu s-o oprești. Don'șoara Katie o avut grijă de mine. Și ea, și don'șoara Mayme or fost tare

bune cu mine și cu pruncu' meu. Fără ele nici nu cred c-aș mai fi azi în viață. Și s-or îngrijit și de Aleta cum s-or priceput ele mai bine. Așa-i, Aleta?

Fetița încuviință din cap, chit că încă nu știa cum să tălmăcească toate câte se petreceau.

Domnul Daniels râse încetișor. Începea să-i revină culoarea în obraji și cheful de șagă.

— Ei bine, Emma, bag seama că nepoata mea Kathleen și... Mayme aici de față, adăugă el, aruncând o privire spre mine, trebuie să fi muncit din greu și să fi făcut multe lucruri așa cum se cuvine ca să rămâneți toate patru în viață...

— Toți cinci, domnu' Daniels, îl corectă Emma. Tre' să-l puneți la socoteală și pe William al meu.

— Da, desigur... toți cinci. Sunt sigur că tot ceea ce zici e adevărat. Kathleen mi-a spus că i-ați fost cu toatele de mare ajutor. Dar, după cum am mai zis, va trebui să discut pe îndelete cu Kathleen despre toate cele ca să vedem ce e de făcut de acum încolo.

Vorbele lui, din care se subînțelegeau tocmai lucrurile de care ne temeam eu și Katie, îi tăiară Emmei piuitul și ne reduseră pe toate la tăcere.

Într-un târziu, Katie fu cea care curmă tăcerea, întrebând fără ocolișuri:

— Rosewood îți aparține acum ție, unchiule Templeton?

Întrebarea lui Katie îl buimăci pe unchiu-său chiar mai strașnic decât cea pusă adineaori de Emma. Sărmanul om abia ce aflase de moartea soră-sii și că, de luni de zile, plantația era ținută de nepoată-sa și de o mână de copii, albi și de culoare, iar acum, înainte să apuce a se dezmetici bine, trebuia să și ia o hotărâre cu privire la propriu-i viitor.

Își roti privirea prin încăpere. Patru perechi de ochi stăteau ațintiți asupra lui, în așteptarea unui răspuns. Gândul de a fi stăpân peste Rosewood și tot ceea ce însemna asta îl făcu să se perpelească nițel. Chit că ți-e greu să crezi una ca asta despre un om în toată firea, în momentul acela mi-am dat seama că nici el nu știa

mai bine ca noi ce era de făcut. Când ești copil ai impresia că toți oamenii mari sunt siguri pe ei și nu cad niciodată pradă îndoielii. Doar pe măsură ce te coci tu însuți la minte ajungi să îți dai seama că maturizarea nu înlătură nicidecum toate îndoielile vieții.

Domnul Daniels se uită la noi, apoi râse mânzește.

— Plantația n-are cum să îmi revină mie, Kathleen. Nu sunt rudă de sânge cu tatăl tău.

— Înseamnă că Rosewood îi aparține acum unchiului Burchard? întrebă Katie speriată. N-ai să-i spui, unchiule Templeton – așa-i că n-ai să-i spui?...

— Nici măcar nu-l cunosc pe fratele tatălui tău. Rosalind mi-a pomenit de el o dată sau de două ori, dar de întâlnit, nu l-am întâlnit niciodată.

— Nu vreau să mă ia la el.

— Nu vom face nimic până ce n-om cumpăni bine lucrurile.

— Dacă e să fim date în grija cuiva, fii bun, unchiule Templeton, și rămâi tu aici cu noi, spuse Katie. Îți făgăduiesc că o să muncim din greu toate patru, adăugă ea, uitându-se la noi.

Am dat cu toatele din cap.

— Mai încape vorbă, don'șoară Katie? sări Emma însuflețită.

Cu toate îndoielile ce îl munceau, domnul Daniels nu putu să nu pufnească iar în râs văzându-ne atât de înflăcărate. Apoi redeveni serios.

— Câți ani ai tu, Kathleen?

— 15, unchiule Templeton.

— Hm... ești prea tânără. Dacă aveai 18 ani, poate că lucrurile ar fi stat altfel...

Căzu o clipă pe gânduri.

— Dar Mayme are 16 ani, spuse Katie cu vocea încărcată de speranță.

Unchiu-său schiță un surâs.

— Mă îndoiesc că asta va schimba lucrurile, spuse el gânditor. Nu... ceea ce contează este legătura de sânge. Și mă tem că nici Mayme, nici eu nu...

Nu își duse vorba până la capăt. Cu un oftat, se răsuci pe călcâie și se întoarse în bucătărie.

Ne uitarăm nedumerite una la cealaltă, neștiind ce să facem. În cele din urmă, Katie îl urmă, iar eu mă luai după ea. Domnul Daniels stătea așezat la masă, privind în gol. Nici măcar nu ridică privirea când intrarăm în bucătărie.

— Unchiule Templeton, ce ar trebui să facem... acum? îl întrebă Katie. Ce vrei tu să facem?

Cuvintele ei îl smulseră din visare și bărbatul se uită buimac la ea, neînțelegând parcă de ce îl întreba nepoată-sa *pe el* ce să facă. Nu era obișnuit, vezi bine, să poarte grija altora, iar gândul de a fi răspunzător pentru alții îl stingherea.

— Nu știu, spuse el într-un târziu. Faceți... ce faceți voi de obicei – ceea ce ați face dacă n-aș fi aici.

— Începe să se însereze, spuse Katie, aruncând o privire pe fereastră. Cred că ar trebui să ne apucăm de pregătitul cinei, adăugă ea, uitându-se la mine.

Era o idee înțeleaptă, așa că încuviințai din cap.

— Se aud deja mugetele vacilor. Câtă vreme tu și Emma pregătiți ceva de mâncare, eu și Aleta o să aducem vacile de la pășune și o să le mulgem.

— După ce luăm cina, adăugă Katie, întorcându-se spre el, îți vom face patul în dormitorul părinților mei, unchiule Templeton.

Cu gândul aiurea, bărbatul încuviință absent din cap și, mormăind ceva despre cal, se ridică și ieși. Luându-mă cu lucrul, n-am avut răgaz să mă gândesc atunci la asta, dar era, bag seama, nițel cam ciudat că nu se oferise să ne ajute. De întors, s-a întors târziu, după ce luaserăm deja toate masa.

Katie i-a dat să mănânce, după care unchiu-său s-a retras în camera lui și, până a doua zi, nu l-am mai văzut.

5
Amintiri dureroase

Dimineața următoare aduse cu sine nori negri de furtună, în ton cu norul de nesiguranță ce atârna greu peste Rosewood și peste viitorul nostru.

Am coborât treptele cu inima cam strânsă, întrebându-mă ce m-o fi așteptând la parter. Dar n-am dat peste nimic ieșit din comun. Katie se trezise înaintea mea, iar acum ședea împreună cu unchiul ei la masa din bucătărie, bând cafea și râzând. Păreau amândoi binedispuși.

— Bună dimineața, Mayme, mă salută Katie voioasă.

— Kathleen tocmai mi-a povestit de jupâneasa aceea bănuitoare din târg. Cum ziceai că o cheamă?

— Doamna Hammond.

— A, da... doamna Hammond. Înțeleg că ea este una dintre principalele obstacole în calea stratagemei voastre.

Orice o fi gândit domnul Daniels despre faptul că eu și Emma ocupam fiecare câte un dormitor, n-a pomenit niciun cuvânt despre asta și nici n-a dat a se înțelege că îl deranja în vreun fel să stea sub același acoperiș cu noi. De fapt, trebuie să recunosc că mă trata în chipul cel mai firesc cu putință. Era singurul alb, în afară de Katie, care mi se adresa pe același ton cu care se adresa albilor. Vorbea cu mine la fel cum vorbea cu Katie, de parcă nici n-ar fi băgat de seamă că sunt de culoare.

— Ăă... da, am încuviințat eu, nițel încurcată. Femeia aceea ne-a dat, ce-i drept, niscaiva bătăi de cap.

— Ei bine, pare-se că va trebui să stau de vorbă cu cucoana asta... O, și am auzit că tu și Katie ați pus pe fugă niște inși înarmați care au venit să dea târcoale pe aici. Ați trecut prin ceva peripeții, pe legea mea!

— Unchiul zice că aurul era al unchiului Ward, interveni Katie.

— Și credeți că o să se întoarcă după el? îl întrebai eu pe domnul Daniels, așezându-mă lângă ei.

— Ei aș!... Din câte știu eu, Ward a murit, răspunse bărbatul. Eu, cel puțin, așa am auzit. Nu l-am mai văzut de ani de zile. Tot ce știu e că, ultima dată când ne-am întâlnit, fugea de niște indivizi ce îi purtau gând rău. Am încercat în repetate rânduri să-i dau de urmă, dar toate strădaniile mele au fost zadarnice. Eu unul cred că vă puteți folosi liniștite de aurul acela. Ward nu se mai întoarce.

— Ne-am folosit deja de aur, unchiule Templeton, spuse Katie. Dar nu au fost decât vreo 50 de dolari, prea puțin pentru a achita împrumutul scos de mama.

— Hm... Ar fi trebuit să fie mai mult. Cel puțin, urmăritorii lui Ward așa par să creadă, adăugă el.

— Îi cunoști cumva, unchiule Templeton?

— Ne-am întâlnit întâmplător o dată sau de două ori. Indivizii cu pricina, dacă ei sunt cei ce vor să dea de el, trăiesc cu convingerea că i-am fost părtaș lui Ward în daravera asta.

— Dacă ar fi fost mai mult aur, n-am fi fost nevoite să culegem bumbacul, spuse Katie. Dar, în chipul acesta, am izbutit să dobândim peste 300 de dolari, nu-i așa, Mayme?

Domnul Daniels fluieră admirativ.

— Păi, asta-i o căruță de bani! Bănuiesc că ați muncit din greu pentru ei.

— Da, n-a fost ușor. Dar a meritat cu vârf și îndesat. După ce am plătit datoria la bancă, ne-au mai rămas încă 150 de dolari.

— Și ce ați făcut cu ei?

— Am păstrat o mică parte pentru cumpărături, iar restul banilor i-am depus în cont.

I-am lăsat să stea de vorbă și m-am dus să aduc un urcior cu lapte proaspăt, din cel muls aseară. Când m-am întors am găsit-o doar pe Katie în bucătărie. Unchiu-său se întorsese la etaj. Ne-am uitat, strângând din umeri, una la cealaltă, apoi am mâncat în tăcere niște pâine și am băut fiecare câte un pahar cu lapte, după care ne-am apucat de treburile gospodărești de zi cu zi. Unchiul lui Katie a stat mai mult retras, și-a îngrijit calul, și-a spălat câteva cămăși, s-a bărbierit și s-a îndeletnicit cu alte treburi bărbătești așijderea.

Ceva mai târziu l-am auzit stând de vorbă cu Katie în salon. Tocmai intrasem în bucătărie să beau niște apă când le-am auzit glasurile în încăperea alăturată. Spre deosebire de atmosfera din dimineața aceea, când îi găsisem tăifăsuind voioși la masa din bucătărie, acum amândoi erau din cale afară de serioși.

Nu voiam să dau buzna peste ei, dar mânată de curiozitate, am rămas acolo câteva clipe, trăgând cu urechea.

— ... aveam doar nevoie de un loc unde să mă adăpostesc o vreme, l-am auzit pe unchiul lui Katie, până se mai liniștesc lucrurile.

Apoi am auzit glasul lui Katie, dar n-am izbutit să-i deslușesc vorbele. Unchiu-său râse amar.

— Drept să-ți spun, Katie, în ultima vreme nu mi-a mers prea bine.

— Cum așa, unchiule Templeton?

— Unul care se îndeletnicește cu ce mă îndeletnicesc eu nu își face mulți prieteni de-a lungul drumului.

— De ce? Cu ce anume te îndeletnicești?

Domnul Daniels slobozi un oftat.

— Să zicem că atunci când umbli cu prea multe tertipuri, unele dintre ele ajung să te bântuie.

— Nu înțeleg, spuse Katie.

— Poate că așa e cel mai bine. Orișicum, sunt multe locuri unde nu mai pot să pun piciorul. Ți-am mai spus că indivizii ăia sunt și pe urmele mele și...

N-am mai deslușit ce a urmat sau poate că și-a lăsat el vorba neterminată. Apoi l-am auzit adăugând:

— ... de aceea aveam nevoie de un loc unde să mă dau o vreme la fund... dar nici cu gândul nu gândeam că...

Râse iar, dar de astă dată râsul îi era încărcat de tristețe.

— Îmi pare rău că ți s-a întâmplat o asemenea nenorocire, Kathleen... o soră de nădejde... am să încerc să te ajut cum pot.

În ziua aceea n-am cules bumbac. N-am cules nici a doua, nici a treia zi. Acum că unchiul lui Katie era acolo cu noi, dintr-odată totul era altfel. Niciuna dintre noi nu știa ce să facă. El nu pomenea un cuvânt despre ceea ce avea să se întâmple mai departe, iar Katie nu voia să întrebe. Uneori domnul Daniels era vesel și prietenos, alteori serios și gânditor. Se purta mai degrabă ca un musafir decât ca unul de-al casei. Nu ne ajuta niciodată la lucru. Noi făceam toată treaba și pregăteam de mâncare, iar el lua masa împreună cu noi, sporovăind de parcă totul ar fi fost în cea mai mare ordine. Norii se tot adunau și, odată cu văzduhul, ne întunecam și noi. Au fost două zile încărcate din cale afară. Eram nerăbdătoare să stau de vorbă cu Katie, căci știam că nesiguranța o roade și pe ea la fel de tare. Totuși, am socotit că e mai bine să aștept până ce deschide ea subiectul, după ce o să cadă la înțelegere cu unchiul ei. Om fi fost noi prietene, dar el îi era *neam*.

În după-masa celei de-a treia zile, am urcat în odaia care aparținuse unuia dintre frații lui Katie, iar acum era „a mea", și m-am așezat pe pat.

Toate neliniștile de odinioară se întorseseră să mă bântuie. Ce căutam eu aici, trăind în casa unui alb, dormind în patul unui alb și luându-mi atâtea libertăți grozave? Toate greutățile peste care trecuserăm eu și Katie, toate izbânzile noastre se pierdeau acum în negura îndoielii. Mă întrebam din nou dacă n-ar fi cumva mai bine să plec... dacă nu voi fi *nevoită* să plec. Unchiul lui Katie era un om cumsecade. Se arăta cât se poate de amabil față de mine și de Emma. N-aveam niciun motiv să mă plâng în privința lui. Totuși, el și Katie erau *albi*, iar eu eram *de culoare* și nimic nu putea să schimbe lucrul ăsta. Pesemne că unchiul lui Katie avea să rămână aici cu ea și avea să se ocupe el de plantație. Nu aveam nicio îndoială că așa se va întâmpla.

Pe negândite, numai ce m-am trezit trecând în revistă lucrurile din camera mea – puținele lucruri care îmi aparțineau și cele pe care mi le dăruise Katie. Hainele, păpușa ei, suvenire, vechiul meu jurnal și, desigur, frumosul jurnal primit de la Katie, penița și călimara, Biblia mămucăi.

Fără să îmi dau seama, se vede treaba că mă pregăteam iar de plecare, pentru a doua sau a treia oară, întrebându-mă care lucruri erau cu adevărat ale mele și pe care se cădea să le las în urmă.

Simțeam o ușoară mâhnire, dar mă și bucuram pentru Katie. După ce trăiserăm atâta vreme cu frica în sân, întrebându-ne ce o să se întâmple dacă neamurile ei vor afla adevărul, acum că unchiul ei ne aflase secretul, îmi spuneam că ne făcuserăm pesemne griji pe degeaba, căci Templeton Daniels părea a fi, la urma urmei, un om de ispravă. Era limpede că ținea la Katie și că nepoata lui îl adora.

Așa că toată povestea asta avea să se termine cu bine.

Atunci de ce eram tristă și agitată? Poate din pricină că nu știam ce avea să se aleagă de Emma și de mine. Noi două, mi-am spus, o să fim pesemne nevoite a pleca de pe plantație, iar eu o să trebuiască să am grijă de Emma. Chiar dacă domnul Daniels mi-ar îngădui *mie* să rămân și să muncesc pentru ei, pe Emma eram sigură că n-ar păstra-o. Care alb ar suferi s-o aibă prin preajmă? Nu era bună de nimic, iar ea și pruncul ei erau două guri în plus de hrănit. Or, în afară de noi, Emma nu mai avea pe nimeni. Dacă domnul Daniels hotăra s-o izgonească de la Rosewood, n-aș avea încotro: va *trebui* să am grijă de ea. Nu de alta, dar de una singură n-ar fi putut răzbi la cât era de neajutorată, cu atât mai puțin când alde William McSimmons era pe urmele ei.

Un zgomot îmi tulbură gândurile.

Întorcând capul, dădui cu ochii de domnul Daniels. Stătea în prag, uitându-se la mine.

Dădui să îngaim ceva, dar expresia care i se așternu pe chip când mă întorsei spre el mă făcu să amuțesc.

Era limpede că mă recunoscuse când se oprise în dreptul ușii deschise, dar în clipa în care ochii ni se întâlniră se făcu alb la față și mai că i se tăie răsuflarea. Mi se făcu iar pielea de găină. Vreme de trei-patru secunde nu ne-am putut lua ochii unul de la celălalt.

Apoi își coborî privirea spre obiectul pe care îl țineam în mâini și întrebă abia șoptit:

— De unde îl ai?

— A fost al mămucăi.

În clipa aceea, am avut impresia că ochii i se umplu de lacrimi. Se întoarse cu spatele, de parcă n-ar fi vrut să-l văd, apoi se îndepărtă cu pași împleticiți și o luă în jos pe trepte. După o jumătate de minut l-am auzit deschizând ușa de la bucătărie. M-am dus la fereastră și m-am uitat afară. Unchiul lui Katie se îndrepta năuc spre câmpuri.

A doua zi dimineața când ne-am sculat, Templeton Daniels nu mai era la Rosewood.

6
Încă o vizită neașteptată

În casă domnea o tăcere nefirească. Când am coborât la parter, am găsit-o pe Katie șezând singură la masa din bucătărie.

Își ridică ochii spre mine cu o expresie pe care nu o mai văzusem nicicând pe chipul ei. Părea dintr-odată mai matură. Pe fața ei se citea ușurare amestecată cu tristețe și cu sentimentul că se așteptase cumva la asta, dar nu își dăduse seama decât după ce se întâmplase cu adevărat.

— A plecat, Mayme, îmi spuse ea cu vocea stinsă.

Încercă să îmi zâmbească, dar ochii i se umplură de lacrimi. Întoarse capul.

M-am apropiat și mi-am așezat mâna pe umărul ei. Ea își lipi capul de mine, plângând încetișor.

— Nu știu de ce plâng, Mayme. Ar trebui să fiu bucuroasă. Totul va rămâne la fel ca înainte. Nu va trebui să plece nimeni. Secretul nostru este în siguranță. Și totuși...

Își trase iar nasul și continuă printre lacrimi:

— ... el este singura mea rubedenie... sau, mă rog, singura rudă care mă cunoaște și ține la mine. Și nădăjduiam că...

— Știu. Și eu nădăjduiam să îți rămână alături.

Se lăsă o vreme tăcerea. Katie trase de câteva ori aer în piept ca să se liniștească, apoi își ridică iar privirea spre mine și îmi spuse zâmbind:

— Așadar totul va rămâne pesemne neschimbat.

Veni să mă strângă în brațe și rămaserăm îmbrățișate clipe în șir.

— Nu-i așa, Mayme, că tu n-ai să mă părăsești niciodată?

— Nu, Katie, n-am să te părăsesc niciodată.

Inspiră încă o dată adânc și făcu un pas înapoi, se șterse la ochi și zâmbi iar.

— Gata, mi-a trecut.

— Unchiul tău nu ți-a spus nimic înainte să plece?

— Nu. A lăsat doar răvașul acesta, adăugă ea, întinzându-mi o foaie de hârtie. L-am găsit pe masă în dimineața asta.

— Nu pot să-i desluşesc scrisul. Ce zice?

Katie îmi luă scrisoarea din mână și citi cu voce tare:

Dragă Kathleen,

Am niște treburi de rezolvat. În momentul de față viața mea este cam complicată și regret profund, dar nu îmi stă în puteri să am grijă de voi. Îmi pare nespus de rău că mama ta, Rosalind, s-a prăpădit. A fost o femeie cu suflet bun și am să îi duc și eu dorul. Știu că tu și Mayme veți fi în stare să vă purtați singure de grijă până ce am să găsesc o soluție. Oricum, sunt sigur că vă puteți purta de grijă mai bine decât aș fi eu în stare. Îmi pare rău că n-am fost un unchi mai bun. Secretul vostru este în siguranță, n-am să îl divulg nimănui.

Numai bine,

Unchiul Templeton

Katie puse răvașul jos și își șterse lacrimile.

— Nu știu de ce sunt atât de tristă. Dar n-am ce-i face – asta simt.

— Crezi că o să se întoarcă?

— Nu știu, răspunse Katie. Cu unchiul Templeton... nu se știe niciodată. Și a luat..., începu ea, după care se opri și schiță un surâs trist, a luat banii pe care îi țineam în cutia de trabucuri din spatele zaharniței, exact cum zicea mama că obișnuiește să facă De ce i-a luat, Mayme? întrebă ea, privindu-mă năucită. Dacă mi-ar fi cerut bani, i-aș fi dat cu dragă inimă. De ce i-a luat fără să-mi spună?

N-am apucat să-i răspund – oricum nu aveam un răspuns la întrebarea ei – căci în momentul acela Aleta și Emma își făcură apariția pe scară, curmându-ne conversația.

După vreo două zile, eu și Katie am început să ne gândim iar la bumbac. Era gata de cules și n-o mai puteam tărăgăna la nesfârșit – trebuia să achităm și cel de-al doilea împrumut. Chit că era încă înnorat și cam rece, a doua zi ne-am pregătit de treabă. De ieșit, am ieșit pe câmp abia după-amiază și, chiar dacă n-am cules decât vreo două, trei ceasuri, a fost de ajuns ca să ne reintrăm în mână.

În dimineața următoare, după ce am muls vacile și am văzut și de celelalte animale, ne-am întors toate patru pe câmp și am reluat treaba. Era o muncă monotonă, dar am lucrat zi lumină, înaintând fără grabă de-a lungul a patru șiruri alăturate. Eu și Katie culegeam dinadins mai încet, ca să nu le-o luăm înainte Aletei și Emmei.

— Am impresia că șirurile astea se lungesc pe zi ce trece, oftă Katie exasperată după vreo două, trei ceasuri de cules.

— Așa-i bumbacul, am răspuns râzând. Ai zice că n-are sfârșit.

— Am obosit, se plânse Aleta. Putem să ne oprim un pic?

— Într-adevăr, n-ar strica să ne tragem puțin sufletele și să ne ostoim setea, încuviință Katie, dându-și la o parte părul căzut pe frunte și îndreptându-se din spate. În fond și la urma urmei, acum nu avem de ce să ne grăbim.

Nu o contrazise nimeni. Răgazul era binevenit!

Pornirăm toate spre căruță, unde erau așezate urcioarele cu apă și cu lapte, alături de culcușul lui William.

— De ce tre' să mai culegem bumbac, întrebă Emma, dacă plătirăți deja datoria ce-o avea don'șoara Katie la bancă?

— Am achitat doar *o parte* din datorie, răspunse Katie. Mama datora mulți bani băncii și încă mai avem un...

Brusc, Katie rămase stană de piatră. Întorcând capul în direcția în care se uita ea, am înțeles numaidecât de ce. Printre rândurile lungi de bumbac venea încet înspre noi un negru înalt – nimeni altul decât Henry!

Uitând și de sete, și de oboseală, am rămas țintuite locului, zgâindu-ne la el. Eram sigură că Jeremiah nu îi spusese nimic. Dar de astă dată nu mai aveam cum să-l ducem cu vorba. Pare-se că taina noastră se dezvăluia văzând cu ochii – chiar aveau să afle *toți* adevărul?

Henry se opri în fața noastră și ne măsură pe fiecare din cap până-n picioare. După câte minciuni scorniserăm ca să nu afle lumea ce se petrece la Rosewood, mi-am zis că până aici ne-a fost și că eu am să trag pasămite toate ponoasele. Negrii îi păzesc pe albii la care țin ca pe ochii din cap, iar când se petrece vreun pocinog își închipuie că-i fără doar și poate din pricina unuia de culoare. Unde mai pui că ori de câte ori ne întâlniserăm în târg, felul în care mă privea tatăl lui Jeremiah îmi stârnea mustrări de cuget.

Totuși, după ce ne cercetă așa preț de câteva clipe, primele vorbe pe care le rosti Henry nu fură nici pe departe cele de care mi-era mie frică.

— S-o fi găsind vreo straiță și pentru mine? întrebă el cu un aer plin de naturalețe, de parcă totul ar fi fost în cea mai mare ordine.

I-am întins-o pe a mea. Nu eram sigură de ce avea nevoie de ea, dar mi-am zis că pentru o vreme am să pot vârî bumbacul în buzunarele largi ale rochiei.

Henry își petrecu traista pe după umeri, apoi se aplecă și se apucă să strângă bumbac pe șirul alăturat celui pe care culegeam eu. Ne uitarăm nedumerite unele la altele, apoi – într-o tăcere de mormânt – ne întoarserăm cu pași târșâiți la locurile noastre și reluarăm încet lucrul.

— Mda, făcu Henry într-un târziu, chiar de-i înnourat văzduhu' tot te trec nădușelile cân' trudești în lanu' de bumbac.

Se făcu iar liniște. Nu se auzeau decât pașii noștri înaintând încet, foarte încet de la o plantă la alta.

— Mda, îi dădu Henry mai departe, bumbacu' ăsta îți taie și-ți înroșește mâinile. De aia mulți albi nu s-or îndeletnicit nicicând cu culesu'. N-am dreptate, don'șoară Kathleen? Rar se pomenește alb care să culeagă bumbac!

— Așa e, Henry, încuviință Katie, fără să ridice privirea.

Mai lucrarăm o seamă de vreme în tăcere.

— Dumitale îți place să strângi bumbacu' aista, don'șoară Kathleen?

— Păi... știu și eu?... bâigui Katie.

— Fata asta cine-i, don'șoară Kathleen? Vreo prietenă de-a dumitale? întrebă Henry, uitându-se spre Aleta.

— Numele ei este Aleta, zise Katie.

— Ei bine, don'șoară Aleta, io mi-s Henry. Ce cauți mătăluță acilea?

Aleta își încreți, șovăielnică, fruntea.

— Le ajut pe Katie și pe Mayme, răspunse ea în cele din urmă cu jumătate de gură.

— I-auzi! Chiar așa?

— Da, domnule.

— Nu te-am mai văzut io cândva pe undeva prin Oakwood?

— Nu știu, domnule.

— Și pe mătăluță cum te cheamă? îi dădu Henry înainte, întorcându-se spre Emma.

Emma făcu ochii rotunzi și se uită întrebătoare la Katie. Katie îi făcu semn să răspundă.

— Stai liniștită, fata mea, spuse Henry. Nu sunt decât un negru ca tine și nici prin cap nu-mi trece să-ți fac vreun rău.

— Emma. Emma mă cheamă.

— *Emma*... Am înțeles. Carevasăzică don'șoara Kathleen, don'șoara Mayme, don'șoara Emma și don'șoara Aleta trudesc toate patru afar' pe câmp și câteodat' le mai ajută, vezi bine, un flăcău pe nume Jeremiah. Hm, năstrușnică treabă, nu-i așa?

Se lăsă îndelung tăcerea. Niciuna dintre noi nu știa ce să zică. În răstimpuri mai aruncam pe furiș o privire spre Henry. Într-un târziu, fața i se lăți într-un zâmbet.

Se opri și ridică ochii, așezându-și mâna streașină ca să se ferească de soarele ce ieșise de după nori.

— Îi vremea să ne luăm, ca tot omu', un răgaz de hodină. Voi, don'șoarelor, ăți fi știind să pregătiți ceva de-ale gurii?

— Ăă... da, Henry, ştim, îngână Katie.

— Atunci io zic să ne ducem cu toţii în casă şi să ne ostoim foamea şi setea.

Fără să ne mai pună alte întrebări, Henry se îndreptă din şale şi porni cu paşi hotărâţi spre căruţă. Eu şi Katie schimbarăm speriate o privire. Acum ce ne facem?!

Pornirăm şovăielnice după el. Henry îşi goli traista în căruţă, apoi o luă spre casă. Emma îşi ridică pruncul din culcuş şi ne urmă de departe. Treptat, Henry încetini pasul ca să-l putem prinde din urmă.

— Măi să fie, iacătă şi-un sugaci, făcu el când o văzu pe Emma. Năstruşnică treabă, zău aşa!

În drum spre casă, Henry aruncă o privire spre cele patru locuri de veci. Când ajunserăm în dreptul bucătăriei, se aşeză pe trepte. Katie îl întrebă dacă ar dori un pahar cu apă, iar el zise că i-ar prinde bine. Peste câteva clipe, Katie se întoarse cu apa şi îl întrebă dacă nu vrea să poftească înăuntru. Henry şovăi niţel, apoi se ridică şi ne urmă până în bucătărie, unde rămase în picioare până ce Katie îl pofti să ia loc. Negrul se aşeză la masă şi sorbi cu nesaţ din pahar. Noi am rămas toate patru în picioare, cu ochii în pământ.

— Colo afar' văzut-am niscaiva lespezi ce par a fi pietre de mormânt, zise Henry uitându-se întâi la Katie, apoi la mine. Sau mă-nşel, don'şoarelor?

Ne sfredelea cu privirea, aşteptând un răspuns. Katie începu să plângă.

M-am dus la ea şi am cuprins-o cu braţul.

Henry aştepta răbdător.

— Mămuca şi tătucu' dumitale se hodinesc sub pietrele alea, nu-i aşa, don'şoară Kathleen? întrebă el cu blândeţe după ce Katie se mai linişti niţel.

— Da! răspunse ea şoptit.

Henry se ridică de pe scaun şi din doi paşi fu lângă noi. O cuprinse pe Katie în braţe şi o strânse la pieptul său. Făcui un

pas îndărăt. Văzând cât de mult ține la ea, mi-am dat seama că niciuna dintre întrebările lui nu fusese pusă cu răutate.

— Totu' a fi bine, don'șoară Kathleen, spuse Henry. Domnu' veghează asupra matale și El are grijă de toți copiii Lui – albi și negri deopotrivă.

Negrul așteptă iar până ce Katie se liniști, apoi se uită la mine.

— Și tu, copilă? Și părinții tăi s-or prăpădit?

Încuviințai din cap.

— Erau sclavi la Rosewood?

— Nu... Pe plantația McSimmons.

— Aha, făcu el. Așa se explică faptu' că te-am văzut în Oakwood.

— Da, domnule.

— Și tu, copila mea, spuse el, uitându-se la Aleta, rămăseși singură pe lume?

— Eu sunt orfană doar de mamă, răspunse Aleta, făcând nesigură câțiva pași îndărăt.

De pe-acum se obișnuise cu mine, dar un munte de om precum Henry – bărbat în toată firea, și negru pe deasupra! – era o cu totul altă poveste. Pe fața ei se citea teama, amestecată cu un dram din vechea ei aversiune contra negrilor.

— Și tu, fata mea? întrebă Henry, întorcându-se spre Emma.

— Io nu știu nimica de mămuca și de tătucu', răspunse negresa. Am fost vânduți care pe unde și nici că-mi mai amintesc de ei. Habar n-am pe un' se află.

— Și ce cauți aicea?

— Am dat de necaz ș-am fugit, iar don'șoara Katie și cu Mayme m-or primit la ele și m-or ajutat.

— Așa carevasăzică... Ei bine, atunci ia veniți voi încoace, zise negrul, întinzând mâna spre noi trei. Că s-a găsi bag seama loc pentru toate în brațele astea ale mele.

Am făcut un pas în față și Henry mă trase spre el. Katie mă cuprinse și ea cu brațul și am stat așa câteva clipe, topite în îmbrățișarea lui caldă. Apoi ni se alătură și Emma și începu a boci ca un prunc.

Aleta rămase nemișcată. Cred că îi era teamă de Henry.

Într-un târziu, Katie, Emma și cu mine ne-am desprins din îmbrățișare, ștergându-ne obrajii și trăgându-ne nasul. Ce ușurare! Henry nu ne mustrase, ci ne strânsese în brațe. Nu era nici pe departe mânios, cum credeam eu că are să fie, ci înțelegător și milostiv din cale afară.

— Spune-mi ce s-a-ntâmplat, don'șoară Kathleen, îi ceru Henry, așezându-se înapoi pe scaun.

— Au venit niște călăreți, niște oameni îngrozitori... și s-au pus să tragă cu armele și să omoare lumea.

— Și mătăluță un' te aflai?

— În pivniță.

Henry dădu din cap.

— Auzit-am de banda asta de dezertori. Și mata ce-ai pățit, don'șoară Mayme?

— Aceiași nelegiuiți i-au împușcat și pe ai mei, laolaltă cu toți ăilalți sclavi de pe plantația McSimmons.

— Când se întâmplară toate acestea?

— În aprilie, răspunse Katie.

Henry dădu iar din cap, apoi se uită la Emma.

— Emma a fugit de la stăpânul la care lucra, spuse Katie, răspunzând la întrebarea lui nerostită. Niște oameni răi voiau s-o ucidă din pricina pruncului. Iar Aleta nu este cu noi decât de vreo două luni de zile. După ce mama ei a căzut de pe cal și s-a lovit la cap, Aleta a venit pe jos până la Rosewood, iar noi, neștiind cum să dăm de tatăl ei, am încercat să avem grijă de ea.

Henry dădu din cap, apoi căzu pe gânduri. Pe când chibzuia el așa, noi ne perpeleam, întrebându-ne ce avea să urmeze. Cea care curmă în cele din urmă tăcerea fu Katie.

— Ai să ne dai în vileag, Henry? O să ne faci necazuri?

— Păi, drept să vă zic, nu știu ce să fac, răspunse negrul. De ce vă ascundeți de oameni? Ce rost are să tot umblați cu minciuna?

— Nu vrem... nu vrem să afle lumea că mama a murit, bâigui Katie.

— De ce să nu afle?

— Ca să nu mă trimită la casa de copii și să n-o ia pe Mayme de lângă mine.

— De ce să te trimită la casa de copii? întrebă Henry. N-ai mata neamuri? Din câte țin io minte, tătucu' dumitale avea parcă un frate.

— Așa este, încuviință Katie, dar nu sunt sigură unde trăiește și... nu îmi place de el. Mayme a spus că, dacă unchiul află adevărul, s-ar putea să fiu nevoită să mă mut la el.

Henry mă privi pe sub gene.

— Vasăzică don'șoara Mayme e cea de te-a povățuit să nu spui la nimenea? întrebă el, întorcându-și privirea spre Katie.

Katie scutură din cap.

— Nu, a mea a fost ideea. Mayme m-a îndemnat de la bun început să vorbesc cu cineva și chiar să mă mut la unul dintre unchii mei. A zis că are să plece dacă nu mă înduplec și cu greu am convins-o să rămână.

— Da' bărbatu' acela de fost-a aci zilele trecute cine-i? Că părea să fie neam cu dumneata.

— L-ai văzut?

— Da, v-am vegheat de departe zilele astea. Și la fel făcut-a și fecioru' meu. Mie nu mi-a suflat o vorbuliță, da' știu c-a stat și el la pândă.

— Acela este celălalt unchi al meu, fratele mamei, spuse Katie.

— Aha... Și acu' bag seama că știe și el adevăru'?

— I-am mărturisit totul, încuviință Katie.

— Și ce are de gând să facă?

— Nimic. De aceea a plecat.

— Și nu se mai întoarce?

— Nu cred.

— Hm... năstrușnică treabă.

Henry își plimbă privirea de la una la alta și, părând mulțumit pe moment, mai rămase câteva clipe pe gânduri.

— Bine atunci, spuse el după ce mai luă o gură de apă. Bag seama că înainte de toate tre' să vedem ce-i de făcut, căci chiar

de nu se mai întoarce unchiu' cela a matale, cu mâinile-n sân nu putem sta, atâta lucru-i sigur.

— Te rog, Henry, să nu spui la nimeni, îl imploră Katie.

— De ce? Crezi că s-a găsi careva să-ţi facă necazuri?

— Nu ştiu. Mayme e de părere că, dacă o să se afle că mama şi tata au murit, cineva are să încerce să ne ia plantaţia şi să ne izgonească.

— Hm... don'şoara Mayme s-ar putea să aibă dreptate, mormăi Henry ca pentru sine, dând îngândurat din cap. Mda... nu-s sigur, da' s-ar putea să aibă dreptate. Da' unchiu' cela a matale n-o să vă dea, oare, în vileag?

— Unchiul Templeton nu este precum ceilalţi bărbaţi albi. A plăcut-o pe Mayme, spuse Katie, uitându-se la mine. Şi a fost drăguţ cu noi toate, nu-i aşa, Mayme?

Am încuviinţat din cap, apoi m-am ridicat şi am adus ceva de-ale gurii – lapte, brânză, unt şi pâine. Ne-am apucat să mâncăm în tăcere, Henry căzu pe gânduri, iar noi ne întrebam la ce s-o fi gândind.

După ce am isprăvit de mâncat, Henry se ridică în picioare.

— Ei bine, mă aşteaptă lucru' la grajd. Da' de vă întoarceţi afar' pe câmp, bag seama că mai pot zăbovi vreo două ceasuri să v-ajut la cules.

Îşi plimbă privirea de la una la alta, aşteptând un răspuns.

— Ar trebui, într-adevăr, să ne întoarcem la lucru, spuse Katie. Tu nu crezi, Mayme?

— Ba da, încuviinţai eu, ridicându-mă în picioare. Bumbacul trebuie cules. N-avem încotro.

— Cum aşa? se miră Henry.

— Mama are o datorie mare la bancă, răspunse Katie.

— Aşa carevasăzică... Acu' pricep de ce vă spetirăţi aşa straşnic cu treaba. Atunci hai să-i dăm zor. Mâine o să-l trimit pe Jeremiah să vă dea o mână de ajutor ş-o să viu şi io seară de seară de câte ori oi putea. Stai făr' de grijă, don'şoară Kathleen, c-om culege tot bumbacu'.

Henry porni încet spre uşă şi îl urmarăm până afară.

— Ce ai de gând să faci, Henry? îl întrebă din nou Katie. Ai să ne dai în vileag?

— Încă nu-s sigur, don'șoară Kathleen, răspunse el. Nici n-aș ști cu cin' să vorbesc și ce să spun. Înainte de toate, tre' să chibzuiesc bine, să mă rog la Domnu' și să-L întreb care-i voia Lui. Căci Domnu' îi Cel ce-mi spune ce să fac și ce să nu fac. Așa că întâi tre' să aflu ce crede El despre toate acestea și apoi am să știu ce tre' să fac.

După plecarea lui Henry ne-am văzut tăcute de treabă. Așa cum se întâmplase cu unchiul ei, cred că Katie simțea oarece ușurare acum că Henry aflase în sfârșit adevărul.

Iar Henry s-a rugat cu sârguință, întocmai cum a spus. După ce s-a întors în Greens Crossing, a chibzuit îndelung și s-a rugat cu înfrigurare, întrebându-L pe Dumnezeu ce ar trebui să facă în privința noastră.

După ce și-a isprăvit treaba la grajd, a mărturisit că n-a putut închide ochii mai toată noaptea de grija noastră.

Doamne, arată-mi cum să le ajut pe copilele astea ale Tale, s-a rugat el iar și iar. *Îs singure pe lume și-s la necaz și le pândește oarece primejdie, da' poate că s-ar găsi într-o primejdie și mai mare de le-ar afla lumea taina. Și din moment ce-s singuru' de pe-acilea care știe ce se petrece, bag seama că tre' să fac tot ce-mi stă în puteri pentru ele, da' Tu tre' să-mi arăți, Doamne, ce anume înseamnă asta.*

7
Furtuna

Ca un om de cuvânt ce era, Henry și-a ținut făgăduiala. În dimineața următoare, după ce am luat micul dejun, am muls vacile și abia ce le scoseserăm la pășune, când hopa, ne pomenim cu Jeremiah!

Băiatul îmi zâmbi cu toată fața, făcându-mi inima să tresară.

— Tătucu' mi-a povestit toată tărășenia și m-a trimis să vă dau o mână de ajutor la cules.

Peste o jumătate de ceas ne aflam iar în lanul de bumbac. Ce bine că nu mai trebuia să ne prefacem! Katie era voioasă nevoie mare, iar Jeremiah era mai vorbăreț ca niciodată.

Norii însă tot nu se risipiseră și bătea un vânt rece, iscând nori de praf ce ne intrau în ochi și în păr. Când și când, Jeremiah ridica privirea spre cer și clătina nemulțumit din cap.

Seara ni se alătură și Henry. Cu ajutorul lui și al lui Jeremiah, culesul mergea de două ori mai iute. Nu știu cum de au izbutit, dar a doua zi au venit amândoi cu puțin înainte de ora prânzului și, isprăvind treaba în lanul în care lucram de o lună încoace, am trecut la unul și mai mare, aflat ceva mai departe de casă. În seara aceea aveam deja o căruță plină cu baloturi, o umpluserăm mai repede ca niciodată, și începeam deja să o încărcăm pe a doua.

Între timp, frigul se întețise și vântul sufla din ce în ce mai puternic. Neavând încotro, Emma a trebuit să-l ia pe William și să se întoarcă în casă. Peste un ceas, Katie o trimise și pe Aleta în

casă. Fata era prea ostenită și înfrigurată și nu voiam să se îmbolnăvească. Henry îi dădea zor cu culesul, mormăind îngrijorat în barbă ori de câte ori ridica privirea și vedea norii ce se învolburau deasupra noastră.

Se strânsese atâta umezeală în aer că o simțeam în nări, nu alta. De pe-acum munceam într-un ritm nebun, fără să scoatem un cuvânt. Ne gândeam cu toții la același lucru. Katie nu cred că își dădea pe deplin seama de primejdie, dar știind că va trebui să ne oprim din cules dacă începe să plouă, muncea din răsputeri, aproape la fel de iute ca noi.

Mai trecu un ceas. Ne goleam traistele în căruță cu o repeziciune nemaiîntâlnită, iar grămada de bumbac se mărea văzând cu ochii. Dar n-am zăbovit să facem baloturi.

Brusc, vântul conteni. Aerul era nemișcat, cald și apăsător. Simțind schimbarea, ne-am oprit cu toții din lucru și am privit în jur.

Henry își plimbă ochii peste câmp, adulmecă aerul și mormăi ceva în barbă. Părea îngrijorat.

— Vine, spuse el în cele din urmă cu voce tare. Nu-ncape îndoială. Jeremiah! Tre' să înhămăm un cal la căruță!

Înțelegându-ne dintr-o privire, eu și Jeremiah o pornirăm la goană spre șură, să aducem un cal. Nici n-o luarăm bine din loc că deasupra noastră răsună, năprasnic, primul bubuit de tunet.

— Dă-i zor, Jeremiah, strigă Henry după noi, n-avem vreme de pierdut! Don'șoară Katie, mata vino cu mine... Tre' să punem la adăpost cealaltă căruță!

Peste câteva secunde, începu să plouă. Stropii uriași îmi șfichiuiau obrajii. Eu și Jeremiah am ajuns la șură cu mult înaintea lui Henry și a lui Katie, care ne urmau cât puteau ei de iute. Jeremiah aruncă o privire în jur. L-am luat de mână și l-am dus la boxe. Peste trei minute, goneam deja înapoi cu calul și cu hamul. Henry și Katie abia ce se apucaseră să înhame calul la căruța încărcată cu baloturile de bumbac ca s-o ducă în hambar, la adăpost de ploaie.

Pe când eu și Jeremiah ne căzneam, cu fețele șiroind de apă, să legăm calul la căruța rămasă pe câmp, numai ce se auzi încă un bubuit de tunet și se dezlănțui furtuna. Fără să mai zăbovim o clipă, sărirăm amândoi pe capră, iar eu înșfăcai hamurile.

— Dii!

Căruța porni huruind spre casă sub ploaia ce cădea în torente. Pe când am ajuns la șură și ne-am năpustit înăuntru, eram amândoi uzi până la piele. Rochia mi se făcuse leoarcă și îmi șiroia apa din păr, din urechi și de pe bărbie. Agitați din cale afară din pricina ploii, a trudei neașteptate și a spațiului închis în care se treziseră dintr-odată, cei doi cai fornăiau speriați și dădeau din copite. Abia am izbutit să-i liniștim ca nu care cumva să se rănească sau să îl rănească pe vreunul dintre noi. Henry dădu fuga la ei și începu să-i dezmierde blând, mângâindu-i pe bot, răstimp în care eu și Jeremiah le scoaserăm hamurile, dezlegându-i de la căruță.

Peste zece minute caii erau înapoi în boxe, clefăind ovăz. Katie numai ce adusese din casă niscaiva prosoape ca să ne ștergem mâinile și fețele. Era voioasă nevoie mare și îmbujorată de emoție. Se vede treaba că încă nu își dădea seama de pericol.

După ce se șterse pe mâini, Henry aruncă o privire într-una dintre căruțe și își trecu degetele prin bumbacul nebalotat. Își vârî mâna până la fund și scoase, pe rând, câțiva pumni de bumbac ca să vadă cât e de ud. Văzând gravitatea de pe chipul lui, Katie îl întrebă îngrijorată:

— S-a udat prea tare?

— Am așteptat cam multișor, răspunse Henry îngândurat, da' bag seama c-am scăpat ca prin urechile acului. Bumbacu' nu face casă bună cu apa. Dacă se-mbibă prea tare, putrezește. Da' ăsta-i desfăcut și s-a usca. Cât despre balurile aistea, adăugă el, ducându-se la cealaltă căruță și trecându-și mâna peste marginea unui balot, la cât de strașnic îs legate, socotesc că nu s-or udat prea tare. Domnu' Watson le-o primi și-așa bag seama – că-i om de treabă.

Își roti oftând privirea prin șură, apoi ieși afară și se opri sub streașină, privind îngrijorat ploaia ce cădea torențial. Ploua așa de tare că nu se mai vedea nici casa, aflată la nici 50 de metri depărtare.

— Da' nu de bumbacu' ăsta mi-e mie, adăugă Henry fără să se urnească din loc.

Katie se apropie și își ridică ochii spre chipul lui.

— Ce vrei să spui cu asta, Henry?

— Vreau să spun că nu de bumbacu' ăsta ar trebui ne facem noi griji, ci de ăl rămas afar' pe câmp.

— De ce?... Nu-l vom putea culege după ce se oprește ploaia?

— Am putea, nu zic ba, dacă ploaia a conteni în curând, răspunse Henry. Da', de nu s-oprește repejor, peste un ceas, două tăt bumbacu' a fi la pământ și-ntreaga recoltă a fi pierdută.

— Pierdută?! exclamă Katie.

— Dacă se-mbibă de apă ș-a zace colo-n tină, bumbacu' cela n-a mai fi bun de nimic. Bumbacu' nu se mai poate culege după ce-i culcat la pământ.

— Bine, dar... ce se întâmplă la celelalte plantații? Ceilalți ce fac?

— Mare parte din ei ș-or pus deja bumbacu' la adăpost ori l-or vândut lu' domnu' Watson cu săptămâni în urmă. De-aia mă miram io când vedeam că veniți la târg cu balurile celea firave și mă-ntrebam în sinea mea: „De ce-o fi pierzând coana Clairborne atâta vreme? Nu știe că tre' să gate culesu' până nu vin ploile?". Așa că de-aia am venit la Rosewood, să văd ce se petrece acilea. Da' am ajuns pasămite cam târzior, căci iată că ploile s-or pornit și bumbacu-i încă necules.

Am rămas toți patru tăcuți, privind neputincioși ploaia ce nu voia să se mai oprească. Degetele lui Jeremiah le căutară pe ale mele. Când îmi strânse mâna într-a lui, cu toate că eram udă leoarcă, mă trecu un fior cald din cap până-n picioare.

Aruncând o privire spre Katie, văzui lacrimile ce îi curgeau pe obraji. Își dăduse pasămite seama că ploaia nu avea să contenească prea curând.

8
Viitura

Şi într-adevăr, ploaia n-a contenit. A continuat să plouă torenţial vreme de trei zile. Nu mai văzusem în viaţa mea aşa potop. Iar după trei zile ploaia nu s-a oprit, ci doar s-a domolit niţel. Păraiele şi râurile se umflaseră aşa de tare, că începeau de pe-acum să se reverse peste maluri. Cât despre bumbac, nu era doar ud – apa era de vreo două, trei degete peste jumătate din câmp. Prima ploaie de peste an se dovedi a fi cea mai cumplită furtună care lovise comitatul Shenandoah în ultimii doisprezece ani. Aşa ne-a spus mai apoi Henry că se vorbea prin târg.

Katie era posomorâtă şi aşijderea eram noi toate. Pierduserăm orice speranţă de a achita cel de-al doilea împrumut făcut de mama ei.

Pe Henry şi pe Jeremiah nu i-am mai văzut zile întregi. Noi n-o ştiam, dar după a treia zi de potop, râul ieşise din matcă, iar viitura acoperise mai multe porţiuni din drum, tăind legătura între Rosewood şi Greens Crossing.

Noi am stat mai tot timpul în casă, încercând să ţinem focul aprins şi să ne ferim de frig şi de umezeală. Pentru că vacile nu puteau fi scoase la păşune, eram nevoite să muncim mai mult, hrănindu-le şi făcând curat după ele. Niciuna dintre noi nu şi-a dat seama de primejdia pe care o reprezenta pârâul ce şerpuia la vest de conac. Eu stăteam cu ochii pe râul care curgea cale de jumătate de milă în nord-est şi apoi cotea pe lângă unul dintre lanurile de

bumbac. Râul se umfla văzând cu ochii și, ieșind din albie, ajunsese să acopere porțiuni de drum, dar era încă îndeajuns de departe ca să nu ne neliniștim din pricina lui. Ei, dar când dă câte o viitură dintr-acestea, uneori și pârâiașele cele mai mici se pot face mari cât râurile. Fără să ne dăm noi seama, pârâul ce curgea prin refugiul lui Katie din pădure a crescut și a tot crescut până ce a ajuns să dea pe din afară, acoperind încet, dar sigur câmpurile din jur.

Katie a fost prima care a băgat de seamă. Era sus, în odaia Emmei, uitându-se distrată pe fereastră, când numai ce icni uluită.

— Mayme! Mayme, vino repede... vino să vezi! E un adevărat lac... un lac nemărginit! Drumul spre plantația domnului Thurston... nu se mai vede. E complet acoperit de apă!

Auzind-o cum strigă, dădurăm toate fuga să vedem grozăvia.

Nu știu dacă eram cu adevărat în primejdie. Casa, șura și celelalte acareturi erau construite pe teren înalt, deasupra câmpurilor din jur. Și totuși, apa aceea ce se întindea, cât cuprindeai cu ochii, în trei direcții, ajungând atât de aproape de casă, a fost cea mai înfricoșătoare priveliște pe care mi-a fost dat s-o văd vreodată. Pe chipul lui Katie se citea îngrijorarea... și groaza.

Nu cred să ne fi simțit cândva mai neajutorate decât în momentul acela. Am rămas toate patru înmărmurite, privind cu teamă și uimire spectacolul ce se desfășura afară. Puse față în față cu înfricoșătoarea forță a naturii, ne simțeam dintr-odată mărunte, neînsemnate și neputincioase. Iar ploaia continua să cadă de ziceai că n-are să se mai oprească în veci. Știu că gândeam cu toatele același lucru – cât avea să mai crească lacul... și cât de aproape de casă avea să ajungă?

Într-un târziu, Aleta fu cea care rupse tăcerea.

— Are să ajungă până aici și are să înghită casa? întrebă ea cu vocea tremurândă. Ce ne facem, Katie?

Teama din glasul copilei o făcu pe Katie să își vină în fire. Ca de fiecare dată, își dădu uitării propria frică și se grăbi să le liniștească pe Emma și pe Aleta.

— Nu știu, Aleta, răspunse ea, petrecându-și cu blândețe brațul pe după umerii fetiței. Dar dacă are să ajungă până aici,

vom rămâne pur și simplu la etaj. Apa n-are cum să ajungă *atât* de sus. Ar trebui să acopere întâi tot orașul!

Fără știrea noastră, tocmai de asta se temeau cei din Greens Crossing. Nu doar noi suferearn din pricina viiturii. Cale de mile întregi, toată lumea se uita îngrijorată cum cresc apele, iar unele gospodării și plantații se aflau într-o primejdie mult mai mare decât Rosewood. Câteva case aveau deja parterul inundat.

Mai târziu în ziua aceea, în vreme ce Emma și Aleta își dormeau somnul de după-amiază, eu și Katie eram singure în bucătărie și priveam tăcute pe geam. De câteva zile încoace asta făceam mai tot timpul: ne uitam când pe o fereastră, când pe alta la negura mohorâtă de afară și la ploaia ce nu mai voia parcă să se oprească. Pe amândouă ne bătea același gând – că ar trebui să cercetăm mai îndeaproape viitura ca să vedem cât de gravă era de fapt situația. Înțelegându-ne din priviri, ne puserăm pelerinele de ploaie, galoșii și bonetele și pășirăm afară. Zăbovirăm preț de o clipă pe verandă, după care Katie coborî prima treptele și păși în ploaie.

— Cred că ar trebui să aruncăm o privire asupra râului.

Încuviințând din cap, o urmai anevoie prin curtea înglodată, iar apoi pe lângă șură și grajduri, până la colibele sclavilor – în care nu mai stătea nimeni de la război încoace.

Mai departe nu era chip să răzbim. Jumătate din lanul de bumbac ce cobora în pantă dincolo de ultima colibă era sub apă. În cele câteva zile de când cercetasem ultima oară, râul ieșise din matcă, acoperind toate câmpurile din jur. În depărtare, tulpinile se ițeau din apă precum barba țepoasă a unui alb. Malurile propriu-zise ale râului se aflau la mai bine de 180 de metri de noi. Dar acele maluri dispăruseră odată cu cei 180 metri. Râul se întindea spre oraș cât vedeai cu ochii. La fel ca de cealaltă parte a casei, ziceai că întinderea de apă nu are margini pur și simplu. Atunci am înțeles pentru întâia oară că totul în jur era scufundat în apă și că nici Henry, nici nimeni altcineva n-avea cum să ajungă la noi.

Rosewood era o insulă înconjurată de ape, iar noi eram singure și rupte de lume.

Am luat-o încet prin noroi de-a curmezişul câmpului, iar la marginea apei ne-am oprit şi am privit cutremurate priveliştea ce ni se deschidea în faţa ochilor. Lângă picioarele noastre apa era joasă, calmă şi nămoloasă. Dar în depărtare, unde fusese odinioară matca râului, puhoiul maroniu de apă curgea cu repeziciune, învolburându-se aidoma unui torent, iar pe valurile-i înspumate pluteau buşteni, tufe, ramuri şi chiar copăcei smulşi din rădăcini.

— Ce ne facem dacă şi râul, şi pârâul vor continua să crească? întrebă Katie. Rosewood se află chiar la mijloc.

— Ştiu. Pârâul se varsă mai încolo în râu. De aceea s-or fi înălţat atâta apele râului. Şi ai dreptate: Rosewood se află chiar la mijloc.

Nu apucarăm să zăbovim asupra grijilor noastre, căci în clipa următoare numai ce se auzi un muget sfâşietor şi văzurăm o vacă plutind neajutorată în mijlocul şuvoiului. Sărmanul animal se căznea să îşi ţină capul deasupra apei.

— Vai, Mayme, nu putem s-o ajutăm cumva? strigă Katie.

— Mă tem că nu mai e nimic de făcut. Odată ce un râu ca acesta înhaţă ceva, nu-i mai dă drumul până la ocean.

Într-un târziu, bietul animal se pierdu în depărtare, dar noi tot nu ne urnirăm din loc. Între timp, departe de a se domoli, ploaia se înteţise.

— Mi-e frică, Mayme, şopti Katie.

— Ştiu. Şi mie mi-e frică. Dar totul a fi bine. Sunt sigură că apa n-are cum să ajungă la casă.

— Dar e la doar o aruncătură de băţ de colibele sclavilor!

— Ştiu. Dar casa e zidită pe un teren mult mai înalt. Uite, i-am spus, îndemnând-o să se răsucească, drumul dinspre colonia negrilor urcă binişor. Apele n-au cum să mai crească mult.

Când ne-am întors să ne uităm iar la apele învolburate ale râului, am observat că cizmele ne erau acoperite de apă. În scurtul răstimp de când stăteam acolo nivelul râului se mai ridicase cu un deget.

Fără să mai scoatem o vorbă, ne-am tras amândouă îndărăt şi am luat-o încet înapoi spre casă. La drept vorbind, şi eu eram îngrijorată. La cât de iute creşteau apele, se putea întâmpla orice.

9
Dover și Red

Cerul a rămas întunecat și ploaia a continuat să cadă zile în șir. Totul era mohorât. Oriîncotro te uitai, maroniul râului și al lacului ce ne împresura se contopea în zare cu cenușiul nesfârșit al ploii și al cerului, punctat doar ici și colo de verdele răzleț al copacilor.

Iar apele din jurul nostru creșteau văzând cu ochii, apropiindu-se tot mai tare de casă. La trei zile după ce fuseserăm să cântărim situația, apa râului ajunsese să acopere prispa și podeaua colibei de la capătul coloniei de sclavi și se lățea deja înspre celelalte. De cealaltă parte a casei, undele lacului format de pârâul ce trecea prin pădure clipoceau de pe-acum la baza copacilor aflați la nici 60 de metri de verandă.

Pe cât de înfricoșător era să vezi puhoiul acela de apă strângându-se tot mai strașnic în jurul nostru, lucrul cel mai îngrijorător era că apa de pe pășune începea acum să pătrundă și în grajduri. Pășunea nu avea ieșire la râu, dar din pricina ploilor se transformase la rându-i într-o baltă uriașă. Vacile stăteau toate înghesuite în capătul deschis și acoperit al șurii ca să se ferească de ploaie. Neavând încotro, a trebuit să lăsăm porcii să se descurce cum or putea în ploaie și în noroi, adăpostindu-se noaptea în cotețul neîncăpător unde se buluceau unii peste alții. Hrănitul lor era un adevărat coșmar, dar am făcut tot ce ne-a stat

în puteri. Orişicum, la cât erau de graşi, câteva zile fără mâncare n-avea să le facă niciun rău. Iar de apă nu duceau, vezi bine, lipsă!

Principala problemă erau cei cinci cai. Boxele lor, şi acestea pe jumătate acoperite de streaşina şurii, dădeau spre păşunea în care îşi petreceau mare parte a timpului când era vreme frumoasă. Acum însă, aflându-se în partea cea mai joasă a şurii, chiar şi porţiunea acoperită fusese inundată. Încă de când se pornise viitura am fost nevoite să îi vârâm în şură. Spaţiul era neîncăpător din pricina celor două căruţe cu bumbac şi a uneltelor depozitate acolo, dar n-aveam unde altundeva să-i adăpostim.

Câtă vreme a ţinut potopul, vacile mugeau de mama focului, dar ştiam că, dintre toate animalele, cei mai neliniştiţi erau caii. Se foiau nervoşi şi se frecau unii de alţii; se vedea că nu mai au astâmpăr. Or, când sunt agitaţi, caii devin un pericol. Un pericol pentru ei înşişi şi pentru toţi ceilalţi. Iar acum că apa începea să se prelingă în şură, prefăcând pământul bătătorit în mocirlă, caii stăteau adesea cu potcoavele înfundate în glod, căci nu îi ducea capul să se mute într-unul dintre puţinele locuri în care pământul era încă uscat.

Spre marea noastră mirare, Aleta a fost cea care ne-a atras atenţia asupra primejdiei.

Într-o dimineaţă, încotoşmănată într-o pelerină de ploaie, cu boneta pe cap şi galoşi în picioare, a venit să îmi dea o mână de ajutor în şură.

— Caii au picioarele ude, comentă ea în timp ce le dădeam să mănânce ovăz.

— Bag seama că toate-s ude, am răspuns eu râzând, fără să dau mare importanţă vorbelor ei.

— Nu e bine să stea cu picioarele în apă, stărui Aleta.

— De ce nu-i bine?

— Pentru că le pot putrezi potcoavele şi se pot infecta.

— Cum de ştii tu lucrurile astea?

— Tata-i potcovar. Ştie totul despre cai şi eu stau să ascult când discută cu muşteriii. Tata spune că nu-i nimic mai rău ca infecţia copitei.

— Ce se întâmplă dacă se infectează copita?

— Nu știu, răspunse Aleta. Dar caii sunt animale aparte și au nevoie de îngrijiri speciale, așa spunea tata.

Și eu știam asta. Ceea ce îi făcea pe cai atât de frumoși și de falnici îi făcea și foarte delicați.

— Ce ar trebui să facem?

— Poate că ar fi bine să îi mutăm într-un loc uscat, răspunse Aleta.

— Dar nu se mai găsește nicăieri un petic uscat de pământ!

— Ba da. În fața casei, unde crește iarba. Acolo nu-i așa noroios.

— Dar plouă și or să se facă ciuciulete. Și tot în apă vor sta. Unde mai pui că balta e la o aruncătură de băț de casă.

— Am putea să-i ținem pe veranda mare din fața casei.

— Pe verandă?!

— Acolo-i uscat și nu li s-ar uda picioarele.

Mi se părea o idee de-a dreptul nebunească. Dar, dacă Aleta avea dreptate în privința primejdiei în care se aflau caii, mi-am zis că merită să cumpănesc propunerea ei.

După ce am stat de vorbă cu Katie, am străbătut împreună salonul și am ieșit pe veranda din fața casei, care dădea spre lacul maroniu ce se lățea dincolo de copaci.

Uriașa verandă cu coloane albe se întindea nu doar în față, ci și de o parte și de alta a casei.

— Cred că s-ar putea face, zise Katie. E loc berechet pe verandă. Iar aici caii ar fi mai feriți de umezeală decât în șură.

— Dar cum să-i ținem aici?

— N-ar avea unde altundeva să se ducă. Totul în jur este ud. Caii nu ar ieși afară în ploaie, ci ar rămâne aici, la adăpost, nu crezi?

— Mde... uneori animalele pot fi năbădăioase. Dar... știu și eu?... Poate că merită să încercăm.

— Întrebarea e: cum îi vom urca pe verandă? zise Katie. Dacă n-or să vrea să urce?

— Momiţi-i cu ovăz, interveni Aleta, care venise după noi ne ascultase fiecare cuvânt. Tata spune că nu se găseşte momea mai bună pentru un cal flămând.

Eu şi Katie ne uitarăm nehotărâte una la alta.

— Încercarea moarte n-are, am conchis eu în cele din urmă.

Ne-am aşternut, aşadar, pe treabă. În decurs de un ceas a cărat cu chiu, cu vai până în faţa casei un mic jgheab pe care l-a umplut cu ovăz, iar alături am aşezat o găleată cu apă.

— Hai să aducem caii! exclamă Katie entuziasmată câr isprăvirăm pregătirile.

După zile întregi de ploaie şi vreme mohorâtă, munca ı înviorase, bag seamă, pe toate.

— Eu zic c-ar fi mai cuminte să-i aducem pe rând ca să r se agite prea tare, mi-am dat eu cu părerea. Caii sunt greu ‹ stăpânit când sunt agitaţi.

— Atunci hai să-i aducem întâi pe Red şi pe Dover, spu Katie pe când ne îndreptam, cu pelerinele de ploaie încă pe n‹ spre şură. Sunt cei mai vârstnici şi mai liniştiţi dintre toţi caii.

— În regulă, încuviinţai eu. Iar după ce Red şi Dover s-ı obişnui cu locul, i-om aduce şi pe ăilalţi trei.

Peste cinci minute, Katie aducea deja cei doi cai spre uşa şur pe care o ţineam larg deschisă, vorbindu-le cu blândeţe ca să r se sperie. Red şi Dover păreau cât se poate de bucuroşi să scaı de locul acela neîncăpător în care stătuseră înghesuiţi atâta am de vreme.

Fornăind voioşi, de parcă aerul curat, ploaia şi vântul i-ar umplut de vioiciune, ne urmară ascultători, plescăind cu copite prin noroi şi iarba udă.

În dreptul celor trei trepte din faţa casei, caii se opriră şov ielnici. Katie urcă pe verandă şi trase uşor de dârlogi. Caii urmară, dar se vedea de cât colo că nu le surâde ideea. Urca tropăind agitaţi pe treptele de lemn, apoi unul dintre ei dădu se cabreze.

— Katie, păzea! ţipai eu.

— Ia-o tu pe Red, îmi strigă Katie, aruncându-mi dârlogii iepei. Dover... Dover, n-are de ce să-ți fie teamă, îl dezmierdă ea pe armăsarul speriat. Uite... ți-am pregătit niște ovăz.

Departe de a se liniști, Dover se puse a fornăi și a lovi din copite pe veranda de lemn, făcând un tărăboi grozav.

După ce am izbutit să îndes botul iepei în albia cu ovăz și s-o priponesc ușurel de una dintre coloanele verandei, am dat fuga s-o ajut pe Katie. Aleta, care venise după noi, începu să mângâie botul lui Red și să-i șoptească vorbe liniștitoare.

Dover, pe de altă parte, era tot mai agitat.

— Nu știu de ce este atât de speriat, spuse Katie. Pare-se că a fost o idee proastă să îl aducem aici. Trebuie să-l coborâm de pe verandă ca să se liniștească!

Eram întru totul de acord. Pe cât de mulțumită părea Red să mănânce ovăz într-un loc ferit de ploaie, pe atât de agitat era Dover. Primejdios de agitat.

Și când credeam că mai rău de atât nu se poate, uite că s-a putut.

Emma, care în tot acest răstimp se aflase sus la etaj, încercând să îl culce pe ăl mic, fără să aibă habar ce se întâmplă, numai ce păși afară pe verandă, lăsând ușa larg deschisă în urma ei.

— Ce-i cu tărăboiu' ăsta? făcu ea, izbindu-se de flancul cafeniu al calului care numai ce făcuse câțiva pași îndărăt. Doamne iartă-mă... ce caută animalu' aista...

Nu apucă să își ducă întrebarea până la capăt. Înspăimântat și mai strașnic de brusca ei apariție, Dover se cabră nechezând și smulse dârlogii din mâna lui Katie, care încerca să îl liniștească de cealaltă parte, după care nici una, nici două se năpusti... în casă.

— O, nu! țipă Katie. Mayme!

Ne repezirăm înăuntru după el, urmate de Emma care trăncănea într-una, punând fel și fel de întrebări.

Dover alerga prin salon, fornăind bezmetic și lovind din copite. Se ușurase deja, lăsând o balegă de toată frumusețea pe covor, și risca să dărâme tot mobilierul și să se rănească urât de tot.

— Emma, te rog să ieși înapoi pe verandă.

— Da' ce...

Acum, Emma.

Din fericire pentru noi toţi, Emma era prea speriată ca să mai împotrivească şi se întoarse spăsită afară pe verandă.

— Trebuie să-l liniştim! îi strigai eu lui Katie.

— Cum?

— Poţi să-l apuci de căpăstru?

— Am să încerc... Hai să ne aşezăm, Mayme. Dacă ne aşeză amândouă poate că o să se mai calmeze.

N-aveam nimic de pierdut. Am luat amândouă loc şi am răm tăcute. Calul răsturnase deja mai multe scaune şi mi-era teamă nu răstoarne şi dulapul de arme. Se mai cabră agitat de câte ori, după care începu încet-încet să se liniştească. Cum şedea noi aşa, într-un târziu păru s-o recunoască pe Katie. Neche şi porni încet spre ea. Katie întinse mâna. Dover i-o adulme mihotind şi Katie începu să-l mângâie pe bot. Am rămas o vren aşezate ca să-l lăsăm să se liniştească pe deplin. În cele din urm Katie se ridică în picioare şi, ţinându-l pe Dover de căpăstr îl conduse direct afară pe verandă şi de acolo jos, pe iarba d faţa casei.

Când îi dădu drumul, preferând în mod vădit ploaia şi um zeala de afară, Dover o tăie în galop peste iarbă. Nu ajunse în prea departe. Peste câteva secunde, depăşind porţiunea înverzi plescăia cu copitele prin lacul format de viitură printre copaci.

Pe când îl petreceam uşurate cu privirea, Aleta, care mâng iase botul lui Red în tot acest timp, ne anunţă:

— Vine cineva.

10
· Henry

De câteva zile bune încoace, auzind că mai multe plantații au fost înghițite de viitură, Henry se perpelea tot mai rău de grija noastră.

Cum a făcut rost de luntre și a izbutit să treacă apa fără a o sfârși, purtat de curent, în râul ce se întindea de cealaltă parte a casei, zău că nu știu.

Tot ce știu e că bărbatul care vâslea prin ploaie spre noi era nimeni altul decât Henry!

Zărindu-l, Katie se repezi în jos pe trepte și o luă la fugă prin iarbă și apoi prin baltă până ce apa îi acoperi cu totul galoșii.

— Henry... Henry! strigă ea când apa îi ajunse până la genunchi și nu putu merge mai departe.

Când ajunse îndeajuns de aproape, negrul îi aruncă o frânghie. Katie apucă sfoara și începu s-o tragă după ea spre casă.

Peste vreo două, trei minute, traversau deja amândoi porțiunea acoperită de iarbă. Katie zâmbea cu toată fața, de parcă l-ar fi salvat de la înec, nu alta.

— Mi-am zis că tre' să viu să văd de ăți fi tefere, spuse Henry. De când cu ploile aistea, și io și Jeremiah am cam stat cu frica-n sân, zău așa.

— Și noi așijderea! râse Katie.

— Dar cum ai ajuns până aici? întrebai eu.

— Ei, aista a fost lucru cu cântec, răspunse Henry, râzând încetişor. Am dat ditai ocolu' pe după plantaţia lu' Thurston şi de-acol' am vâslit prin tot amaru' cela de apă ca să nu mă prinză curentu' şi s-ajung în râu. Vasăzică viitura asta n-a făcut mari pagube p-acilea?

— Nu, suntem bine cu toţii, răspunse Katie. Nu-i aşa, Mayme?

— Mde... toţi în afară de cai, răspunsei eu râzând.

— Văd că un cal îi sus pe verandă, iară ălalalt aleargă colo, printre copaci. Ce caută acilea?

— Ne-am gândit că le-ar fi mai bine aici, la adăpost de umezeală, spuse Katie, după care îi explică pe scurt ce încercaserăm să facem.

— Şi cine, mă rog, v-a vârât o asemenea idee în cap?

— Aleta ne-a spus că dacă stau prea mult în umezeală, copitele cailor se pot infecta. Or, apa de pe păşune a început deja să pătrundă în şură.

— Aha..., făcu Henry. Mă întreb cum de-o fi ştiut don'şoara Aleta treaba asta.

— A spus că tatăl ei e potcovar şi se pricepe la cai.

— Aşa carevasăzică..., murmură Henry, dând gânditor din cap.

Dându-şi seama că o luase gura pe dinainte, Katie se uită speriată la mine. Ne întrebam ce avea să facă Henry. Judecând după expresia de pe faţa lui, era vădit că rumega cele aflate. Cunoştea, vezi bine, toţi fierarii din ţinut. Dacă tatăl Aletei se pricepea la cai, n-avea cum să nu-l cunoască.

La orice s-o fi gândit însă Henry, nu-şi duse gândul până la capăt.

— Ei bine, spuse el într-un târziu, bag seama că don'şoara Aleta are dreptate în privinţa asta. Da' chiar mai rău ca o copită infectată e să alunece vreun cal pe scândurile celea lunecoase şi să-şi rupă picioru', mai cu seamă după ce începe a se uşura. Caii îs prea sperioşi ca să fie ţinuţi pe verandă, io unu aşa socotesc.

— Dover mi-a smuls dârlogii din mână şi numai ce a dat o raită prin casă, spuse Katie.

— Nu mă mir, zău că nu, zise Henry. N-a fost o idee de lepădat, da' ia duceţi-mă mai bine în şură să vedem cât de gravă-i

situația, ș-apoi om vedea noi ce-i de făcut. Până una, alta, pare-se că Red mai poate sta acilea o vreme, iar dacă nu mă-nșel, bătrânu' Dover îi pregătit a se-ntoarce la vechiu-i adăpost.

Am pornit cu toții spre șură și, întocmai cum zisese tatăl lui Jeremiah, Dover se luă după noi.

— Iacătă că ploaia începe să se domolească, zise negrul, cercetând văzduhul.

Nici nu băgasem de seamă. Dar Henry avea dreptate. Între timp ploaia torențială se prefăcuse într-o burniță fină.

— Cât are să mai plouă? îl întrebă Katie.

— E greu de spus, don'șoară Kathleen. Toată suflarea din târg și din împrejurimi stă cu frica-n sân, atâta lucru-i sigur. Din câte văd io, voi n-aveți de ce să vă îngrijorați. Da' îs case în care apa a ajuns până-n bucătărie, zău că da.

Peste o oră ne-am întors cu toții în casă să luăm ceva în gură și să ne încălzim, că prea ne pătrunsese frigul. Lui Henry i-am pregătit o cafea. După pățania de peste zi, cei doi cai se aflau din nou în siguranță, înapoi în șură. Din încăperea alăturată ne ajungea la nări dovada raitei date de Dover prin casă, de care nu apucaserăm încă să ne descotorosim.

Râdeam toate, bucuroase să îl avem pe Henry printre noi și să nu ne mai simțim atât de singure și de izolate de lume – chit că eu una tare aș fi vrut să fi venit și Jeremiah cu el.

— Ei bine, mă bucur să văd că voi, don'șoarelor, n-ați avut de suferit de pe urma viiturii și socotesc că și animalele voastre or trece cu bine de încercarea asta.

— Ce-ai să faci acum, Henry? îl întrebă Katie.

— M-oi întoarce bag seama la barcă ș-oi încerca s-o iau de-a curmezișu' râului.

— Sună din cale afară de periculos!

— O fi, nu zic nu, răspunse Henry, râzând molcom. Da' mie nu mi-e frică de apă. Băiet fiind, fost-am sclav departe în vest, pe Mississippi. Ehei, câte povești v-aș putea istorisi despre râu' cela blestemat! Niște pățanii de-ți stă mintea-n loc, zău așa!

— Povestește-ne, Henry! exclamă Katie entuziasmată. M-ai făcut tare curioasă!

Însuflețirea ei îl făcu pe Henry să râdă.

— Poate veni-va ea și ziua ceea, spuse el. Acu' v-am spus numa' ca să-nțelegeți că nu mi-e mie frică de un râuleț ca acesta.

— Cum poți să-i zici „râuleț"... când îi ditai viitura? îngăimă Emma.

— Râu' Mississippi arată așa tot timpu'... și asta atunci când nu-și iese din matcă! ripostă Henry. Nu, copilă, apa asta nu mă sperie nicidecum.

Totuși, pentru că între timp se făcuse târziu, Katie îl convinse pe Henry să rămână peste noapte la Rosewood.

Iacătă încă un lucru cu care trebuia să ne obișnuim. În viața noastră schimbările se țineau pasămite lanț și ne era la fel de greu să ținem pasul cu ele cum îi fusese Aletei s-o vadă pe Katie tratându-mă ca pe o prietenă, ca în clipa următoare să intre în casă și să dea nas în nas cu *încă* o negresă ce trăia sub acoperișul salvatoarei sale. Între timp ne obișnuiserăm una cu alta și ne aveam ca surorile, toate știind că Rosewood era a lui Katie și că ea avea întotdeauna ultimul cuvânt. Iar așa cum se întâmplă pasămite în orișice familie, fiecare dintre noi se deprinsese, vrând-nevrând, și cu ciudățeniile celorlalte.

După ce petrecuserăm atâta vreme singure la Rosewood, prezența unui bărbat printre noi – și încă a unuia de culoare! – a stârnit reacții împărțite. Dintre noi toate, lui Katie părea să îi pese cel mai puțin de culoarea pielii. De îndată ce Henry se învoi să rămână, încântată nevoie mare, Katie se și apucă să pună la cale masa de seară, chitită a pregăti oarece bunătăți, de parcă negrul ar fi fost cine știe ce oaspete de seamă! Aleta, pe de altă parte, pe care Henry o ochea în răstimpuri îngândurat, se arăta mai reținută. Îl avuseserăm îndeajuns prin preajmă ca să știm că este prietenul nostru și că vrea să ne ajute. Ei, dar acum avea să rămână la noi peste noapte, or asta era o cu totul altă poveste!

Vedeți doi, câteodată noi, ăștia de culoare, suntem tare osebiți Pe cât ne tot plângem că albii ne privesc cu neîncredere, adevărul

e că n-avem de multe ori încredere nici unii în alții. Îi păzim cu strășnicie pe albii din jurul nostru și nu privim cu ochi buni când alți negri se obrăznicesc și își îngăduie prea multe familiarități față de ei. Și uite așa, pe cât de mult ajunsesem să țin la Henry, dintr-odată numai ce mă trezesc iscodindu-l cu coada ochiului să mă încredințez că se poartă cuviincios cu Katie și că nu își uită lungul nasului câtă vreme se află sub acoperișul ei.

Mai mare râsul, zău așa. La câte libertăți îmi luasem *eu*, purtându-mă – cu permisiunea lui Katie, ce-i drept – de parcă Rosewood ar fi fost plantația mea, s-ar fi zis că sunt ultima în măsură să judece purtarea lui Henry. Ei, dar vedeți voi, celor de culoare nu le place când alți negri își iau nasul la purtare. Asta nu face, bag seama, decât să arate faptul că, deși sunt negresă, pe vremea aceea judecam omul după culoarea pielii mai mult decât o făcea Katie. Și era vădit că și Emma îl privea cu suspiciune. Dacă ar fi fost alb, ne-am fi cunoscut lungul nasului și am fi știut cum să ne purtăm. Faptul că Henry era de culoare schimba, însă, totul.

Ne făceam, vezi bine, griji degeaba. Departe de a fi un om care să își ia nasul la purtare, Henry s-a arătat nespus de cuviincios față de Katie și de noi toate. Pe mine, bunăoară, mă trata de parcă aș fi fost albă și ori de câte ori mi se adresa, nu îmi spunea pur și simplu pe nume, ci zicea „don'șoara Mayme".

După ce bucatele au fost gata, ne-am așezat să mâncăm. Pe când ne pregăteam noi să începem, Henry își roti privirea în jurul mesei și întrebă:

— Nu uitarăți ceva?

La început n-am înțeles ce vrea să zică, dar când și-a plecat capul și a închis ochii, m-am dumirit. Se întreba cum de nu cerusem binecuvântarea Domnului. Adevărul e că pur și simplu nu ne stătea în obicei.

— Îți mulțămim, Doamne, începu Henry, pentru bucatele ce ni le-ai pus pe masă și pentru că veghezi asupra noastră. Arată-ne ce să facem și ai grijă de copilele astea ale Tale. Amin.

După ce Henry isprăvi rugăciunea, deschizând ochii, am văzut că Aleta, care în tot acest timp nu scosese un cuvânt, se zgâia la el încremenită. Ei, dar din moment ce se obişnuise cu mine, mi-am zis că mai devreme sau mai târziu s-o obişnui şi cu Henry.

Începuse să toarne iar cu găleata, dar în casă ne era cald şi bine. După cină, Henry ne istorisi o sumedenie de păţanii de pe vremea când era băieţandru şi îşi făcea veacul pe Mississippi, de ne ţineam toate, până şi Aleta, cu mâinile de burtă de atâta râs. Ce mult îmi lipsise să îi aud pe ăi bătrâni depănând poveşti! Am stat să-l ascultăm până târziu în noapte.

Oricât a stăruit Katie ca Henry să doarmă în casă, negrul nici n-a vrut s-audă de aşa ceva.

— Daţi-mi colo, o pătură, două ş-oi dormi bucuros în şură, cu caii. Mi-oi înjgheba un culcuş de paie ş-o să dorm neîntors.

11
După ploaie, iese iar soarele

Acum că îl aveam pe Henry alături și știam că cineva veghează asupra noastră, ori pur și simplu pentru că nu ne mai simțeam atât de singure, în noaptea aceea, pe când stăteam întinsă în pat, m-am simțit mai încrezătoare decât fusesem de zile întregi. Ascultam fericită și senină ploaia ce lovea acoperișul casei și într-un târziu m-a furat somnul.

M-am trezit în miez de noapte. Cu toate că era întuneric beznă, mi-am dat seama că lipsește ceva. Am rămas nemișcată, întrebându-mă ce anume. Dintr-odată, am înțeles. Era o liniște desăvârșită. Lipsea *zgomotul*.

Contenise ploaia!

În cele din urmă, am ațipit la loc. În zori când m-am trezit, ce să vezi? Odaia era scăldată de razele soarelui! Când am deschis ochii, mai că m-a orbit lumina!

— Katie! Katie! strigai eu, sărind jos din pat și dând fuga la ea în odaie. A ieșit soarele! S-a oprit ploaia!

Peste câteva minute, stăteam toate patru în dreptul unei ferestre de la etaj, cu privirea ațintită afară. Nu se vedea niciun nor. Cerul era senin, de un albastru strălucitor cum nu mai văzusem de zile întregi. Razele soarelui făceau ca apa brună ce se întindea peste câmpuri să pară și mai hâdă. Oriîncotro ne uitam, în locul verdelui care ar fi trebuit să fie acolo, nu se vedea, până hăt în zare, decât acel maroniu mohorât.

Zici că dăduse potopul, nu alta. Mă întrebam dacă așa s-o fi simțit și Noe.

— Hai la stâlp! exclamă Aleta entuziasmată. Vreau să văd dacă a scăzut apa!

— Înainte de toate, va trebui să te îmbraci, ripostă Katie râzând.

Am dat cu toatele fuga să ne îmbrăcăm, apoi ne-am repezit în jos pe scară, ne-am pus galoșii și am zbughit-o afară. În tot acest răstimp măsuraserăm nivelul apei cu ajutorul unui stâlp de gard, plin de noduri, aflat pe câmp, dincolo de șură. A trebuit să ne punem cizmele ca să ne putem apropia. La vreo zece picioare de stâlp ne oprirăm.

— De ieri încoace nivelul apei nu a coborât, ci a *crescut*! exclamă Katie uimită. Cum poate să crească din moment ce ploaia s-a oprit?

Cineva râse domol în spatele nostru. Când ne întoarserăm îl văzurăm pe Henry venind spre noi desculț, cu pantalonii suflecați.

— Nu se sinchisește viitura de ploaie, spuse el. Dacă mai vine apă din susu' râului, o să mai tot crească vreme de-o zi, două.

O luarăm cu toții spre casă, plescăind cu picioarele prin apă.

— Eu încă tot nu înțeleg cum vine asta, spuse Katie.

— Așa-s ploaia, râurile și viiturile, don'șoară Kathleen, răspunse Henry.

— Dar o să se oprească viitura?

— De soarele ăsta nu s-a mai piti după nori și n-are să mai plouă o zi, două, atunci bag seama că s-a opri. După ce apa începe a se retrage, toată balta asta s-a duce cât ai clipi din ochi.

— Până atunci ai să rămâi aici cu noi, unchiule Henry? îl întrebă Aleta.

— Nu, copilă, răspunse negrul râzând. Mai stau cât să mă omeniți cu o cafea gustoasă și după aceea oi face repejor cale-ntoarsă, că m-așteaptă munca.

— Nu o să te omenim doar cu cafea, ci și cu ceva de-ale gurii, spuse Katie. Dar cum ai să te întorci?

— La fel cum am venit – trecând cu barca balta ceea de se-ntinde dincol' de casă.

Peste două ceasuri, Henry se urcă în luntre și porni vâslind de-a curmezișul mării maronii.

— Dacă te ia curentul și ajungi în apele râului? strigă Katie după el, îngrijorată de întinderea parcă nesfârșită de ape pe care trebuia s-o străbată Henry.

— Nu-ți face mata griji pentru mine, don'șoară Kathleen. De mă ia âpa ș-ajung la râu, m-oi lăsa dus de curent pân' ce-oi putea ajunge pe malu' ălalalt. Cân' te ia curentu', nu tre' să i te împotrivești. Te lași dus pân' ajungi să-l treci.

Vâslind abitir, Henry se îndepărta văzând cu ochii.

— M-oi întoarce de îndată ce s-or retrage apele aistea! ne strigă el.

Aleta îi mai făcu o dată cu mâna, privind înfricoșată cum Henry se apropie de mijlocul apei.

— Nu vreau să pățească ceva unchiul Henry, șopti ea.

— N-o să pățească nimic, i-am răspuns eu.

L-am petrecut cu privirea până s-a pierdut în zare, apoi ne-am întors în casă.

Cerul a rămas senin vreme de două zile, răstimp în care, așa cum spusese Henry, apa a început să se retragă. În cea de-a treia zi a mai plouat nițel, dar prea puțin ca să facă vreo pagubă, după care soarele a ieșit din nou și a rămas învingător.

Deși apa a început să scadă tot mai iute, a ținut o săptămână până ce râul și pâraiele și-au revenit în albii, lăsând prăpăd în urma lor.

Tot bumbacul rămas pe câmp fusese distrus. Lanurile, o mare de noroi, nici nu mai aduceau a lanuri.

În decurs de două săptămâni, râul, pârâul și viața noastră odată cu ele au revenit cât de cât la normal – chit că nimic din ceea ce ni se petrecea nu se poate spune că era tocmai *normal* și nici nu știam dacă viața noastră avea să fie normală vreodată.

Cu toate că viitura ajunsese atât de aproape de casă, în afară de o colibă din colonia sclavilor, Rosewood nu a suferit mari

pagube. După ce s-a retras apa și pământul a început să se usuce, eu și Katie am făcut ocolul plantației ca să trecem în revistă stricăciunile. Atunci am observat că bojdeuca aflată cel mai aproape de râu dispăruse cu totul. O luase viitura!

În afară de asta, toate erau în bună ordine.

Întâi s-a uscat șura, apoi toată pășunea, și în scurtă vreme am putut să lăsăm iar afară caii și vacile. La început, până și vacile s-au zbenguit nițel, iar caii, ce să mai povestesc, alergau însuflețiți dintr-un capăt într-altul al imașului. A mai trecut însă o seamă de vreme până să putem duce vacile la locurile în care pășteau în mod obișnuit, căci acelea erau încă acoperite de noroi. A durat câteva săptămâni bune până ce s-a uscat noroiul și a început să crească iar iarba, dar în cele din urmă verdele a revenit, triumfător, pe câmpiile și în pădurile de la Rosewood.

Un singur loc a rămas tot anul maroniu, plin de glod, de mizerie și de putoare: ocolul porcilor!

12
Planuri de viitor

Într-o după-masă, Katie ieşi din casă, spunând că se duce să vadă ce stricăciuni făcuse viitura în locul ei tainic din pădure.

Eram şi eu curioasă, dar ştiam că, de Katie ar fi vrut s-o însoţesc, mi-ar fi zis-o. Sunt, vezi bine, anumite lucruri pe care trebuie să le faci în singurătate, căci atunci când sunt şi alţii prin preajmă nu ţi se stârnesc aceleaşi gânduri şi simţăminte care ţi s-ar înfiripa în minte şi în suflet dacă n-ai avea pe nimeni alături. Or, ştiam că de astă dată Katie simţea nevoia de a fi singură cu gândurile ei. Mergea în locul acela de când era mic copil. Acolo învăţase să se apropie de natură şi de ea însăşi, să scrie poezii, să mediteze şi să se roage. Iar acum că devenea încet-încet femeie, era important să se afunde când şi când în amintiri, să simtă cele ce erau ele menite să îi stârnească în suflet şi să lase acele sentimente s-o maturizeze şi mai mult. La fel mi se întâmplase şi mie pe vremea când mă bătea gândul să mă întorc pe plantaţia McSimmons şi mă întrebam ce să fac.

Katie reveni după un ceas, abătută.

— A fost trist, Mayme, spuse ea. Verdele a dispărut cu desăvârşire şi e plin de noroi peste tot. Bine măcar că bolovanul cel mare n-a fost dus de ape. Iar iarba şi frunzele vor creşte la loc.

Slobozi un oftat şi surâse.

— Văzând cum a pustiit viitura totul în jur, continuă ea după câteva clipe, mă întreb ce s-o fi întâmplat dacă apa a ajuns cumva și în pivniță. Cred că ar trebui să aruncăm o privire.

Ne-am dus în salon, am dat preșul la o parte și am înălțat chepengul.

— Avem nevoie de un felinar, spuse Katie, începând să coboare în pivnița întunecoasă. Ești bună să aduci tu unul din bucătărie?

Peste câteva minute stăteam amândouă pe podeaua bătătorită a beciului, privind în jur. În afară de niscaiva umezeală în două colțuri și pe unul dintre pereți, totul părea să fi rămas neschimbat.

În pivniță se găseau doar niște mobilă veche, cufărul cu catrafuse lăsat de unchiul lui Katie, un butoi din lemn de stejar în care se țineau cartofii, câteva felinare roase de rugină și niște polițe.

După ce aruncă o privire în jur, Katie conchise mulțumită:

— Totul pare a fi în regulă. Bine că apa n-a ajuns până aici. Poate că ar trebui să luăm cu noi unul dintre felinare, adăugă ea, îndreptându-se spre locul în care era depozitată mobila.

Încercă să-l ridice pe cel mai mare, un felinar vechi din alamă, bogat împodobit, cu un soclu uriaș.

— Uf, dar greu mai e!

— Vrei să te ajut?

— Nu, o să-l luăm altă dată, dacă om avea nevoie de el.

Ne-am întors în salon și am închis chepengul.

Luate pe nepregătite de viitură, taman în toiul culesului, nu apucaserăm să ne gândim sau să discutăm despre ce ar putea însemna toate astea. Totuși, într-o zi am găsit-o pe Katie așezată la secreterul masiv din biroul tatălui ei, cercetând din nou actele mamă-sii.

— Ce faci aici? am întrebat-o mirată.

Katie ridică privirea și schiță un surâs trist.

— Mă uitam doar peste hârtiile astea să văd dacă izbutesc să le dau cumva de rost.

— Și ai izbutit?

— Nu prea. După ce am achitat datoria la bancă, am fost prea încântată ca să îmi fac vreo grijă în privința celui de-al doilea împrumut. Cu banii rămași la bancă și, la cât bumbac credeam că vom mai culege cu ajutorul lui Henry și al lui Jeremiah, mă gândeam că vom putea achita fără probleme și cealaltă datorie. Dar apoi s-au pornit ploile și nu mai avem cum să facem rost de bani.

— Nu sunt de ajuns banii pe care îi avem deja?

— Nu știu. Domnul Taylor zicea că banii rămași la bancă nu sunt suficienți.

— Mai avem, totuși, bumbacul rămas în căruțe.

— Da, răspunse Katie, dar e mai puțin decât cel pe care l-am cules singure – înainte să vină să ne ajute Henry și Jeremiah. Sunt doar două căruțe, iar una dintre ele nici măcar nu-i plină.

— Când crezi c-ar fi mai bine să ducem bumbacul la târg?

— Nu știu. Poate că ar trebui să îl întrebăm pe Henry.

Când comitatul Shenandoah a început să se zvânte, iar Henry s-a întors la Rosewood ca să vadă cum o mai ducem, așa am și făcut: l-am întrebat. Henry a spus că o să încerce să afle cum se vinde bumbacul și dacă ar fi mai bine să îl vindem acum sau la anul.

— Da' de ce-ți faci griji, don'șoară Kathleen? întrebă el. Duci lipsă de bani?

Katie mă privi șovăielnică, neștiind cât de multe ar trebui să îi destăinuiască.

— După cum am mai spus, mama a scos un împrumut de la bancă, răspunse ea în cele din urmă. După ce am vândut bumbacul cules, am plătit o parte din acel împrumut, dar nu cred că mai avem suficienți bani cât să achităm și restul datoriei. Și nu știu cum să mai fac rost de alții.

— Mda, zise negrul, dând îngândurat din cap, îi greu să faci rost de bani când ți-i punga goală. Da' nu-i cu neputință.

— Ce vrei să zici cu asta? îl întrebă Katie nedumerită.

— Vreau să zic că poți face rost de bani așa cum ai făcut și 'nainte, numa' că de astă dată o să țină ceva mai mult, atâta tot.

— Cum?

— Păi, la anu' am putea semăna iar bumbac, şi bumbacu' cela a tot creşte până ce-a fi gata de cules. Şi de io şi Jeremiah o să vă dăm o mână de ajutor, laolaltă cu toţii om izbuti, bag seama, să-l strângem până nu s-or porni ploile.

— Chiar ar fi cu putinţă? exclamă Katie entuziasmată. Cum, Henry? Când ne putem apuca de semănat?

Henry râse molcom.

— Ţine-ţi firea, don'şoară Kathleen. Întâi tre' să brăzdăm pământu', or asta n-o s-o putem face pân' la primăvară. Iar cu banii ce ţi-or mai rămas a trebui să cumperi seminţe de la domnu' Watson. Ş-abia apoi ne-om putea apuca de semănat. Ne-o lua, bag seama, ceva vreme – că noi n-avem maşinăria ceea de-o foloseşte alde McSimmons. Da' de putut, se poate face.

— Când putem începe? întrebă Katie însufleţită.

— Tre' să aşteptăm pân' la primăvară, don'şoară Kathleen.

După ce Henry îi vârî ideea asta în cap, Katie prinse numaidecât inimă şi abia aştepta să vină primăvara. Cu un asemenea plan de viitor în minte, lunile reci s-au scurs parcă mai repede. Şi mai încet totodată.

Trecuse deja jumătate de an de când eram împreună toate patru şi ăl mic, iar proviziile ni se sfârşeau văzând cu ochii. Am fost nevoite să cheltuim o parte din banii rămaşi ca să cumpărăm făină, zahăr şi alte alimente. Singurele care ne prisoseau erau laptele şi brânza.

În vara aceea reuşiserăm să punem niscaiva legume la borcan, dar tot ce mai rămăsese în grădina de zarzavaturi a fost distrus de viitură. Cum merii erau plini de rod, ne-am pus pe cules şi am făcut la sos de mere cât să avem pentru întreaga iarnă.

Cu ajutorul lui Henry am sădit un nou lot de cartofi şi batate, folosind bucăţi tăiate din ceea ce mai rămăsese în cămară. Ouă aveam din belşug şi continuam, de bună seamă, să facem brânză şi unt.

Rezerva de carne ne era însă pe sfârşite. Henry ne sugeră o soluţie cât se poate de simplă.

— Aveți o grămadă de animale. Nu tre' decât să tăiem colo un porc ș-o vițea, carnea ăți pune-o la afumat ori la saramură și-ți avea să mâncați toată iarna.

— Pfui! exclamă Katie. Nici nu cred c-aș putea să mă uit!

— Mai degrabă ai răbda de foame? ripostă Henry râzând.

— Bănuiesc că nu, răspunse Katie, dar sună atât de îngrozitor!

Cu toate reținerile lui Katie, Henry se întoarse săptămâna următoare chitit să taie un râtan.

— Trebuie să ne uităm cum îl omori, unchiule Henry? îl întrebă Aleta.

— Nu, copilă, mătăluță nu-i nevoie să fii de față, răspunse negrul. Da' voi, don'șoarelor, adăugă el, uitându-se la mine și la Katie, o să trebuiască să-mi dați o mână de ajutor. Ia faceți voi un foc zdravăn colea și puneți deasupra o covată din cele mai mari, plină ochi cu apă, ca s-avem în ce opări porcu'. Voi ăți vedea de foc, iar io, de râtan. Și muncind așa laolaltă, ăți vedea că hălcile de carne or s-ajungă în afumătoare și în butoiu' cu saramură cât ai bate din palme.

Eu eram obișnuită cu lucrurile acestea, așa că am stat să îl ajut pe Henry toată după-amiaza. Aleta și Katie ne mai dădeau când și când o mână de ajutor, până nu li se răzvrătea stomacul și erau nevoite s-o ia din loc.

Aleta, care era din ce în ce mai atașată de „unchiul Henry", cum ajunsese să-i spună, creștea văzând cu ochii – la fel ca William! Pruncul era tot mai grăsun, iar mamă-sa începea și ea să se împlinească la trup. Pe măsură ce trecea timpul, devenea tot mai potolită. Ori de câte ori venea Henry pe la noi, Emma se ținea după el ca un cățeluș, așa cum se ținuse la început după Katie. Henry era din cale afară de atent și de blând cu ea. Mă îndoiesc că Emma mai întâlnise cândva un bărbat care să-i fi arătat atâta bunătate. Drept urmare, Emma ar fi făcut orice pentru Henry. Îl iubea ca pe propriul ei tată – chit că de acesta nici nu își mai aducea bine aminte. Adevărul e că n-am întâlnit în viața mea un om mai blajin ca Henry. Totuși, pe cât de amabil și de săritor era cu noi toate, se vedea de cât colo că Emma și William ocupau

un loc aparte în inima lui. Şi uite aşa, de la o lună la alta, He devenit tatăl pe care Emma nu îl avusese niciodată.

Au trecut încet şi lunile de iarnă. S-a lăsat frigul şi mai din când în când, dar nu s-a mai produs, har Domnului, viitură.

13

Atacul

Într-o zi, pe înserate, cu câteva săptămâni înainte de Crăciun, Jeremiah veni în vizită la Rosewood. Fusese o zi însorită, iar aerul era umed, călduţ şi înmiresmat. De cum am ieşit în prag şi am văzut cât de fercheş era Jeremiah, am înţeles că de astă dată nu venise să ne ajute la treabă.

— Bine te-am găsit, don'şoară Mayme, spuse el, zâmbind stingher. N-ai vrea să... ăă... n-ai vrea să facem o plimbare?

Am încuviinţat din cap şi am coborât treptele.

Se lăsa asfinţitul. Luna se înălţa uriaşă deasupra copacilor. Nici că îmi puteam închipui o seară mai frumoasă. Mergeam tăcuţi unul lângă altul. Niciunul dintre noi nu părea să aibă ceva de spus. Jeremiah cătă de mai multe ori în jur, de parcă s-ar fi temut să nu mai fie careva prin preajmă să ne urmărească – cu toate că nu ştiu cine ne-ar fi putut urmări din moment ce fetele rămăseseră toate în casă. Într-un târziu, părând să se liniştească, mă luă de mână şi merserăm tăcuţi mai departe până ce casa se pierdu în zare. Ne apropiam de refugiul lui Katie din pădure. Aş fi vrut să îi arăt lui Jeremiah locul cel tainic şi să văd cum arată poieniţa la lumina lunii, dar nu voiam să mă duc acolo fără permisiunea lui Katie.

— Ce-ai de gând să faci acum că eşti liberă? mă întrebă Jeremiah într-un târziu. Vrei să lucrezi mai departe pentru don'şoara Katie? Vrei să rămâi la Rosewood pentru totdeauna?

— Nu știu. Nu m-am gândit până acum la asta. Dar n-aș putea s-o părăsesc vreodată pe Katie.

— De ce să nu poți?

— Pentru că este prietena mea.

— Dar e albă.

— Katie e ca o soră pentru mine. Culoarea pielii nu contează.

— Ba contează. Albii sunt altfel decât negrii, nu crezi?

— Nu și în adâncul sufletului, am răspuns eu. Nu crezi că sufletele noastre sunt toate de aceeași culoare?

— Nu știu. Nu m-am gândit niciodată la asta.

— Dar tu ce planuri ai?

— Aș vrea să pun deoparte niscaiva bănuți și să-mi deschid, într-o bună zi, o rotărie numai a mea, răspunse entuziasmat Jeremiah.

— Pare o idee grozavă, Jeremiah.

— Tătucu-i mulțumit cu slujba pe care o are la domnu' Guiness și nu-și dorește mai mult, continuă el. Pentru el îi de ajuns că-i liber și că are unde lucra. Da' acu' că suntem liberi, poate că noi, ăștia tineri, am putea ținti mai sus. Am putea să *avem* ceva numai al nostru. Nu-i așa că sună strașnic? exclamă el însuflețit.

— La cum te cunosc eu pe tine, Jeremiah, știu că ai să-ți poți împlini visul. Dar eu nu am ambiții dintr-acestea. Și-apoi, eu sunt fată, iar fetelor nu le stă în putere să facă așa ceva.

— De ce să nu le stea? Mai știi? Poate că... într-o bună zi or să poată face și fetele așijderea.

— Nu și fetele de culoare.

— De ce nu? Ești doar liberă, nu-i așa?

— Bag seama că da.

— Nu-i nimeni în măsură să-ți spună ce ai și ce nu ai voie să faci. Asta nu-nseamnă că poți face orice vrei?

— Poate că ai dreptate. Doar că până acum pur și simplu nu m-am gândit la asemenea lucruri. Deși, la drept vorbind, acum că am cei 20 de dolari pe care mi i-a dat Katie, simt c-aș putea face orice.

— 20 de dolari! exclamă Jeremiah. 20 de dolari... numai ai tăi!

— Chiar așa. Sunt depuși pe numele meu la banca din Greens Crossing.

— Măi să fie, Mayme, ești bogată!

Mă pufni râsul. Asta nu face decât să arate cât de firești ajunseseră să mi se pară bunăvoința și dărnicia lui Katie.

Am mers mai departe, iar într-un sfârșit ne-am întors și am pornit înapoi spre casă. Deja se făcuse întuneric de-a binelea. Era din cale afară de plăcut să ne plimbăm așa, ținându-ne de mână sub razele lunii, știind că suntem cu adevărat *liberi*. Oare așa li se întâmpla dintotdeauna fetelor albe când ajungeau la vârsta mea – se amorezau de băieți care apoi le luau de mână și le tratau ca pe niște prințese?

Fără să vreau, gândul îmi zbură la mămuca. Mă întrebam cum l-a cunoscut pe tata, dacă se îndrăgostise de el încetul cu încetul, așa cum simțeam că prind eu drag de Jeremiah, sau dacă tovarășul de viață îi fusese ales de către stăpânul McSimmons, fără ca ea să aibă vreun cuvânt de spus în privința asta. Nădăjduiam că părinții mei se îndrăgostiseră unul de altul și că eu eram rodul iubirii. Dar, din moment ce amândoi se prăpădiseră, mi-am zis că n-am s-o aflu niciodată.

După vreo trei, patru minute de tăcere, glasul lui Jeremiah îmi curmă gândurile, vorbele lui luându-mă cu totul pe nepregătite.

— Te-ai gândit vreodat'... la măritiș? întrebă el hodoronc-tronc.

Simții cum îmi năvălește sângele în obraji. Bine că era întuneric!

— Deh... M-am gândit și eu... ca orice fată, răspunsei cu jumătate de gură.

Adevărul e că numai ce mă gândisem la asta, întrebându-mă cum se întâlniseră părinții mei.

— Acu' că nu mai avem stăpâni care să aleagă pentru noi, suntem liberi, vezi bine, să hotărâm singuri cu cine ne însoțim și ce vrem să facem, continuă Jeremiah.

Ieșind din pădure, pășirăm pe câmpul scăldat de razele argintii ale lunii. Nu știu ce răspuns i-aș fi dat. Când deschisei gura să spun ceva, numai ce se auziră niște strigăte.

— Uite-l! zbieră o voce de alb.

— E și o negresă cu el! strigă un altul. Șo pe ei!

Jeremiah întoarse capul în direcția din care veneau strigătel și simții cum i se încordează brațul.

— Îi cunoști? îl întrebai îngrozită.

— Sunt niște netrebnici ce m-au urmărit din târg. Credean c-am scăpat de ei... Fugi, Mayme. Întoarce-te acasă și zăvorâț toate ușile!

— Dar cum rămâne cu tine...

— Fugi, Mayme, fugi! îmi tăie vorba Jeremiah.

Prea înfricoșată ca să mă împotrivesc, am rupt-o la goan spre casă.

— Uite-o, dă să scape! După ea! strigă unul dintre băieții alb

Întorcând capul, i-am văzut năpustindu-se spre noi de p drumul din mijlocul imașului. Unul dintre ei se luă după min și, cu toate că fugeam cât mă țineau picioarele, el alerga mai iut și în doar câteva secunde aproape că mă ajunse din urmă. Țipa îngrozită.

În aceeași clipă, văzui cu coada ochiului o siluetă întunecat tăbărând asupra lui. Amândoi se prăbușiră gemând la pământ ș se luară la bătaie.

— Fir-ai tu să fii, negru afurisit! icni băiatul alb, spumegân de furie. Las' c-ai să-mi plătești tu pentru asta...

Jeremiah îi trase un bobârnac, reducându-l la tăcere. Am încercat să alerg mai departe, dar priveam mai tot timpul îndărăt Ceilalți îi ajunseră însă din urmă și, smulgându-l pe Jeremiah de pe tovarășul lor, se apucară a-l izbi cu picioarele și a-i căr la pumni.

Ochii mi se umplură de lacrimi fierbinți, dar știam că nu îm stă în putere să îl ajut. Nu aveam voie să mă opresc. Peste câtev secunde am dat buzna în bucătărie.

— Vai, Katie, niște băieți albi l-au prins pe Jeremiah! L-au lua la bătaie și mă tem c-or să-i facă de petrecanie!

Katie, care devenea tot mai curajoasă pe zi ce trecea, dovede uneori o prezență de spirit care mă uluia pur și simplu. De ast dată, fără să mai zăbovească o clipă, dădu fuga în salon și dup

câteva secunde se întoarse cu una dintre puştile tatălui ei. Făcui ochii mari.

— Jeremiah mi-a zis să zăvorâm uşile, nu să...

Fără să mă asculte, Katie se îndrepta deja spre uşă, declarând hotărâtă:

— Nu îi vom lăsa să îl omoare.

— Dar dacă...

— Câtă vreme sunt înarmată, n-au să îmi facă nimic, îmi taie ea vorba. Mayme, în timp ce eu încarc puşca, fii bună de-mi adu o pălărie de-a tatei. Poate or să creadă că sunt bărbat sau or să mă ia drept mama. Orişicum, nu voi îngădui ca Jeremiah să păţească precum ai păţit tu.

Peste cinci secunde, ieşi afară pe uşă cu o dârzenie neclintită în priviri, purtând pe cap o pălărie cu boruri largi ce îi acopereau jumătate din faţă, de nu era chip să îţi dai seama ce vârstă are. Era îmbrăcată cu o rochie lungă de lucru, aşa că n-avea, vezi bine, cum s-o ia careva drept taică-său, dar şi o femeie poate apăsa pe trăgaci la fel de bine ca un bărbat. După cât se zbătuse să salveze Rosewood, începea bag seama să se simtă drept stăpâna şi stăpânul plantaţiei la un loc.

Porni de-a lungul drumului, în direcţia din care se auzea larma încăierării – un amestec de bufnituri, înjurături şi icnete. Jeremiah zăcea la pământ, iar bătăuşii albi îl loveau cu pumnii şi cu picioarele. La jumătatea distanţei, Katie se opri şi trase primul foc. Detunătura neaşteptată îi făcu pe cei trei băieţi albi să încremenească. Katie se îndreptă semeaţă spre ei şi le strigă, îngroşându-şi vocea:

— Gata, v-aţi distrat destul! Ştergeţi-o de aici până nu mă duc să-l chem pe bărbatu-meu. Sau vreţi, poate, să mai trag o dată? Hai, lăsaţi-l în pace!

— Da' nu-i, doamnă, decât un cioroi, răspunse unul dintre ei, ridicându-se încet de pe pieptul lui Jeremiah. Ne distram şi noi puţin...

— Ei bine, n-aveţi decât să vă distraţi în altă parte. Hai, valea

Cei trei o luară din loc fără tragere de inimă, mormăind și afurisind în barbă.

— Mai repejor! le strigă Katie.

Bătăușii o luară încet la fugă spre oraș. După ce făcură vreo 45 de metri, Katie mai trase o dată după ei. Înfuriați și speriați totodată, cei trei o luară la goană și, în scurtă vreme, se făcură nevăzuți.

Dădui fuga la Katie și ne repezirăm amândouă spre Jeremiah, care zăcea la pământ, gemând și suspinând de durere.

— Jeremiah... Jeremiah, murmurai eu, îngenunchind lângă el, te doare tare?

— O să-mi treacă, gemu el. Cred că am o coastă ruptă, da' nu mă doare așa tare.

— Poți să te ridici?

— Nu știu... Oi încerca.

Îl ajutarăm să se ridice în picioare, apoi pornirăm tustrei spre casă – Jeremiah sprijinindu-se de noi două, iar Katie cărând în brațe ditai pușca. Jeremiah era într-o agonie cumplită. Când am ajuns înăuntru și i-am văzut la lumina lămpii fața umflată și plină de sânge, a trebuit să întorc capul. Katie, pe de altă parte, nicidecum scârbită, se și puse să îi tamponeze rănile cu o cârpă udă. Emma se apucă, desigur, a trăncăni și a se văieta ca nebuna. După ce i-am spălat rănile cât de bine ne-am priceput, l-am dus pe Jeremiah în salon și l-am ajutat să se întindă pe canapea.

— Ai să înnoptezi aici, Jeremiah, spuse Katie. În starea în care te afli, n-ai cum să te întorci în târg în noaptea asta. Și apoi, încă îmi mai fac griji în privința acelor bătăuși albi. Mâine, de cum se mijesc zorile, am să iau calul și am să mă duc după tatăl tău.

Jeremiah nu protestă. Am încercat să îi dăm să bea și să mănânce ceva, dar durerile îi tăiaseră pofta de mâncare și, în scurtă vreme, Jeremiah ațipi.

Urmându-i sfatul, am zăvorât toate ușile, iar Katie a dormit cu arma încărcată lângă pat. Din fericire, noaptea a trecut fără alte peripeții.

14
O misivă îngrijorătoare

A doua zi dimineață, starea lui Jeremiah încă tot nu se îmbunătățise. Încerca el să înfrunte situația bărbătește, dar se vedea de cât colo că are dureri cumplite. Fața îi era brăzdată de răni însângerate, nu-și putea deschide un ochi, așa era de umflat, iar din pricina coastelor rupte abia putea să se miște sau să se întoarcă de pe o parte pe alta.

Katie s-a întors cu Henry pe la ora 10. Pe cât de ușurat fu să își revadă feciorul după ce se perpelise toată noaptea de grija lui, Henry era îndurerat totodată să îl găsească într-o asemenea stare și se simțea la fel de neajutorat ca noi. În cele din urmă, am hotărât ca Jeremiah să mai rămână măcar o zi, două, la Rosewood până ce va fi în stare să se țină pe picioare și să urce în șa.

Katie avea de gând să scoată bani de la bancă și să îl ducă la doctorul Carter.

— Nu îmi pasă cât are să coste, declară ea.

Henry însă nici n-a vrut să audă de una ca asta.

— Nu vreau să se stârnească vorbe, spuse el. Dom' Carter e om de treabă, da-i doftoru' albilor și nu vreau să se pornească zvonuri. La câți negri or fost bătuți și spânzurați de la o vreme încoa', nu vreau, zău, să supăr pe careva. Mai bine stăm noi cuminți și ne vedem de treabă.

În cele din urmă, Katie trebui să îi dea dreptate și timpul trecu, iar Jeremiah se înzdrăveni și fără îngrijiri doftoricești.

Veni și anul 1866, iar Katie ardea de nerăbdare să ne apucăm de semănat. Henry spunea însă de fiecare dată că încă nu sosise vremea și că trebuie să avem răbdare.

Pe la sfârșitul lui februarie, când vremea a început să se încălzească, Henry a venit și a brăzdat unul dintre câmpuri și ne-a spus ce semințe să îi cerem domnului Watson. Urmându-i sfatul, ne-am întors din târg cu căruța plină de saci cu semințe.

Am semănat un teren, iar Henry și Jeremiah s-au pus să brăzdeze un altul. Acum nu ne mai rămânea decât să așteptăm să crească bumbacul și apoi să ne apucăm iar de cules. Din păcate, însă, evenimentele n-au avut atâta răbdare și n-au stat să aștepte după bumbac.

Uneori, când eram singure, eu și Katie ne întrebam ce să facem în privința Aletei.

— Trebuie să dăm cumva de tăticul tău, îi spuse într-o zi Katie. Tu nu vrei să te întorci la el?

— Nu, răspunse Aleta.

— Cum așa?

— Mi-e frică de el. Din cauza lui a murit mămica.

Eu și Katie ne-am uitat una la alta, dar nu am contrazis-o. În fond, poate că, în mod indirect, tatăl Aletei *chiar* era vinovat de moartea nevesti-sii. Chiar și așa, mai devreme sau mai târziu tot trebuia să aflăm cine este. Până atunci însă, neștiind ce altceva să facem, ne-am învoit s-o mai ținem o vreme pe lângă noi. Henry părea să știe mai multe despre Aleta și despre tatăl ei decât lăsa de înțeles, iar mie îmi fugea când și când gândul la ceea ce îi spusese reverendul Hall lui Katie. Cu toate astea, nici eu, nici Katie nu știam ce s-ar cuveni să facem.

Pe la mijlocul lunii aprilie, sosi o nouă misivă de la bancă. Scrisoarea, adresată doamnei Rosalind Clairborne, fu o adevărată lovitură pentru Katie.

Dragă Rosalind,

După cum știi, cel de-al doilea credit trebuie rambursat până cel târziu luna viitoare. Chiar dacă anul trecut, în septembrie, procedura de executare silită a fost sistată după achitarea

primului împrumut, mă tem că banca nu va fi în măsură să acorde o păsuire în cazul actualului credit. Cei de la New York ne presează să încasăm toate restanțele de plată. Îți amintesc că soldul pe care îl ai de achitat este de 350 de dolari, după cum sunt sigur că reiese și din evidențele dumitale.

Cu profundă stimă,

M. Taylor, Banca din Greens Crossing

Katie puse scrisoarea jos, murmurând năucită:

— Cred că a venit timpul să vindem bumbacul rămas în șură. Nu mai putem aștepta, oricât de mic ar fi prețul.

A doua zi am înhămat câte doi cai la căruțele rămase peste iarnă în șură. De pe-acum, Emma și Aleta se obișnuiseră îndeajuns cu mersul lucrurilor cât să nu le mai sperie așa tare faptul că vom lipsi de acasă vreme de câteva ceasuri. Totuși, ne-am luat măsurile obișnuite de precauție, în caz că venea cineva.

Deși socoteam că Henry sau Katie i-or fi spus că mai aveam bumbac de vânzare, domnul Watson a părut nițel surprins să ne vadă când am tras căruța în dreptul prăvăliei sale. Cercetă bumbacul îndeaproape, nu foarte mulțumit de ceea ce vedea, apoi își puse oamenii să descarce căruțele și să ducă bumbacul înăuntru la cântărit. Katie era agitată din cale afară. Își pusese toată nădejdea în bumbacul acela. Era singura ei șansă de a procura banii de care avea trebuință. Și eu eram înfrigurată, bag seama, dar a mea era o altfel de înfrigurare. Știind că Jeremiah face când și când livrări pentru domnul Watson, gândul îmi stătea mai mult la el decât la prețul bumbacului și mă tot uitam în jur să văd dacă nu era cumva pe acolo.

— Kathleen dragă, spuse domnul Watson ieșind din prăvălie, n-am vești prea bune pentru mama dumitale. O parte din încărcătură pesemne că s-a udat, căci am găsit urme de mucegai pe margini. Iar în momentul de față prețul bumbacului e în coborâre, așa că mă tem că n-am să-i pot plăti mamei tale decât 11 cenți pe funt.

Katie îl asculta dând din cap.

— Și... câți funți sunt cu totul, domnule Watson?

— 665 de funţi, adică 73 de dolari. Cu părere de rău, doar atât pot să-ţi dau în momentul de faţă.

Katie se albi la faţă când auzi suma. Sperase, vezi bine, să primească de trei ori mai mult pe bumbacul acela.

Luă banii şi, de îndată ce se întoarse cu spatele şi porni înapoi spre căruţe, ochii i se umplură de lacrimi.

— Nu-s de ajuns, Mayme, murmură ea când ajunse în dreptul meu. Nu-s de ajuns. Ce ne facem?

Făcurăm drumul până la bancă în tăcere, iar Katie depuse banii în contul maică-sii. După cheltuielile făcute ca să răzbim peste iarnă şi ca să cumpărăm seminţe, în cont se găseau acum, cu totul, 187 de dolari. Cu 163 de dolari mai puţin decât datoria pe care o avea de achitat.

Katie avea dreptate. Nu erau de ajuns.

15
Uneltiri

Peste vreo două săptămâni, pe când Henry făcea curat în boxe, trei bărbați veniră să își înșeueze caii. Henry nu fusese de față când aceștia își lăsaseră caii la grajd și nu îl cunoștea pe niciunul dintre ei. Cei trei nu știau că Henry este acolo.

De îndată ce se porniră a vorbi între ei, Henry rămase nemișcat, să nu-l audă, și ciuli urechile.

— Eu zic să ne mai ducem o dată, spuse unul dintre ei.

— Din câte am auzit eu, zise al doilea, Clairborne nu s-a mai întors de pe front.

— Crezi c-o fi mierlit-o? întrebă al treilea.

— N-am cum să știu...

— După război... mulți or fost dați dispăruți. Mai știi? Poate că unii din ei pur și simplu nu vor să se-ntoarcă.

— Orișicum, dacă acasă-i doar nevastă-sa cu fiică-sa și cu o amărâtă de negresă, ce ne oprește să-ntoarcem casa cu susu-n jos?

— Dar cum dăm de Ward?...

— Am bătut statu-n lung și-n lat... toate indiciile duc înapoi la plantație... Acol' tre' să fie... Trebuia să scotocim toate cotloanele data trecută...

— Cred că sclivisitu' de frate-su știe ceva... Păcat că nu l-am descusut mai abitir.

— Mă îndoiesc că știe...

— ... un laş şi jumătate... ar fi ciripit de l-am fi strâns mai tare cu uşa... iar acu' i-am pierdut şi lui urma.

— Sneed ce-a zis?

— ... mâine în recunoaştere...

Isprăvindu-şi treaba, cei trei îşi luară caii de dârlogi şi plecară, aşa că Henry nu izbuti să audă mai multe.

Ştia că vorbeau despre Rosewood şi despre tatăl lui Katie, iar Sneed era un individ de care auzise vorbindu-se în Oakwood. Socotind că erau o primejdie pentru noi, Henry se furişă afară şi se uită să vadă încotro au luat-o. Văzând că bărbaţii se îndreaptă în direcţia opusă celei spre Rosewood, se întoarse la lucru. Totuşi, din cele auzite, nu încăpea îndoială că aceştia aveau de gând să ne mai facă o vizită, şi asta cât de curând.

Henry trase tare să isprăvească treaba, apoi îi spuse celui ce ţinea grajdul cu chirie şi rotăria că avea să lipsească o zi, două.

— De ce? Ce ai de făcut? întrebă domnul Guiness.

— Îmi pare rău, da' nu pot să vă spun, răspunse Henry.

Domnul Guiness nu se arătă prea încântat de chestiunea asta, dar din moment ce Henry era atât de hotărât, nu avea cum să îl oprească.

Târziu în după-masa aceea Henry veni la Rosewood. Păşi în şură taman când eu şi Katie isprăveam de muls vacile.

— Ziua bună, don'şoarelor. Am ceva de discutat cu voi.

Avea un aer mai grav ca niciodată. Katie îl privi îngrijorată.

Din fericire, Aleta nu era acolo. Henry se aşeză pe un scăunel şi ne istorisi de-a fir a păr ceea ce auzise în dimineaţa aceea.

— De ce or fi vrând să vină la Rosewood? întrebă el în încheiere.

— Au mai fost o dată, răspunse Katie.

— I-auzi! Ce treabă aveau ei aici?

Katie se uită la mine, întrebându-mă din priviri dacă era cuminte să îi vorbească lui Henry despre monedele de aur pe care le găsise în cufărul din pivniţă.

— Îl căutau pe unchiul meu, răspunse ea în cele din urmă.

— Unchiu' cela de nu vrei să afle că mămuca şi tătucu' matale s-or prăpădit ca să nu te ia la dânsu'?

— Nu, îl căutau pe un alt unchi de-al meu, răposat de pe-acum, care a fost plecat o vreme în California.

Henry dădu încet din cap.

— Păi, spuse el într-un târziu, atunci socotesc că-i pasămite mai cuminte să rămân aici cu voi o zi, două, să vedem ce s-a întâmpla. Nu mi-a plăcut felu' în care or vorbit bărbații ceia și vreau să mă-ncredințez că nu vin cu gând rău. De n-aveți nimic împotrivă, oi dormi aci, în șură, ca data trecută.

Katie încuviință din cap.

16
Plan de bătaie

După ce îl avuseserăm atâta vreme prin preajmă de-a lungul iernii, șederea lui Henry la Rosewood nu părea să fie un lucru prea ieșit din comun. Cred că am dormit toate un pic mai liniștite știind că Henry se află în șură. După atâta amar de vreme, faptul că ne purtam singure de grijă ajunsese să ni se pară un lucru firesc. Totuși, prezența lui Henry printre noi ne aducea, iarăși, față în față cu adevărul: eram doar niște copile, nu oameni în toată firea. Henry, pe de altă parte, chiar dacă era negru și un simplu grăjdar în Greens Crossing, *era* un om matur. Un *bărbat* vânjos și puternic. Dacă era să se întâmple ceva, el avea să poată face lucruri de care noi nu eram în stare.

A doua zi dimineața, până să mă trezesc eu și să mă duc în grajd, Henry mulsese deja jumătate din vaci. Stătea pe scăunel, fluierând încetișor, de parcă ar fi petrecut de minune. Când mă auzi intrând în șură, se întoarse spre mine.

— 'Neața, don'șoară Mayme! Ai dormit bine?

— Da.

Iată-ne, mi-am zis eu în sinea mea, văzându-mă singură cu Henry, o fată și un bărbat de culoare, umblând nestingheriți pe plantația unui alb și făcând după cum îi taie capul, de parcă ar fi fost la ei în bătătură.

— E mult de lucru pe plantația asta, spuse Henry, care avea pesemne același gând. Biruiți voi singure să mulgeți vacile și să vedeți de toate cele?

— Da. Până și Emma începe a se învăța cu munca grea, așa cum s-a învățat și Katie. La început, Katie nu știa să facă mai nimic, iar acum muncește cot la cot cu mine... și trage cu pușca după băieți albi.

— Mda, făcu Henry, râzând molcom. Ce n-aș fi dat să fiu și io de față! Se vede treaba că ești mândră tare de ea.

— Sunt. Henry, chiar crezi că bărbații ăia or să vină?

— Da, don'șoară Mayme, că prea erau chitiți.

— Nu vrei să te ajut la muls?

— Nu, don'șoară Mayme. Mai am un pic ș-am isprăvit.

— Atunci eu mă duc s-o ajut pe Katie la pregătirea mesei.

Zicând acestea, dădui să plec, dar glasul lui Henry mă țintui locului.

— Pot să te-ntreb ceva, don'șoară Mayme?

— Da, Henry... sigur că poți.

— Cum e să dormi colo-n casa a mare?

Am șovăit preț de o clipă, întrebându-mă dacă îmi spunea cumva pe ocolite că era o obrăznicie din partea mea să fac una ca asta. Expresia de pe chipul lui îmi dădu însă de înțeles că era pur și simplu curios. Chiar dacă fusese liber înainte de război, n-ar fi îndrăznit pentru nimic în lume să doarmă în casa unui alb.

— E ca în orice altă casă, odată ce te obișnuiești.

— A matale a fost ideea?

— Nici vorbă! La început voiam să dorm aici în șură, ca matale. Mi-era groază să nu afle careva că am dormit în patul unui alb.

Gândul îl făcu pe Henry să pufnească în râs.

— Dar Katie a stăruit să rămân cu ea. La cât de neajutorată era când am găsit-o, nu puteam s-o las singură.

— Și nu te simți stingheră să dormi acol' în casă? întrebă Henry.

— O vreme să știi că m-am simțit. La început dormeam jos pe podea, dar apoi Katie a stăruit să dorm într-unul dintre paturi. Nici că puteam dormi de frică ce mi-era. Știam că, de mă găsește careva

acolo, o să mă omoare în bătaie. Totuși, cu timpul bag seama că m-am obișnuit. Katie a fost din cale afară de bună cu mine.

— Eu unu' zic că și mătăluță i-ai fost de mare ajutor. Că acu-i un an tare neajutorată mai era, sărăcuța.

— Ai dreptate, nu zic ba. Când am găsit-o nu știa să facă mai nimic de una singură. Acum însă nici c-o mai recunoști! Și după cum ți-am mai zis, Emma învață la rându-i să facă una, alta.

— Când n-are cin' să-ți poarte de grijă, n-ai pasămite încotro: tre' să-nveți ca să poți răzbi.

Se lăsă tăcerea preț de câteva clipe.

— Mata i-ai îngropat pe părinții și pe frații lu' don'șoara Kathleen? întrebă Henry într-un târziu.

— Da, eu i-am îngropat.

Henry dădu admirativ din cap.

— Ei bine... io zic că le-ai fost de mare ajutor la amândouă. Don'șoara Kathleen arată mai bine ca niciodată și s-a copt binișor la minte. Tocmai schimbarea asta de neînțeles ce s-a ivit de la o vreme pe chipu' ei m-a mânat să iau seama la voi două. Iar acu' văd aceeași schimbare și pe chipu' lu' don'șoara Emma. Chiar așa... poți fi mândră de tine, don'șoară Mayme. Ai avut grijă de ele și le-ai îndrumat înțelept.

— Mulțumesc, Henry. Ei, dar ți-a fi și ție foame, bag seama! Mă duc acușica să pregătesc micul dejun.

Mai târziu în dimineața aceea, eu și Katie am pus la cale un plan de bătaie în caz că indivizii pe care îi auzise Henry veneau, într-adevăr, la Rosewood. Eu eram de părere că ar trebui să procedăm ca de fiecare dată, aprinzând mai multe focuri și agățând rufe la uscat. Lui Katie îi veni o idee năstrușnică.

— Mayme, ce-ar fi să mă dau drept mămica?

Mă pufni râsul.

— Poftim??

Katie vorbea însă cât se poate de serios.

— Chiar crezi că ai putea?

— Pe băieții care îl băteau pe Jeremiah am reușit să îi păcălesc, răspunse ea.

— Dar atunci era întuneric afară... și tu aveai o pușcă!

— O să-mi pun pur și simplu niște haine vechi și un batic sau o pălărie, iar tu mi-ai putea mânji fața cu praf sau cu pământ, ca să pară că tocmai făceam curățenie prin casă, iar în felul acesta nu s-ar vedea cât sunt de tânără.

— E o idee nebunească, am râs eu, dar de cineva o poate duce la capăt, apăi aceea e Kathleen Clairborne!

— Să-i spunem, oare, și lui Henry? întrebă Katie.

— Hm... nu știu ce să zic.

— Ce crezi că ar spune?

— Mă îndoiesc că i-ar conveni. Nu-i place să îi mințim pe oameni.

— Atunci n-o să-i spunem, hotărî Katie. Am să mă duc pur și simplu să mă schimb, iar dacă întreabă de mine, spune-i că sunt sus, în odaia mea. Iar mai târziu vino să-mi dai o mână de ajutor.

— Ce o să facem când vin bărbații?

— Tu și Aleta vedeți-vă de treabă afară, pe Emma și pe William am să îi ascund într-unul dintre dormitoare, iar eu am să îi urmăresc de la etaj.

— Ce ne facem cu Henry?

— Să sperăm că îl vor lua drept un simplu simbriaș de culoare. Dacă îl văd, vor ști că sunt bărbați pe plantație.

— Nu *bărbați*, ci un singur bărbat, miss Katie.

— Tot e mai bine decât niciunul, ripostă ea.

17
Cei trei bărbați

Cei trei au sosit chiar după ora prânzului.

Henry tocmai făcea curățenie în boxe. Văzând că nu se găsea nimic altceva de făcut, și-o fi zis pesemne că ar fi bine să ne ajute așa cum o putea. Șura era deja dereticată de îți era mai mare dragul să pășești înăuntru.

Auzindu-i că vin, am trecut numaidecât la planul ticluit mai devreme. Katie îi spuse Aletei să se furișeze afară pe ușa din dos și să aprindă focurile pregătite la colibe. După ce i-am aranjat părul și baticul și i-am mai mânjit o dată fața, Katie se duse să aștepte la etaj. Eu am ieșit în curte și numai ce mă apucasem să agăț rufele pe sfoară când i-am văzut venind călare de după șură. Dea Domnul, m-am rugat în sinea mea, să nu bage de seamă că hainele pe care le întindeam erau deja aproape uscate!

Am încercat să nu le dau mare atenție când au trecut pe lângă mine. După ce s-au făcut nevăzuți de cealaltă parte a casei, unde era intrarea principală, am dat fuga în șură.

— Henry... Henry, au sosit, l-am anunțat eu în șoaptă pe tatăl lui Jeremiah.

Nu că ar fi fost nevoie. Henry auzise deja tropotul de copite.

— Unde-i don'șoara Kathleen? întrebă el, venindu-mi înfrigurat în întâmpinare.

— În casă. O să stea ea de vorbă cu ei. Dumneata fă-ți de lucru pe afară ca să vadă că e și un bărbat prin preajmă.

— Da' ce-o să se facă don'șoara Kathleen?

— O s-o scoată ea la capăt, n-avea grijă.

Când am ieșit amândoi din șură, Aleta tocmai se întorcea de la colibe. *Nu iuți pasul, Aleta,* o îndemnai eu în gând. *Mergi agale, de parcă nu s-ar petrece nimic ieșit din comun.*

Îi auzii bătând năprasnic în ușa din față, dar pentru că nu le deschise nimeni, peste câteva clipe doi dintre ei veniră în dosul casei, la ușa dinspre bucătărie.

Situația nu arăta prea promițător. Trei indivizi cu înfățișare fioroasă, de o parte, iar de cealaltă parte, ia să vedem: o negresă cu un sugaci ce tremura de frică într-una dintre odăi, o fată albă îmbrăcată în straiele maică-sii, o fetiță albă ce tocmai străbătea câmpul și Henry, care stătea lângă mine, privind derutat la toate câte se petreceau, căci el nu știa, vezi bine, cum procedam noi când se iveau vizitatori neașteptați.

Indivizii începuseră să bată cu pumnii în ușa din spate, iar unul dintre ei se puse să strige. Pe Henry și pe mine nici nu ne băgaseră în seamă. De cele mai multe ori albii parcă nici nu ne vedeau pe noi, ăștia de culoare.

Într-un sfârșit, Katie scoase capul pe una dintre ferestrele de la etaj.

— Bună ziua, domnilor, îi salută ea pe cei trei. Vă pot ajuta cu ceva?

Bărbații își ridicară privirile spre ea și așijderea făcu și Henry, care rămase năuc când văzu cât de diferit arăta Katie și cum își îngroșa glasul ca să pară femeie în toată firea. Singura care nu se uita în sus eram eu. Chiar dacă țineam ochii ațintiți în pământ, stăteam însă, vezi bine, cu urechile ciulite!

— Dumneavoastră sunteți doamna Clairborne? întrebă unul dintre bărbați oarecum șovăielnic, neștiind sigur dacă fața ce se ivise la fereastră aparținea ori ba stăpânei casei.

— Da, domnul meu.

— Întorsu-s-a domnu' Clairborne de pe front?

— Da, răspunse Katie, soțul meu s-a întors acasă acum două luni.

— Putem sta de vorbă cu el?

— Mă tem că nu. S-a dus cu oamenii la pădure după o căruţă de lemne.

Katie făcu o pauză şi îşi îndreptă privirea spre mine.

— Mayme, pompează nişte apă proaspătă pentru caii dumnealor.

— Da, doamnă, îngânai eu, pornind-o tărăgănat spre pompă.

— Eu vă pot fi de ajutor cu ceva? întrebă Katie.

Pe când mă îndepărtam am văzut cu coada ochiului cum Henry stătea acolo cu gura căscată, la fel de buimăcit precum cei trei vizitatori nepoftiţi. În cele din urmă, doi dintre ei duseră caii la jgheab, răstimp în care al treilea rămase să discute cu Katie.

— Nu, bag seama că nu, răspunse acesta. Când se întoarce domnu' Clairborne?

— Trebuie să sosească din clipă în clipă, răspunse Katie, privind înspre pădure. Nu-i aşa, Henry, că ar trebui să revină cu toţii cât de curând?

Henry se zgâi la ea, apoi bolborosi un răspuns ce ar fi putut să însemne orice şi pe care individul îl luă, din fericire, drept încuviinţare.

Un altul se întoarse de la jgheab şi cei doi schimbară în şoaptă câteva vorbe. Nu auzeam ce zic, dar amândoi păreau niţel nedumeriţi de întorsura lucrurilor. În cele din urmă, unul dintre ei ridică iar privirea spre Katie.

— Umblă vorba că domnu' Clairborne are un cumnat ce fost-a o vreme plecat în vest. E fratele dumneavoastră, doamnă?

— Da... fratele meu Ward. Sunteţi prieteni de-ai lui?

— Oarecum... Încercăm să dăm de el într-o chestiune destul de importantă... Dacă ne-aţi putea spune unde se află, v-am rămâne îndatoraţi.

— Mă tem că nu vă pot fi de ajutor, răspunse Katie. Nu mai ştiu nimic de fratele meu de ani de zile. Iar acum mă scuzaţi, domnii mei, dar trebuie să mă retrag. Circulă printre noi o maladie foarte infecţioasă şi simt că mă ia cu leşin. Cred că am să mă duc să mă întind în pat. O zi bună, domnilor.

Zicând acestea, Katie se făcu nevăzută. Bărbații se uitară tăcuți unii la alții, neștiind ce să facă. Eu mă întorsei la întinsul rufelor, Henry rămase înmărmurit lângă șură, iar în scurtă vreme se ivi și Aleta. Neavând, vezi bine, de gând să stea de vorbă cu niciunul dintre noi, într-un târziu cei trei încălecară la loc și se îndepărtară încet, încă nedumeriți din cale afară.

Aruncai o privire spre Henry. Negrul se mai holbă un pic la fereastra pe care ițise Katie capul adineaori, apoi se uită lung la sfoara pe care întindeam eu rufele, chipurile proaspăt spălate. De la sfoară își mută privirea spre fumul ce se înălța din colibele sclavilor, unde Aleta numai ce aprinsese focul, iar în cele din urmă spre călăreții ce tocmai coteau pe după șură, făcându-se nevăzuți, după care murmură în barbă:

— Măi să fie! N-am văzut de când îs năzdrăvănie mai mare!

18
De vorbă cu Henry

După ce luă sfârşit toată tărăşenia, Henry intră în casă şi se aşeză pe scaun. Katie era încă deghizată ca să nu i se poată ghici vârsta, iar Emma şi Aleta se prăpădeau de râs uitându-se la ea. Lui Henry, pe de altă parte, nu îi ardea nicidecum de şagă.

— A venit, bag seama, vremea să-mi daţi niscaiva lămuriri, spuse el pe un ton grav.

Pe cât de paşnic şi de iubitor era Henry, în momentul acela a fost de ajuns o privire ca să ne amuţească pe toate. Acum că ştiu mai multe despre felul în care lucrează Domnul, aş spune că o astfel de privire n-are cum să nu îţi stârnească mustrări de cuget.

Henry avea parcă puterea de a-ţi citi în suflet. Ştia când vreuna dintre noi se simţea tristă sau descurajată şi era de ajuns să îţi surâdă, să îţi atingă duios obrazul cu mâna lui aspră sau să îşi petreacă braţul puternic pe după umerii tăi ca să ştii că eşti iubită, ocrotită şi că totul va fi bine. Când te privea însă încruntat, simţeai cum îţi trece un fier roşu prin inimă. Ei, dar vedeţi voi, fierul ăsta era unul bun, căci prin ascuţişul lui treceau doar părţile rele din sufletul omului. Or a tăia răul dinlăuntrul tău e un lucru bun şi necesar şi, chiar de uneori e niţel dureros, durerea aceea-i bag seama preţul pe care îl ai de plătit ca să creşti şi să devii fiinţa pe care o vrea Dumnezeu. Mulţi îşi trăiesc viaţa gândindu-se prea puţin la ceea ce vrea Dumnezeu de la ei – fiind pur şi simplu ceea ce vor *ei* să fie. Pe vremea aceea, trebuie să mărturisesc că nici

eu nu mă prea gândeam la ceea ce Își dorea Domnul de la mine. Aveam doar 16 ani. Totuși, având-l pe Henry prin preajmă, începeam să cuget tot mai adânc la asta fiindcă ori de câte ori se uita la mine, aveam cumva impresia că Dumnezeu e Cel care mă privește, iar asta mă făcea să văd lucrurile un pic altfel.

Sunt sigură că majoritatea albilor care îl cunoșteau pe Henry de ani de zile nu vedeau în el decât un negru tăcut și neștiutor, care nu vorbea la fel de frumos ca ei și care nu știa nici măcar să citească. Ăsta-i necazul cu oamenii, orișicare le-ar fi culoarea pielii – judecă omul după ceea ce văd pe din afară, când ceea ce contează de-adevăratelea este, de fapt, înăuntru. Acolo se ascunde ceea ce ești cu adevărat. Uneori nu-i ușor să sapi în adâncul sufletului ca să vezi din ce aluat e făcut omul, dar a învăța să faci asta este unul dintre cele mai importante lucruri pe care trebuie să le faci în viață.

Aveam oarecum convingerea că Henry făcuse asta toată viața. Ochii lui vedeau lucruri pe care alții nu le vedeau – pesemne fiindcă petrecea atâta timp stând de vorbă cu Dumnezeu.

Henry avea o vorbă.

— Una-i culoarea pielii, și alta-i culoarea sufletului, obișnuia el să zică. Și țineți minte: cel mai însemnat lucru în viața asta e culoarea sufletului. Cum e sufletul tău? Negru, rece, rău și meschin? Ori rozaliu, cald, bun și iubitor? Într-o bună zi, poate abia când ți-a suna ceasul de pe urmă, tot ce se vede pe din afară are să cadă ca un văl. Și-atunci n-o să mai conteze dacă ești alb sau negru, sărac sau bogat, în ce casă ai trăit ori ce a gândit lumea despre tine... căci toate astea or să se facă nevăzute. Singuru' lucru care o să se mai vadă o să fie culoarea pe care o are sufletu' tău. Unele suflete or să se dezvăluie a fi întunecate și hâde, iar altele luminoase, calde și pline de iubire. Și-atunci n-o să mai conteze dacă ai avut pielea albă, neagră sau de orișice altă culoare.

Vasăzică, în ziua aceea, pe când Henry își plimba privirea de la una la alta, știam că vrea să vadă ce culoare aveau sufletele noastre.

— Ce... ce lămuriri vrei să îți dăm, Henry? bâigui în cele din urmă Katie.

— Știu că nu v-a fost ușor să răzbiți de când trăiți acilea singure. Da' dacă nu m-or înșelat cumva urechile, numa' ce te-am auzit rostind niscaiva neadevăruri, don'șoară Kathleen. Și nu spun că-i bine sau că-i rău ce făcuși, că nu cunosc povestea de-a fir a păr și-i treaba lu' Dumnezeu să judece, nu a mea. Io nu caut decât a mă dumiri ce culoare avut-au sufletele voastre în toată tărășenia asta.

Se lăsă tăcerea vreme de câteva clipe. Știam că Katie are aceleași sentimente ca mine în privința lui Henry. Pe cât de mult se maturizase, de ajunsese să ia hotărâri ca o femeie în toată firea și să-i gonească de una singură pe băieții aceia zurbagii, în adâncul sufletului rămăsese de fapt o fetiță, la fel ca mine și ca Emma. Aflate tustrele pe calea spre maturitate, uneori ne era greu să ne dăm seama dacă simțămintele ne sunt dictate de copilul... sau de femeia din noi.

În cazul de față, cuvintele lui Henry scoaseră la iveală copilul din ea, făcând-o să izbucnească în lacrimi.

— Nici eu nu știu, Henry, suspină Katie șoptit, trăgându-și nasul și ștergându-se la ochi. Când am pornit-o la drum, eu și Mayme ne-am consfătuit în privința asta. Știam că e greșit să mințim, dar nu știam ce altceva să facem. Totul a început cu vizita domnului Thurston, când pur și simplu nu am avut puterea să îi mărturisesc ce se întâmplase. Mi-era teamă. Iar după aceea am ținut-o tot într-o minciună, spunându-le oamenilor că mama trăiește și că tata nu s-a întors încă acasă.

— De ce ți-era teamă, copilă? o întrebă Henry cu blândețe.

— Mă temeam să nu fiu trimisă undeva departe... să nu vină unchiul Burchard să pună stăpânire pe Rosewood... să nu i se întâmple ceva rău lui Mayme...

— Așa carevasăzică..., făcu Henry, dând îngândurat din cap. Acu' pricep. Îți făceai griji pentru don'șoara Mayme.

— Da, răspunse Katie. Mayme mi-a salvat, practic, viața. Era de datoria mea să o ocrotesc de rele.

— Da' pentru mătăluță nu-ți făceai griji?

— Ba da... presupun că da. Nu știam ce mi s-ar putea întâmpla. Nu voiam să fiu silită să plec de la Rosewood.

— Așa carevasăzică, murmură iar Henry, dând încet din cap. Se vede treaba că n-ai ales calea asta cu inima ușoară. Culoarea din sufletu' matale n-a fost întunecată. N-ai vrut să faci rău la nimenea și bag seama că nici n-ai făcut. Iar bărbații ceia venit-au azi la Rosewood cu gând necurat, așa că ai făcut pasămite ceea ce trebuia. Da' acu' tre' să cerem călăuzirea Domnului.

Își plimbă privirea de la una la alta, apoi își deschise larg brațele și ne trase pe toate laolaltă. Ne petrecurăm brațele una pe după mijlocul celeilalte, iar Henry începu a se ruga.

— Doamne, suntem copiii Tăi și încercăm din răsputeri să fim buni. Da' câteodată-i tare greu să rămâi pe calea a dreaptă, Doamne. Știm că nu-i bine să minți, da' don'șoara Kathleen și don'șoara Mayme erau la mare ananghie și au ascuns adevăru' numa' ca să se ferească de rele pe ele, pe don'șoara Aleta, pe don'șoara Emma și pe ăl mic. Da' adevăru' tot tre' să iasă la iveală odată ș-odată. Arată-ne, Doamne, ce să facem. Fă-ne, Doamne, cunoscută voia Ta.

Când isprăvi rugăciunea, Henry ne îmbrățișă pe toate, apoi își luă rămas-bun, făgăduindu-ne că are să revină cât de curând și că, de află mai multe despre cei trei bărbați, are să ne dea negreșit de știre.

19
Strădanii deznădăjduite

Într-o dimineață, după ce m-am trezit și am coborât în salon, nu mică mi-a fost mirarea să găsesc covorul dat la o parte și chepengul ridicat. De dedesubt răzbea lumina unui felinar. Neștiind cum să îmi explic zgomotele ce se auzeau din pivniță, m-am lăsat în genunchi și mi-am vârât capul prin deschizătură. Când colo, ce să vezi?

Înarmată cu o cazma, cu mânecile suflecate și mâinile și fața murdare de pământ, Katie săpa de zor. La cât era de nădușită, trudea pesemne acolo de ceasuri întregi. Cufărul în care găsiserăm monedele de aur în buzunarele unor pantaloni de-ai unchiului ei era împins la o parte, toate catrafusele din el erau împrăștiate pe jos și întreaga podea era presărată cu gropi proaspăt săpate.

— Katie, ce faci aici? exclamai mirată, coborând în pivniță.

Petrolul din lampa pe care o adusese cu ea era pe terminate și flacăra pâlpâia să se stingă. Zărind vechiul felinar din alamă pe care încercaserăm să îl urnim din loc data trecută, m-am întrebat cum de nu îl aprinsese pe acela, din moment ce era mai mare.

Katie ridică privirea spre mine fără a se opri din lucru.

— Trebuie să fie aici!

— Ce anume? o întrebai nedumerită.

— Aurul... trebuie să fie mai mult aur! Sunt sigură că unchiul nu avea doar câteva monede.

Înfipse iar cazmaua în pământ, dar de scos nu izbuti să scoată decât un pumn de țărână. Pământul era prea uscat și întărit, iar ea era în mod vădit sleită de puteri.

— De când tot sapi aici?

— Nu știu, răspunse Katie cu vocea ostenită. De câteva ceasuri. N-am putut să dorm. Mă frământa grija banilor și mă întrebam ce are să se întâmple cu noi și cu Rosewood.

— Ce-ar fi să-ți tragi nițel sufletul? Hai să mergem sus în bucătărie să mâncăm ceva și-om sta de vorbă pe îndelete.

— Nu vreau să mănânc și nici să stau de vorbă! se oțărî ea. Vreau să găsesc aurul! Trebuie să achităm cumva împrumutul.

Ca niciodată, ochii ei aruncau fulgere, de parcă ar fi fost posedată de ideea aurului.

Încercă să sape mai adânc.

— Crezi că s-ar putea să fie... acolo? o întrebai eu. Chiar în locul acela? De aia sapi acolo?

— Asta fac oamenii: îngroapă aurul în pământ, răspunse ea, săpând mai departe.

— Dar de ce... tocmai *acolo*? Ce te-a făcut să începi să sapi taman acolo?

Katie se opri. Îi tremurau mâinile și ochii i se umplură încet de lacrimi. Lăsă cazmaua să-i cadă din mâini și fu cât pe ce să se prăbușească și ea, odată cu unealta, la pământ.

— Of, Mayme... nu știu! suspină ea amarnic. M-am apucat să sap aici fără un motiv anume. Nu știu ce m-a împins s-o fac. Aurul n-ar avea de ce să fie îngropat aici... Dar trebuia pur și simplu să fac ceva! Am scotocit iar prin cufăr, apoi l-am dat la o parte și am început să sap. Dar, mai știi? Poate că aurul e îngropat sub butoiul acela cu cartofi din colț. E o neghiobie... Nu știu cum de mi s-a năzărit o asemenea idee... Dar adevărul e că... pur și simplu nu mai știu ce să fac! Și tare mă tem că vom pierde plantația!

Începu să plângă cu suspine și se așeză acolo pe pământ, îngropându-și fața în mâinile murdare, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji.

M-am așezat în genunchi lângă ea și am strâns-o în brațe. Katie se zguduia de plâns. Am lăsat-o să plângă. Dacă lucrase într-adevăr jumătate de noapte, nu-i de mirare că era frântă de oboseală și cu nervii la pământ.

— Hai să te speli și să iei ceva în gură, i-am propus eu într-un târziu, după ce s-a mai liniștit. Iar apoi ai putea să faci o baie și să tragi un pui de somn. Baia și odihna or să-ți prindă bine.

Katie nu se împotrivi, așa că am ajutat-o să se ridice în picioare și am pornit împreună spre scară. La drept vorbind, mă îndoiam că o să mai apuce a se îmbăia. La cât era de istovită, n-ar fi fost de mirare să adoarmă la masă.

Abia am pus piciorul pe scară că numai ce se iți prin deschizătura chepengului capul Emmei.

— Veniți degrabă! ne strigă ea. S-a întors bărbatu' cela.

20
Revedere

Mă trecu un fior rece. Nu știam despre ce bărbat vorbește Emma, dar cei ce dădeau pe la Rosewood nu erau de regulă bineveniți.

Am ajutat-o pe Katie să se suie pe scară și am pornit în urma ei, ducând în mână lampa pe care o adusese cu ea. La capătul scării i-am întins Emmei felinarul și am urcat ultimele trepte până în salon.

În pragul bucătăriei stătea nimeni altul decât Templeton Daniels!

— Măi să fie! își întâmpină el nepoata pe obișnuitu-i ton șugubăț. Ce făceai acolo, în pivniță? Te pomenești că-i fi căutând vreo comoară ascunsă!

De îndată ce dădu, însă, ochii cu mine, îi pieri dintr-odată tot cheful de șagă și, devenind din cale afară de serios, mă fixă cu o privire năstrușnică, de parcă ar fi încercat să îmi spună ceva, ceva ce ascundea în adâncul sufletului, dar nu găsea puterea s-o facă.

— Bine te-am găsit, Mayme, spuse el în cele din urmă, pe un ton domol și blând, cu totul diferit de cel cu care i se adresase lui Katie adineaori.

Mă privi în ochi preț de o clipă, apoi schiță un surâs nervos.

— Unchiule Templeton, ce surpriză minunată! exclamă Katie, curmând vraja de visare ce se lăsase preț de o clipă, amuțind-o până și pe Emma. Ce vânt te aduce pe la noi?

O expresie stranie alunecă peste chipul bărbatului, apoi acesta zâmbi din nou.

— Să zicem că n-am apucat să ne luăm rămas-bun așa cum se cuvine, iar acum m-am întors să mă îngrijesc de niște chestiuni pe care le-am lăsat neterminate.

Arăta mai bine decât data trecută, mai îngrijit și mai curățel, și nu mai avea aerul unui fugar. Pe cât ar putea suna de ciudat, chiar aveam impresia că... dorise cu adevărat să ne vadă.

— Ce fel de chestiuni? întrebă Katie.

— Să nu vorbim acum despre asta. Deocamdată e de ajuns să știți că va trebui să port o discuție serioasă cu voi două..., spuse el, întorcându-și privirea spre mine.

Nu îmi închipuiam ce ar avea de vorbit *cu mine*. O fi luat, pesemne, o hotărâre cu privire la viitorul nepoatei sale și voia să mi-o aducă și mie la cunoștință.

— Dar mai e timp berechet pentru asta, continuă el. Ia spuneți-mi, mai degrabă, ce se petrece aici. Uitându-mă la tine, Kathleen, aș zice că ai făcut prospecțiuni.

— Vai, unchiule Templeton, banca o să ne ia plantația dacă nu achităm împrumutul făcut de mama, iar noi nu avem suficienți bani și am pierdut recolta de bumbac din pricina ploilor și de aceea căutam aurul unchiului Ward! turui Katie pe nerăsuflate.

Domnul Daniels dădu gânditor din cap.

— Știi, Kathleen, spuse el într-un târziu, după o noapte petrecută la voi în șură, sunt lihnit și mi-ar prinde bine o cafea bună și tare. Hai mai bine să găsim ceva de-ale gurii, și apoi vom discuta pe îndelete despre toate astea.

În momentul acela, William se puse pe plâns la etaj și Emma dădu fuga la el. Apoi se auziră pașii Aletei coborând zburdalnic treptele, dar când dădu cu ochii de unchiul lui Katie, fetița rămase încremenită.

În timp ce Katie îi explica toate cele, eu m-am dus în bucătărie, am scormonit focul, am pus niște apă la fiert și am pregătit cele trebuincioase pentru micul dejun – pâine, lapte, brânză și ouă. În scurtă vreme au venit și ceilalți, în afară de Emma.

— De ce ai dormit în şură? îl întrebă Katie pe unchiul ei.

— Am ajuns la o oră prea înaintată şi nu am vrut să vă deranjez sau să vă sperii. Aşa că m-am furişat tiptil în şură.

— Şi cum ai dormit?

— Nu au fost tocmai condiţiile cu care sunt obişnuit, răspunse el râzând, dar în cele din urmă am izbutit să aţipesc. Ia spune-mi, caii şi vacile dorm *vreodată*? Că i-am auzit foindu-se şi fornăind toată noaptea!

— Nu ştiu, unchiule Templeton.

Peste zece minute ne aşezarăm cu toţii la masă, iar eu îi turnai domnului Daniels nişte cafea. Acesta luă cana aburindă în mâini şi şi-o duse la nas, de parcă aroma i-ar fi făcut chiar mai multă plăcere decât gustul licorii.

— Miroase grozav, spuse el, zâmbindu-mi. Îţi mulţumesc, Mayme.

— Tu ştii unde se află aurul unchiului Ward? îl întrebă Katie, ciugulind nişte pâine cu unt. Mă gândeam că poate ţi-a spus mama sau chiar unchiul Ward.

— Dacă ştia unde-i ascuns aurul, mama ta, Dumnezeu s-o odihnească, mă cunoştea, spre ruşinea mea, îndeajuns de bine cât să *nu* îmi sufle o vorbă despre asta, răspunse bărbatul, sorbind din cafea. Cât despre Ward, nu ne aveam nicidecum în termeni prea buni când a dispărut, aşa că poţi fi sigură că *el* nu mi-a vorbit niciodată despre aur. Nici măcar nu-s sigur că acel aur există, Kathleen, adăugă el cu un oftat. Ăsta-i adevărul adevărat. Tot ce ştiu e că sunt nişte indivizi care cred că aurul există şi care se tot ţin după mine de un an de zile, încercând să dea de urma lui Ward.

— Da, au venit să îl caute şi aici!

— Când? întrebă el îngrijorat.

— De fapt, au venit de două ori. Acum un an şi săptămâna trecută.

— Ştiu de Rosewood… Vrei să zici că *aceia* sunt indivizii pe care i-aţi pus pe fugă trăgând cu puşca?!

Katie încuviinţă din cap.

— Hmm... nu-i a bună. Nu v-au făcut niciun rău... n-au vătămat-o pe niciuna dintre voi? întrebă el, serios din cale afară, trecându-şi privirea de la una la alta.

— Nu, i-am păcălit şi au plecat.

— Mai mult ca sigur că se vor întoarce. Nu renunţă ei aşa uşor. Mie mi-a luat multişor să scap de ei. Unde mai pui că am făcut o dată greşeala să mă iau la harţă cu unul dintre ei la un joc de pocher după ce l-am uşurat de o căruţă de bani. Hm... Nu trebuie să mă găsească aici. Asta n-ar face decât să înrăutăţească lucrurile pentru noi toţi. Dacă dau de mine la Rosewood, vor intra negreşit la bănuieli, iar asta v-ar pune într-un pericol şi mai mare decât cel în care vă aflaţi acum.

— Dar unde-i aurul, unchiule Tempelton? stărui Katie. Unde este aurul?!

Îi revenise în glas disperarea pe care o avusese jos, în pivniţă, şi credeam că o s-o apuce iar plânsul.

Domnul Daniels slobozi un oftat prelung.

— Nu ştiu, Kathleen. Vreme îndelungată am fost şi eu convins că Ward a dat lovitura în California. Dar acum nu mai sunt atât de sigur. Mama ta nu ar fi lăsat plantaţia să se ducă de râpă dacă i-ar fi stat în puteri s-o salveze. S-au ticluit multe legende despre aurul din California. Unele dintre ele or fi fost pesemne adevărate. Dar multe nu erau decât pure născociri. Cei mai mulţi şi-au pierdut viaţa în goana după bogăţie şi prea puţini au izbutit a se îmbogăţi cu adevărat. Majoritatea acestor legende sunt simple... poveşti care nu conţin, poate, decât un sâmbure de adevăr. Pe scurt, Kathleen, nu cred că Ward avea cine ştie cât aur.

— Atunci ce ne facem, unchiule Templeton? întrebă Katie cu glasul stins. Ce ne *facem*?! Nu-i putem lăsa să ne ia plantaţia!

Era prea istovită ca să mai poată plânge. Pleoapele îi atârnau grele. Repausul şi mâncarea o moleşiseră atât de tare că mai avea puţin şi adormea chiar acolo, la masă.

— Katie, poţi vorbi cu unchiul tău mai târziu, i-am sugerat eu. Acum hai mai bine să te speli şi să tragi un pui de somn.

— Bine zis, Mayme! exclamă domnul Daniels, dând restul cafelei pe gât. N-are să ne ia nimeni plantația azi. Vom avea timp berechet să discutăm mai târziu pe îndelete și să punem la cale un plan de bătaie. Până una, alta, am să-mi aduc lucrurile în casă. La drept vorbind, mi-ar prinde și mie bine un pic de odihnă!

— Îmi promiți că n-ai să pleci, unchiule Templeton?...

— Da, Kathleen, îți promit, răspunse bărbatul cu un surâs trist. De prea multe ori am dat bir cu fugiții. Aceasta-i, presupun, prima dată când îmi pasă de alții mai mult decât de propria-mi persoană, adăugă el cu vocea tremurândă.

Îi aruncai, mirată, o privire. Se uita direct la mine. Privirile ni se încrucișară preț de o clipă, apoi întorsei încurcată capul.

— Nu, Kathleen, urmă el, n-am să plec... N-am să plec până ce nu voi face ceea ce am venit să fac.

Nu știu de Katie a înțeles mai bine decât mine tâlcul vorbelor lui, dar pentru moment faptul că unchiul ei spusese că „n-are să *ne* ia nimeni plantația" părea s-o fi liniștit, dându-i de înțeles că îi era alături.

— Îți mulțumesc, unchiule Templeton, zise ea. Îți mulțumesc că te-ai întors.

Am ajutat-o să se ridice de pe scaun și am urcat împreună la etaj. Avea mintea și trupul prea ostenite ca să se îmbăieze. I-am spălat pur și simplu fața, mâinile și brațele și i-am pus o cămașă de noapte curată. Peste nici zece minute dormea deja buștean.

Când m-am întors jos, în bucătărie, domnul Daniels nu mai era acolo.

21
O conversație memorabilă

Dimineața trecu pe nesimțite. Katie dormi până târziu, iar domnul Daniels își îngriji calul, apoi își duse lucrurile în aceeași odaie în care dormise data trecută.

Era neașteptat de tăcut. La ultima sa vizită, fusese vorbăreț din cale afară, cu zâmbetul mai mereu pe buze. Când și când îl surprindeam privindu-mă de departe și ori de câte ori treceam unul pe lângă altul aveam impresia că vrea să îmi spună ceva, dar nu are curajul s-o facă. Uneori se uita la mine cu o duioșie de neînțeles, de parcă i-aș fi fost... *dragă*. Niciun alt alb nu mă mai privise vreodată în felul acela. Era un lucru cu totul ieșit din comun, care mă cam speria. De ce ar ține atât la o prietenă de-a nepoatei sale?

Ce mai, părea alt om. Mă întrebam dacă schimbarea asta avea de-a face cu ceea ce îi spusese lui Katie în bucătărie. Nu știam cum să tălmăcesc toate astea, dar mi-am văzut de treabă ca de obicei, încercând din răsputeri să nu dau atenție comportamentului său ciudat.

În adâncul sufletului, eram bag seama nițel supărată pe el. Nu că aș fi vrut să rămână la Rosewood pentru totdeauna sau s-o ia pe Katie cu el. Nici vorbă de așa ceva. Adevărul fie spus, data trecută răsuflasem ușurată să îl văd plecat. Totuși, nepoata lui era la necaz, or el nu făcuse nimic s-o ajute. Un bărbat dichisit ca Templeton Daniels, care se fălea cu norocul său la pocher, trebuia

să aibă mai mulți bani decât Katie. Atunci cum de avusese inima să își lase nepoata la greu? Orice o fi vrut el să zică mai devreme, n-aș fi băgat mâna în foc că n-are să dea bir cu fugiții și de astă dată, lăsând-o pe Katie de izbeliște.

Aveam inima împărțită. Nu știam ce să cred despre el, lucru care mă oftica și mă făcea să-i port și mai multă pică. Nu înțelegeam de ce nutresc asemenea simțăminte, dar uneori, vezi bine, inima omului e de neînțeles. Câteodată te copleșesc pur și simplu niște sentimente pe care nu ți le poți explica. Carevasăzică, purtarea lui ciudată și faptul că nu știam dacă are s-o ajute pe Katie mă zgândăreau din cale afară.

Și de ce se tot uita la mine în chipul acela năstrușnic? Mă stingherea. Avea aceeași expresie pe care o văzusem în ochii lui data trecută, chiar înainte să plece, când se oprise în pragul odăii mele și mă privise îndelung, ca și cum ar fi vrut să-mi spună ceva.

Cu puțin înainte de ora prânzului, tocmai întindeam niscaiva rufe afară pe sfoară – Katie încă dormea; trebuie să fi fost frântă de oboseală, sărăcuța de ea! – când numai ce aud un zgomot în spatele meu.

Când m-am răsucit, am dat cu ochii de domnul Daniels. Stătea la nici un metru și mă privea și de astă dată drept în ochi.

— Iartă-mă, Mary Ann... N-am vrut să te sperii.

— De unde știi cum mă cheamă? întrebai eu, încercând să ascund faptul că *într-adevăr* mă speriase.

Mai că-mi sărise inima din piept să-l văd stând atât de aproape!

— Am întrebat-o pe Emma, răspunse el zâmbind. Ea mi-a spus.

— Nimeni nu îmi zice așa, ripostai eu, reluând lucrul. Doar Katie, atunci când mă ia peste picior.

— E un nume frumos, spuse el.

— Mulțumesc.

— Vorbesc serios.

— Mai rar un alb care să aibă o părere bună despre cei de culoare.

Nu știu ce îmi veni să spun asta. Deși adevărate, nu erau nici pe departe vorbele pe care s-ar fi cuvenit să i le spun unui

bărbat pe care nici nu-l cunoşteam bine. Acum însă bag seama că n-aveam cum să mi le mai retrag.

Domnul Daniels râse încetişor.

— Ai dreptate, încuviinţă el. Dar eu am fost mereu un pic altfel în această privinţă.

— Cum aşa? l-am întrebat eu, începând să mă simt mai în largul meu.

— Pentru că aşa m-a învăţat mama – bunica maternă a lui Kathleen. Eliza Jane Daniels, aşa o chema. Ea ne-a învăţat pe Rosalind, pe Ward, pe Nelda şi pe mine că în ochii lui Dumnezeu suntem cu toţii egali şi că, dacă Dumnezeu a găsit de cuviinţă să ne facă de culori diferite, e de datoria noastră să ne tratăm cu respect unii pe alţii.

— Deşi merg la biserică, mulţi albi se poartă tare urât cu cei de culoare.

— Aşa e, răspunse domnul Daniels. Dar pe noi mama nu aşa ne-a învăţat. Pentru ea acesta era un crez de viaţă, nu doar o adunătură de învăţături religioase pe care să le dai uitării de îndată ce ai păşit afară din biserică. Nu sunt tocmai mândru de viaţa pe care am dus-o. Dar într-o privinţă m-am deosebit întotdeauna de ceilalţi albi – sau, mă rog, de mulţi dintre ei. Când mă uit la un om, nu îi văd culoarea pielii. Privesc pasămite pe oricine prin ochii mamei mele.

— Asta îmi aminteşte de ceva ce ne-a spus o dată Henry, am răspuns, punând în sfârşit jos cârligele şi încetând a mai întinde la rufe.

— Cine-i Henry?

— Un negru care lucrează la grajdul cu chirie din târg. De când a aflat că suntem singure la Rosewood, ne-a fost de mare ajutor.

— Frumos din partea lui. Mi-ar face plăcere să îl cunosc şi să îi mulţumesc. Aşadar... ce-a spus Henry?

— A spus că una-i culoarea pielii şi alta-i culoarea sufletului, şi că, în viaţa asta, lucrul cel mai însemnat e culoarea pe care o are sufletul, nu pielea omului.

— Înseamnă că Henry este un om înţelept, spuse domnul Daniels zâmbind.

— Nu cred că ştie carte.

— Asta importă prea puţin atunci când un om este înzestrat cu înţelepciune, ripostă unchiul lui Katie. Iar ceea ce a spus Henry despre culoarea sufletului este cât se poate de adevărat. Nici mama n-ar fi găsit cuvinte mai potrivite.

Se făcu linişte preţ de câteva clipe. Domnul Daniels se foia de pe un picior pe altul. Tocmai mă pregăteam să întind încă un cearşaf pe sfoară când rupse iar tăcerea.

— Te-ai... hm... te-ai născut aici, la Rosewood?

— Nu.

— Nu? se miră el.

— Nu mai ţineţi minte? V-am spus data trecută, când vă istorisea Katie cele întâmplate, că eu nu am venit la Rosewood decât după ce ai noştri au fost omorâţi. Atunci am întâlnit-o pe Katie pentru prima dată.

— Da... desigur. Câţi ani ai?

— 16.

— Când e ziua ta de naştere?

— În august fac 17 ani.

Îmi cumpăni îngândurat vorbele preţ de câteva clipe.

— Unde te-ai născut, Mary Ann?

Nu i-am răspuns numaidecât. Brusc, gândul îmi zbură la William McSimmons care încă mai încerca pasămite să îi dea de urmă Emmei şi să afle unde dispărusem după ce încercaseră să mă spânzure. De ce punea domnul Daniels atâtea întrebări? Nu voiam să vorbesc despre plantaţia McSimmons.

— Ăă... pe o plantaţie din cealaltă parte a oraşului, am spus eu în cele din urmă.

— Da, acum îmi amintesc că mi-a spus Katie data trecută.

Totuşi, părea în continuare nedumerit. Îşi întoarse privirea, apoi se uită iar la mine. Pe chipul lui se citeau îndoiala şi nesiguranţa, de parcă ar fi fost derutat de cele spuse de mine.

— Mary Ann, zise el într-un sfârşit, pot să-ţi pun o întrebare... mai personală?

Încuviinţai din cap. Nu ştiam ce vrea să mă întrebe, dar la câte întrebări îmi pusese până atunci, mi-am zis că încă una n-avea să facă nicio diferenţă.

— Ai putea, te rog, să-mi spui... cum o chema pe mama ta?

Luată cu totul pe nepregătite, am rămas încremenită, zgâindu-mă la el. De ce voia el să ştie numele mămucăi???

— Nu pricep ce...

— Ştiu că ţi se poate părea de neînţeles, mă întrerupse el pe un ton stăruitor, dar trebuie să ştiu.

— Bine, atunci, bag seama că n-a fi niciun rău în asta, m-am învoit eu. O chema Lemuela... Lemuela Jukes.

La auzul numelui domnul Daniels se schimbă la faţă, de parcă numai ce primise o palmă. Făcu un pas îndărăt, fixându-mă cu o privire mai stranie ca niciodată. Era alb ca varul.

— Şi... şi a fost şi ea ucisă laolaltă cu toţi ceilalţi? murmură el cu glasul răguşit.

— Da, am răspuns eu, cuprinsă subit de o senzaţie ciudată.

Bărbatul nu mai spuse nimic. Se întoarse cu spatele şi se îndepărtă încet.

Vreme de vreo două ceasuri nu l-am mai văzut.

22
O dezvăluire zdruncinătoare

Felul abrupt în care se încheiase conversația cu unchiul lui Katie m-a lăsat buimăcită. N-aveam să uit niciodată expresia aceea stranie de pe chipul lui. Habar n-aveam ce o pricinuise, dar mă bântuia. Nu puteam scăpa de senzația pe care mi-o trezise. Mi se făcea pielea de găină ori de câte ori mă gândeam la ea.

După ce am isprăvit întinsul rufelor, m-am mai îndeletnicit cu una, alta, apoi m-am întors în casă. Pe la ora prânzului le-am pregătit Aletei și Emmei ceva de-ale gurii. Katie încă tot nu se trezise, iar mie nu îmi era foame. Nodul din stomac îmi tăiase pasămite pofta de mâncare. După vreo oră și ceva, tocmai spălam vasele când am auzit că se deschide ușa de la intrare. Fetele erau toate sus la etaj, așa că nu putea fi decât el.

L-am auzit intrând în bucătărie, dar mi-era parcă prea frică să mă întorc cu fața spre el. Tremuram toată. S-a oprit și știam că mă privește. Apoi am auzit cum își trage un scaun și se așază la masă.

Într-un târziu, m-am întors fără tragere de inimă, strângând în mâini ștergarul de vase.

— Te rog să îmi ierți plecarea subită, spuse el.

Am dat tăcută din cap. Ce era să zic? Nu era nimic de zis.

— Știu că ți-e poate greu să înțelegi, dar... m-a tulburat din cale afară ceea ce mi-ai spus, cu toate că mă așteptasem la asta.

— Adică...

— Da, ceea ce mi-ai spus despre mama ta, spuse domnul Daniels.

— De ce v-a tulburat? Şi cum adică v-aţi aşteptat la asta? La ce anume?

— Când te-am întrebat cum o cheamă... mă aşteptam să fie ea. Bănuiesc că acesta este motivul pentru care m-am întors. Trebuia să aflu. Deşi în adâncul sufletului ştiam răspunsul încă înainte de a pune întrebarea. A fost de ajuns o privire ca să văd asemănarea.

Habar nu aveam despre ce vorbeşte.

Tăcu preţ de câteva clipe şi pe faţă îi apăru un surâs în care se amestecau în mod straniu tristeţea şi fericirea.

— Semeni atât de mult cu ea... Ochii, buzele, fruntea, întreaga ta făptură îmi aminteşte de ea. Eşti o domnişoară foarte frumoasă.

— Eu nu... dar... am bâiguit eu, prea zăpăcită ca să pot lega două cuvinte. Cum de...

— Mary Ann, mă întrerupse el cu blândeţe, am cunoscut-o pe mama ta.

Mă holbai năucită la el.

— Eu... eu nu... cum de aţi... îi cunoaşteţi pe... nu v-am văzut niciodată pe plantaţia McSimmons.

— Nu, nu cunosc pe nimeni din familia McSimmons. La drept vorbind, e prima dată când aud de ei. Tu şi ai tăi aţi fost sclavi pe plantaţia lor?

— Da, domnule Daniels.

— E pe undeva pe aproape?

— La vreo opt, nouă kilometri de Rosewood.

— Înţeleg, făcu el, dând din cap. Nu, n-am fost niciodată acolo.

— Atunci cum de aţi cunoscut-o pe mămuca?

— Am cunoscut-o înainte să ajungă pe plantaţia McSimmons.

— Ciudat. Nu ştiam ca mămuca să fi trăit în altă parte. Adevărul e că n-o întrebasem niciodată.

— Pe atunci, Mary Ann, adăugă el, mama ta trăia chiar aici, la Rosewood.

Făcui ochii mari.

— Poftim??? Ce... ce căuta *aici*? murmurai năucită, așezându-mă pe scaun.

— Era sclava de casă a lui Rosalind, răspunse el.

— Sclava... mamei lui Katie???

Bărbatul încuviință din cap.

— La drept vorbind, n-a fost nicicând o sclavă propriu-zisă. Era prietena lui Rosalind. Au crescut împreună în nord.

— Mămuca se trăgea din nord?

— Da. Acolo au învățat amândouă să coasă, să citească și să facă lucru de mână. Au crescut, vezi tu, sub ochii mei, eu fiind fratele mai mare al lui Rosalind. Bunica ta, mama Lemuelei, fiind o femeie singură și săracă, s-a învoit ca fata ei să devină camerista lui Rosalind și să trăiască alături de familia noastră. La fel ca tine și Katie, Lemuela și Rosalind au ajuns să țină atât de mult una la alta încât, atunci când sora mea s-a măritat cu Richard, Lemuela a venit cu ea la Rosewood ca slujnică.

Ridicând privirea, am văzut că Katie stătea în pragul salonului, ascultând cu atenție. Nici n-o auzisem coborând scara.

— După ce Rosalind s-a căsătorit, continuă unchiul ei, nu le-am mai văzut vreme îndelungată pe niciuna dintre ele. Peste ceva timp, pașii m-au purtat în sud și am ajuns la Rosewood. Richard nu m-a avut niciodată la suflet, dar pentru că eram fratele lui Rosalind, s-a învoit să stau la ei. Când am revăzut-o pe mama ta nu mi-a venit să îmi cred ochilor. Era deja o femeie în toată firea. Asta se petrecea în '48.

Făcu o pauză, apoi continuă cu glas schimbat, retrăind parcă vremurile de odinioară.

— Nu îmi puteam lua ochii de la ea, spuse el cu un zâmbet trist. După ce își isprăvea treaba, făceam plimbări lungi împreună. Ne plimbam prin pădurile de acolo, adăugă el, arătând cu degetul pe fereastră, aproape în fiecare seară. Era toamnă și vremea începea să se schimbe. Acelea au fost cele mai fericite clipe din viața mea.

Se uită iar adânc în ochii mei, privindu-mi parcă direct în suflet.

— Am prins drag de mama ta, Mary Ann... și ea a ajuns să mă iubească la rându-i. A fost singura femeie pe care am iubit-o vreodată.

Stânjenită și nedumerită totodată de cuvintele lui, simții cum mă ia cu fierbințeală. Mi se învolburau în cap un noian de gânduri.

— Bine, dar... nu înțeleg... cum a ajuns să fie sclava lui *McSimmons*, dacă era la Rosewood?

— Pentru că Richard a vândut-o.

— Cum a putut s-o vândă din moment ce era prietena doamnei Rosalind???

Domnul Daniels întoarse privirea și înghiți cu noduri, apoi răspunse cu glasul șoptit și tremurat:

— A vândut-o... pentru că era însărcinată cu copilul meu.

Preț de câteva clipe încăperea se adânci într-o liniște de mormânt. Katie se așeză lângă mine și mă luă de mână. Mă uitai la ea, apoi mă holbai iar, cu gura căscată, la unchiul ei.

— Richard s-a făcut foc și pară, spuse el. M-a alungat numaidecât și mi-a interzis să mai calc vreodată pe la Rosewood. Încă nici acum nu știu cum a aflat, pentru că eu unul n-am fost niciodată pe de-a-ntregul sigur. Poate că Lemuela i-o fi spus lui Rosalind. Orișicum, până să apuce a-mi spune mie, Richard m-a gonit de pe plantație, după care a vândut-o pe Lemuela – probabil printr-un intermediar, nu sunt sigur. Richard Clairborne era un bărbat aspru, care ținea la cinste și la virtute. Nu voia pesemne ca lumea să-l bănuiască *pe el* de cele întâmplate și nici să se știe că Lemuela lucrase la Rosewood. Nici măcar Rosalind n-a aflat unde a ajuns prietena ei de suflet. Cred că nu l-a iertat niciodată pe Richard pentru asta. Iar în ceea ce mă privește, neștiind până azi ce s-a întâmplat cu Lemuela, am presupus că a ajuns sclavă pe vreo altă plantație și și-a întemeiat o familie.

Pe când îl ascultam, mintea începea să mi se limpezească, aidoma unui iaz în care ai tot azvârlit cu pietre, tulburând apa, și care apoi se așază încet-încet la loc, devenind limpede precum cristalul.

— Înseamnă că..., începui eu cu glasul tremurat, simțind cum mâna lui Katie se strânge în jurul mâinii mele. Cine... cine... era copilul?

— Asta tot încercam să îți spun, Mary Ann. În clipa în care mi-ai spus câți ani ai și când te-ai născut, n-am mai avut nicio îndoială. Mary Ann... eu sunt tatăl tău.

Se făcu o liniște și mai adâncă decât înainte. Cuvântul *„tată"* îmi explodase parcă în urechi și rămase suspendat în aer. Nu știam ce să cred... ce să spun... ce să simt.

Pe Henry Jukes, bărbatul căruia îi spusesem toată viața „tată", nu îl cunoscusem mai deloc. Era tot timpul plecat cu ceilalți negri pe câmp și nu îl vedeam decât noaptea. Nu-mi aminteam să fi purtat măcar o singură discuție cu el între patru ochi. Pe când aveam doisprezece ani, Henry Jukes a murit și de atunci mă obișnuisem să trăiesc fără tată.

Iar acum, hodoronc-tronc, un bărbat *alb* îmi spune că *el* este, de fapt, tatăl meu!

Chiar eram pe jumătate albă? Gândul mă răscoli și mă zăpăci cu totul. Dintr-odată, parcă nu mai știam sigur nici cum mă cheamă.

Cine eram eu? Fusesem vreodată ceea ce credeam că sunt?

Pe jumătate albă! Cum să fie cu putință?

Pe când stăteam acolo în tăcere, cu creierul vâjâind, încetul cu încetul, nu știu de ce, m-a cuprins furia. Și mi-am vărsat nervii pe domnul Daniels.

— Adică... adică, bolborosii eu tremurând de mânie, dumneata i-ai făcut mămucăi ceea ce... ceea ce i-a făcut William McSimmons Emmei? Adică... adică...

Nu îmi dădeam seama că, la cât de tare țipam, Emma n-avea cum să nu mă audă. Ce mai, nu gândeam limpede în momentul acela.

Sării în picioare, răsturnând scaunul.

— Înseamnă... înseamnă că bărbatul căruia îi ziceam „tată" nici măcar nu era tatăl meu! Adică... adică... eu sunt un copil

din flori, întocmai precum pruncul Emmei! Cum ai putut să-i faci asta mămucăi???

Cuvintele mele îi trecură prin inimă ca fierul roșu. Era ultimul lucru pe care se așteptase să-l audă. În momentul acela, nu îmi dădeam însă seama câtă durere îi pricinuiesc. Eram prea înlănțuită de propriile-mi emoții ca să mă gândesc la orișice altceva în afară de ceea ce simțeam eu. Așa sunt tinerii – nu prea își dau seama câtă suferință le pot aduce părinților prin vorbele și prin faptele lor. Când ești tânăr, nu te gândești decât la tine, și exact asta făceam și eu. Aveam s-o regret mai târziu, dar în momentul acela nu-mi dădeam încă seama.

M-am năpustit, ieșită din minți, asupra lui și am început să îl lovesc. El a rămas nemișcat pe scaun, primind ploaia de palme fără să riposteze până ce am contenit să strig și, izbucnind în plâns, am făcut un pas îndărăt.

Cu coada ochiului le-am zărit pe Emma și pe Aleta stând în prag. Auzindu-mă țipând ca bezmetica, veniseră amândouă să vadă ce se petrece. Văzându-l pe William în brațele Emmei, m-am gândit la biata mea mamă și la rușinea și durerea pe care trebuie să le fi simțit. Știam că mă născusem sclavă, dar nici cu gândul nu gândisem că eram un copil din flori. Văzui iar negru în fața ochilor.

— Cum te-a lăsat inima s-o părăsești??? strigai furioasă, întorcându-mă iar spre unchiul lui Katie.

— Dacă aș fi știut...

— Probabil că tot ai fi plecat, îl repezii eu, fiindcă nu ești decât un laș. Un laș!

Era o cruzime din parte-mi să spun așa ceva. El rămase mut ca o statuie.

— Ai făcut din mămuca o... o...

Neavând puterea să rostesc cuvântul, mă năpustii afară.

23
Furie, lacrimi și tăcere

Nu m-am oprit din fugă până la refugiul lui Katie din pădure. Am luat în mână câteva pietricele și m-am apucat să le azvârl cu furie în pârâu. Într-un târziu, am obosit și m-am lăsat moale la pământ, plângând încetișor.

Pesemne că oi fi ațipit. Așa se întâmplă câteodată cu plânsul – te adoarme. La un moment dat, simțind ceva umed pe obraz, am sărit ca arsă. Rusty îmi lingea lacrimile uscate pe față. Când am deschis ochii, am văzut că în spatele lui stătea Katie.

Se așeză pe pământ lângă mine și își petrecu brațul pe după grumazul meu. Niciuna dintre noi nu scoase un cuvânt. Mi-era rușine. Am început iar să plâng. Katie îmi asculta tăcută cuvintele bolborosite printre lacrimi. Încă aveam inima împărțită. Cu toate că mă simțeam stânjenită și aveam mustrări de cuget, încă tot nu puteam trece peste pizma ce i-o purtam domnului Daniels pentru ceea ce îi făcuse mămucăi.

— Cuvintele tale l-au rănit profund pe unchiul Templeton, spuse într-un târziu Katie, pe un ton pe cât de blajin, pe atât de categoric. Cred că ai fost nedreaptă cu el.

Era prima oară când îmi spunea că am greșit, ceea ce nu făcea decât să dovedească încă o dată prietenia pe care mi-o purta. Ținea îndeajuns de mult la mine cât să îmi spună, cu toată delicatețea de care era în stare, adevărul.

Am dat uşor din cap, trăgându-mi nasul. Ştiam că are dreptate şi mă mustra deja crâncen conştiinţa.

— Unchiul încerca să îşi deschidă sufletul în faţa ta, adăugă Katie cu blândeţe. Cred că s-ar cuveni să îi ceri iertare.

— După ce i-a făcut mămucăi? ripostai eu, îmbăţoşată.

— În fond, ce i-a făcut mamei tale? Ai să-i porţi pică pentru că s-a îndrăgostit de ea? Cugetă mai bine la vorbele mele înainte să sari la harţă. Gândeşte-te cum te-ai simţi dacă *el* s-ar fi purtat aşa urât cu tine.

— Asta-i cu totul altceva.

— O fi. Dar nu poate schimba trecutul, Mayme. Aşa că încearcă să îndrepte lucrurile acum. I-a luat ceva vreme, dar ce altceva poate să facă? Nu ştia.

Am rămas tăcută, încercând să îmi pun ordine în gânduri.

— Şi apoi, Mayme, continuă Katie, dacă unchiul Templeton este, într-adevăr, tatăl tău, înseamnă că el ţi-a dat viaţă şi este răspunzător, în parte, pentru trăsăturile care te definesc ca fiinţă. Cum poţi să fii supărată pe el pentru asta? Dacă n-ar fi cunoscut-o pe mama ta, tu nu te-ai fi născut niciodată.

În vălmăşagul de emoţii ce puseseră stăpânire pe mine, mi-era greu să pun spusele ei cap la cap. Gândul că eram corcitură mă scotea din minţi, făcându-mă să mă simt aproape neom.

— Ce vrei să fac, Katie? am întrebat-o în cele din urmă. Eu una nu pot gândi limpede în clipa de faţă. Spune-mi, pur şi simplu, ce ar trebui să fac.

— Nu crezi că s-ar cuveni să stai de vorbă cu el? Este tatăl tău.

Tatăl meu. Suna pe cât de tandru, pe atât de nesuferit. Cum de cuvântul „tată" putea stârni sentimente atât de potrivnice în tânărul meu suflet?

Mi-am şters ochii şi nasul, m-am spălat pe faţă cu apă rece din pârâu, apoi m-am ridicat în picioare şi am spus, cu un surâs forţat:

— Bine. Am să încerc.

Când ne-am întors, am găsit-o pe Emma în bucătărie. De îndată ce îşi ridică ochii spre noi, mi-am dat seama că o rănisem

şi pe ea. Se vedea că e supărată pe mine şi că se simţea jignită de felul în care vorbisem despre ea şi William.

— E-n şură, spuse ea cu răceală, după care se duse la etaj fără să îmi arunce măcar o privire.

Katie mă privi tăcută, dându-mi de înţeles ce aveam de făcut.

Am ieşit fără tragere de inimă pe uşă şi am traversat încet curtea. Drumul până la şură nu mi s-a părut niciodată mai lung. N-aş putea descrie ce simţeam în momentele acelea. Nici eu nu ştiam. Inima îmi bătea mai, mai să îmi sară din piept.

Când am deschis uşa, balamalele scârţâiră şi lumina năvăli înăuntru. El stătea în celălalt capăt al şurii. Numai ce pusese şaua pe cal.

Se întoarse cu faţa spre mine şi privirile ni se încrucişară din nou. Între timp, totul se schimbase. Acum pe chipul lui nu se mai citea bucurie, ci durere. Durerea pricinuită de mine.

— Îmi pare rău, Mayme, că aşa vezi lucrurile, îmi spuse el. Ai avut, presupun, dreptate când ai spus că sunt un om egoist. Aşa este: am fost egoist toată viaţa. Şi poate că am fost şi laş, cum ai spus tu. Probabil că vorbele tale m-au rănit atât de adânc tocmai pentru că sunt adevărate. Dar un lucru e sigur: am iubit-o pe mama ta. Şi când îţi spun că a fost singura femeie pe care am iubit-o vreodată, să ştii că acesta este adevărul adevărat. N-am mai iubit pe nimeni alta.

Mi s-au umplut ochii de lacrimi.

— Nu ştiu ce i s-a întâmplat Emmei, continuă el, dar în cazul nostru lucrurile nu s-au petrecut cum crezi tu. Nu ştiu dacă poţi înţelege. Vreau să cred că poţi. Cu toate că în ţara asta e de neconceput ca un bărbat alb să iubească o femeie de culoare, noi doi ne-am iubit cu adevărat. Chiar m-am oferit să o răscumpăr pe Lemuela de la tatăl lui Katie, dar el nici n-a vrut să audă. După ce m-a izgonit, numai ce se dezlănţuise goana după aur, aşa că m-am dus în vest împreună cu Ward. Poate că n-ar fi trebuit să mă duc, dar încercam să îmi uit amarul. Ward s-a pus să prospecteze, dar eu nu aveam chef să mă spetesc muncind. În San Francisco am descoperit jocul de cărţi. Constatând că eram un

jucător iscusit, l-am lăsat pe Ward să caute aur în California, iar eu m-am îmbarcat pe o navă și m-am întors în est, traversând tot Sudul cu banii câștigați la cărți. Cu toți banii, însă, eram al nimănui, singur printre străini. Și *nu puteam* uita. Nu îmi stătea gândul decât la mama ta, așa că m-am întors s-o caut. Mă întrebam întruna dacă o fi rămas însărcinată, dar de știut, n-am știut niciodată sigur. Rosalind nu știa unde se află Lemuela și, cu toate că am căutat-o cu disperare, n-am izbutit nici eu să dau de ea. Rosalind nu ne-a iertat toată viața, nici pe mine, nici pe Richard, că am despărțit-o de prietena ei. De atunci m-am lăsat în voia sorții, devenind un vântură-lume, un pribeag ce nu și-a făcut și probabil că nu își va face vreodată un rost în viață. Dar mi-am dorit întotdeauna s-o regăsesc. N-am știut că era însărcinată până acum câteva luni când, zărindu-te sus la etaj, am avut brusc impresia că Lemuela este cea care mă privește prin ochii tăi.

— De ce ai plecat?

— Nu știu. Bănuiesc că mi s-a făcut frică... Mă temeam de ceea ce putea să însemne asta. Pur și simplu nu puteam face față gândului că aveam... că aveam un copil... un copil de care nu știusem niciodată. Habar n-am de ce. Pare-se că toată viața am fugit de ceva. Dar, de astă dată, inima m-a îndemnat să mă întorc. Trebuia să aflu ce s-a întâmplat cu mama ta. De când ți-am văzut expresia aceea în ochi, n-am mai putut dormi nopți întregi. Stăteam treaz în pat, întrebându-mă dacă Lemuela o mai fi oare în viață... rugându-mă să fie. Ca acum să aflu că tu ești... și că ea a...

Vocea i se gâtui și întoarse capul.

Când ești tânăr nu ai habar cât de greu este pentru un om în toată firea, și mai cu seamă pentru un bărbat, să își deschidă sufletul în fața altora. E mare lucru să îți arăți slăbiciunea și, de cele mai multe ori, asta te face un om mai bun. În momentul acela, eu nu aveam însă ochi decât pentru mine și nu îmi dădeam seama cât de mult însemna faptul că el, tatăl meu, îmi deschidea o asemenea fereastră spre sufletul lui. Habar nu aveam cât de

greu îi venea lui asta și cât de neprețuit este pentru o fiică să poată privi astfel în adâncul părintelui ei.

Își plecă o clipă ochii în pământ, apoi se uită iar la mine. Nu știa ce să mai zică. Nici eu nu știam.

Stăteam tăcuți amândoi – un bărbat alb și o fată de culoare – neștiind cum să zidim o punte peste prăpastia dintre noi. Bărbatul care se considerase toată viața liber ca păsările cerului numai ce descoperise că avea o fiică... o fiică de culoare. Fata care crezuse de când se știa că este fiica negrului Henry Jukes numai ce descoperise că tatăl ei era, de fapt, altul – un bărbat *alb* care se afla aici în carne și oase!

După câteva clipe, Templeton Daniels se întoarse la calul său și se puse să fixeze șaua.

— Ce... ce faci? l-am întrebat.

— Pare-se că a sosit vremea s-o iau iar din loc, răspunse el fără să se întoarcă.

— De ce?

— Asta nu-i casa mea. Nu știu la ce mă așteptam. Acum... după toate câte s-au întâmplat, e pesemne prea... târziu. Tu nu îți dorești un tată, și cu atât mai puțin unul alb, și poate că eu mă amăgeam doar cu gândul că îmi doresc o familie. Ea a murit, iar tu ai viața ta. Probabil că ar fi mai bine să dăm uitării întreaga chestiune.

Eu stăteam stană de piatră, cu ochii plini de lacrimi fierbinți.

După ce puse șaua, își luă calul de dârlogi și îl duse afară. M-am oprit în dreptul ușii și l-am petrecut cu privirea. Traversă curtea, apoi lepădă dârlogii și intră în casă. Știam că se duce să își ia rămas-bun de la Katie. Peste vreo două minute ieși urmat de nepoata lui. Katie îmi aruncă o privire încărcată de tristețe. Avea ochii roșii.

Domnul Daniels se sui în șa, apoi întoarse calul și îl mână încet spre mine. În dreptul meu se opri și își coborî privirea.

— Rămâi cu bine, Mayme.

— Drum... drum bun, i-am urat cu vocea abia șoptită.

De astă dată nu mă mai privi în ochi, ci cătă în altă parte, după care plesni din hățuri, mânându-și calul spre drum.

L-am privit cum se duce. Mi se rupea inima de durere, dar nu puteam să scot un cuvânt.

Cu tropotul copitelor răsunându-mi sfâșietor în urechi, m-am uitat cum se îndepărtează încet în direcția opusă târgului, pe drumul ce ducea spre plantația Thurston.

Când ajunse la cotitura spre pădure, auzind că se închide ușa de la bucătărie, m-am uitat într-acolo. Katie intrase în casă. Până să întorc iar privirea spre drum, unchiul ei se făcuse nevăzut.

Am rămas minute în șir cu ochii ațintiți spre pădure, apoi m-am retras într-un colț întunecos al șurii, m-am așezat pe o grămadă de paie și am izbucnit în lacrimi. Ghemuită acolo am plâns și am tot plâns, chiar mai amarnic decât plânsesem după ce îmi fusese masacrată familia, până ce m-a furat somnul.

24
Culoarea sufletului

După aceea nimic n-a mai fost la fel.

Emma era supărată pe mine și zile în șir abia dacă a scos un cuvânt. Avea tot dreptul să fie supărată după lucrurile groaznice pe care le spusesem despre ea și pruncul ei, dar în momentul acela îmi era pur și simplu peste puteri să îmi cer iertare. Deși poate părea de neînțeles, uneori e greu să spui „iartă-mă". Sunt clipe când aceste două cuvinte, care ne-ar face pe toți mai buni și mai fericiți, ne stau pur și simplu în gât și nu le putem rosti. Iar acum că Emma stătea mai mult tăcută și retrasă, în jur domnea o liniște grea, cum nu mai pomenisem din ziua în care pusesem piciorul la Rosewood.

Katie mă trata în continuare cu respect și nu știu dacă îmi purta și ea pică ori ba, dar un lucru e sigur: după plecarea unchiului ei, relația dintre noi n-a mai fost aceeași. Nu mai stăteam de vorbă ca odinioară și am ajuns să ne îndepărtăm una de alta, lucru care îmi sfâșia inima. Când și când le auzeam pe Katie și pe Emma discutând în altă încăpere așa cum obișnuiam să discutăm noi două. Mă gândeam că de acum încolo Emma s-ar putea să îmi ia locul în inima lui Katie. Nu eram geloasă. Mă durea doar sufletul pentru prietenia pierdută. Totul se schimbase la Rosewood și știam că de vină eram numai eu.

Zilele au trecut ca un vis amar. Făceam plimbări lungi de una singură, chibzuind cu tristețe la toate câte se întâmplaseră.

Mă retrăgeam adesea în refugiul lui Katie din pădure, uneori doar ca să plâng în voie, fără să mă audă nimeni, alteori ca să cuget la cine eram eu cu adevărat. Abia ce începusem a mă obișnui cu ideea că eram liberă și singură pe lume, ca acum să aflu că tatăl meu de fapt trăiește și că este un bărbat alb!

Dragostea, furia și deruta mi se războiau în suflet. Sau poate că jumătatea mea albă se războia cu cea neagră. Vă puteți închipui cum e când toată vrajba mocnită dintre două rase răbufnește înlăuntrul unei singure ființe?

Pe cât de grea îmi fusese viața, pe cât de greu fusese să fiu sclavă, mă împăcasem cumva cu asta, ba chiar eram întrucâtva mândră de moștenirea rasei negre, de semenii mei de culoare și de datinile noastre strămoșești. Nu prea știu cum să descriu în cuvinte sentimentul acesta. E ceva ce bag seama că numai un om de culoare poate înțelege. Nu-i ușor să fii negru, dar eu una mă mândrisem întotdeauna cu culoarea pielii mele. Nu mi-am dorit niciodată să fiu albă. Cât o fi fost de greu, era totuși o mândrie să aparții rasei negre.

Dintr-odată, întreaga mea lume fusese însă dată peste cap. În vinele mele nu curgea doar sângele sclavilor negri, ci și cel al stăpânilor albi, sângele celor care mă biciuiseră și care îi spânzurau pe bărbații de culoare și le necinsteau femeile.

Încetul cu încetul mi-au revenit în memorie lucrurile neplăcute pe care mă sforțasem să le uit. Cu toate că eram mică pe atunci, îmi aminteam vorbele grele și privirile batjocoritoare pe care mi le aruncau ceilalți copii. *„Uită-te la ea, e pe jumătate albă!"*. Au început să mi se perinde iar în gând șușotelile sclavilor și vorbele rostite cândva de Josepha. Răutatea oamenilor m-a durut la vremea aceea și, în tot acest timp, mă străduisem s-o dau uitării. Și eu o judecasem la fel de aspru pe Emma după nașterea lui William.

Mi-am adus aminte că mulți sclavi se purtau cu răceală față de mămuca, pizmuind-o parcă pentru că știa carte și era mai îndemânatică, mai cizelată și mai manierată decât ei. N-aveam nicio îndoială că tot ceea ce îmi spusese domnul Daniels era adevărat.

Așa se explica purtarea celorlalți. Și de aceea nu puteam să nu-i port pică pentru răul pe care ni-l făcuse și mămucăi, și mie.

Nu găseam pur și simplu împăcare. Acum, vezi bine, aveam pe cine să dau vina pentru toate – îl învinuiam pentru viața grea pe care o dusesem ca sclavă, pentru masacrarea alor mei, pentru că o lăsase pe mămuca grea și apoi o părăsise. Ura față de el era parcă răcoritoare, dar mă și rodea pe dinăuntru. Cum să îl urăsc fără să mă urăsc și pe mine în egală măsură?

Într-o zi, stând în fața oglinzii și cercetându-mi fața, nasul, părul, obrajii și ochii, am băgat de seamă lucruri pe care nu le remarcasem înainte. *Nu* eram la fel de neagră ca Emma. Pielea mea era mai deschisă la culoare, iar când zâmbeam, aduceam, fără doar și poate, cu Templeton Daniels.

E greu să descrii în cuvinte cât de zdruncinător poate fi pentru o ființă de culoare să afle că este pe jumătate albă. La fel de zdruncinător cum ar fi bag seama pentru oricine să afle ceva ce nici cu gândul nu gândea despre propria-i ființă. Doar că sângele de negru e mai greu de ascuns decât cel de alb. Se vede cu ochiul liber dacă îți curge sânge de negru prin vine. Ceea ce nu bănuisem însă niciodată era că prin vinele mele curgea și sânge de alb.

Brusc, nu mai știam cine sunt. Eram albă, neagră sau... corcitură? Și în fond, ce însemna să fii pe jumătate alb? Abia acum că știam că nu mă deosebesc cu nimic de William îmi dădeam seama câte prejudecăți nutrisem în tot acest timp.

Poate că nimeni nu se cunoaște pe sine atât de bine pe cât crede. Ajunsesem, bag seama, să simt oarece mulțumire față de propria-mi persoană, or ăsta-i un lucru cât se poate de primejdios. Odată ce ești mulțumit de tine încetezi să mai crești sufletește. Cercetându-mi sufletul, îi vedeam pentru prima dată părțile întunecate. Cel mai greu e, bag seama, să vezi negrul din propriul tău suflet. Aș fi murit de rușine de mi-ar fi văzut careva culoarea sufletului în momentul acela!

Gândul că Dumnezeu vedea ce se ascunde înlăuntrul meu mă neliniștea din cale afară!

Într-o zi, am găsit-o pe Emma singură în bucătărie. Încălzea nişte lapte pentru William, care mergea de-a buşilea pe podea.

— Pot să-l iau în braţe? am întrebat-o.

Emma îmi aruncă o privire ucigătoare, apoi dădu din cap.

— N-ai decât.

M-am aplecat şi l-am luat pe micuţ în braţe.

— Ce-ar fi să ieşim un pic afară, William?

Pruncul gânguri vesel ceva şi încercă să îmi înşface nasul cu degeţelele lui grăsulii.

Am trecut pragul, ţinându-l strâns la pieptul meu. Era un copil nespus de drăgălaş şi de luminos. Avea părul cârlionţat şi negru ca al maică-sii, dar pielea îi era, fără doar şi poate, mai deschisă la culoare. Da, era pe jumătate alb, iar taică-său era un nemernic şi jumătate. Cu toate astea, William era William şi îl iubeam cu toţii, Emma mai presus de oricine. Oricare i-ar fi fost părinţii pământeşti, William era, înainte de toate, copilaşul lui Dumnezeu.

Gândul îmi zbură la ceea ce spusese Henry, iar vorbele acelea îmi trecură prin inimă ca fierul roşu.

Nu, William, i-am şoptit la ureche, ţinându-i căpşorul lipit de al meu, *culoarea pielii tale sau a tatălui tău nu-i şi culoarea sufletului tău, nu-i aşa? Iar acelaşi lucru bag seama c-o fi adevărat şi în ceea ce mă priveşte. Om fi noi pe jumătate albi, dar tot copiii lui Dumnezeu suntem amândoi, nu-i aşa? Şi, chiar dacă ne deosebim niţel de toţi ceilalţi, poate că ar trebui să învăţăm a fi ceea ce vrea Dumnezeu să fim.*

Se poate zice că din clipa aceea norul negru din sufletul meu a început să se risipească. Uneori mintea e cea care trebuie să recunoască primejdia şi să aducă schimbarea cuvenită, îndepărtând întunericul din suflet. De la o vreme încoace, sufletul îmi fusese mult prea întunecat, dar acum începea să se însenineze iar. Sau cel puţin aşa nădăjduiam eu.

M-am întors în casă. Emma încă nu plecase din bucătărie. L-am aşezat pe William pe podea şi m-am dus la ea. Trebăluia nervoasă, ocolindu-mi privirea.

— Emma... Emma... te rog să te uiţi la mine.

Se întoarse încet cu fața spre mine.

— Emma, îmi pare nespus de rău, am început eu. A fost o greșeală să spun ce am spus. Te iubesc. O să mă poți ierta vreodată?

Ochii i se umplură de lacrimi și încruntarea îi pieri de pe chip. Își aruncă brațele în jurul meu, plângând ca un copilaș.

— Cum să nu pot, Mayme... cum să nu pot? După tăt binele pe care mi l-ai făcut, cum să rămân supărată pe tine? Da' credeam că nu ne mai ai la suflet pe mine și pe ăl mic.

— Nici vorbă de așa ceva, am ripostat eu. Mă zăpăcisem cu totul și mi-am vărsat pur și simplu mânia pe tine. Te rog din suflet să mă ierți.

— Te iert cu dragă inimă, Mayme. Cele rele să se spele, cele bune să se-adune.

— Îți mulțumesc, Emma.

Am făcut, zâmbind, un pas îndărăt, apoi am adăugat:

— Mai este, bag seama, cineva de la care se cuvine să îmi cer iertare.

— Dacă la don'șoara Katie ți-e gându', știu sigur că ea are sufletu' plin de milostenie. Se mistuie de grija ta, da' n-a fost nicio clipă supărată pe tine, cum am fost eu.

— Știu, Emma, dar tot trebuie să îi cer iertare.

Am urcat la etaj și am găsit-o pe Katie în odaia ei. De îndată ce ridică privirea spre mine, observă schimbarea. Se ridică în picioare, veni direct la mine și ne prăbușirăm una în brațele celeilalte.

Nici nu mai știu cât am stat așa, plângând și strângându-ne în brațe.

— Îmi pare rău, Katie, am spus eu într-un târziu. Îmi pare tare rău. Nu știu, zău, ce m-a apucat.

— Important e că ți-ai revenit, șopti ea. Asta e tot ce contează.

Cu toate câte se petrecuseră de curând, toate frământările și toată supărarea ce puseseră stăpânire pe noi, cufundând vreme de câteva zile plantația Rosewood într-o tăcere mohorâtă, atât eu, cât și Katie pierduserăm din vedere faptul cel mai însemnat,

de care voi v-ați dat pasămite seama de mult. Eu fusesem prea întoarsă pe dos, iar Katie prea mâhnită ca să ne gândim la asta.

Ei, dar odată ce ne-am îmbrățișat și mi-am cerut iertare, toată negura ce ne acoperise ochii și sufletele s-a risipit și am înțeles, în sfârșit, ce însemna faptul că sunt fiica lui Templeton Daniels. De fapt, prima care și-a dat seama a fost Katie.

La nici un ceas după discuția avută în dormitorul ei, abia mă apucasem de mulsul de seară când numai ce o aud țipând și hăulind de mama focului.

Crezând că se întâmplase cine știe ce grozăvie sau că pățise, Doamne ferește, ceva, m-am năpustit speriată spre casă.

Katie dădu buzna afară pe ușă, cu fața toată numai un zâmbet și ochii strălucind de bucurie, și veni în fugă spre mine, fluturându-și brațele și strigând:

— Mayme... Mayme!

Mă strânse în brațe, râzând ca nebuna, apoi începu să țopăie. N-o mai văzusem nicicând așa de bucuroasă.

— Ce-ți veni? am întrebat-o nedumerită.

Pricepând că nu se întâmplase nimic rău, mă apucă și pe mine râsul, chit că nu știam de ce râd.

— Chiar nu-ți dai seama??? Mayme... suntem verișoare!

Cuvântul mă năuci parcă și mai strașnic decât mă năucise înainte cuvântul „tată".

— Avem aceeași bunică. Tatăl tău este unchiul meu. Mama mea ți-a fost mătușă. Mayme... suntem cu adevărat verișoare! Suntem o familie. *Nu* suntem singure pe lume. Ne avem una pe alta. Tu ai un tată, iar eu am un unchi. Avem o familie!

Dintr-odată, faptul că eram pe jumătate albă mi se părea cel mai grozav lucru care mi s-ar fi putut întâmpla vreodată, din moment ce asta însemna să fiu verișoara lui Katie!

25
Emma și Aleta

Din ziua aceea, negura s-a ridicat și lucrurile au revenit încet-încet la normal. Dar ce mai putea fi cu adevărat normal acum că știam că sunt verișoara lui Katie și fiica lui Templeton Daniels?!

Mă întrebam neîncetat dacă aveam să-l mai revăd vreodată.

Nici eu, nici Katie nu ne dădeam însă seama că mărturisirea domnului Daniels le afectase în egală măsură pe Emma și pe Aleta. Preocupate de gândurile și planurile noastre de viitor, socoteam că alegerile făcute de noi sunt spre binele tuturor. Dar lucrurile nu stau întotdeauna așa. Uneori e ușor să treci cu vederea gândurile și simțămintele celorlalți. Tot așa, nici noi n-am băgat de seamă faptul că Aleta și Emma cugetau și ele la una, alta. Emma, bunăoară, nu era nici pe departe atât de proslănacă precum o socotisem eu la început. Fiind cu luare-aminte, știa de pe-acum la fel de bine ca mine că era liberă și se gândea la ce însemna asta în ceea ce privea propriu-i viitor.

În zilele care au urmat, a fost mai tăcută și mai retrasă decât de obicei. Prea absorbite de propriile noastre gânduri, nici eu, nici Katie n-am băgat de seamă. După ce descoperiserăm că suntem verișoare, eram prea bucuroase ca să ne mai stea capul la altceva. Socoteam pur și simplu că și celelalte două fete se bucură de bucuria noastră.

Şi se bucurau, de bună seamă. Dar o asemenea schimbare afectează pe fiecare în mod diferit. Or noi habar n-aveam că Emma cântăreşte lucrurile în sinea ei şi că o parte din cele aflate o întrista niţel.

Într-o după-masă, pe când William dormea, intră într-unul dintre dormitoare. Aleta stătea la fereastră, cu spatele la ea.

— La ce te uiţi, don'şoară Aleta? o întrebă Emma.

— Mă uitam la Katie şi la Mayme, răspunse Aleta.

Emma se apropie de ea şi stătură acolo clipe în şir privindu-ne de la fereastră. Eu şi Katie ne aflam lângă covată, râzând şi tăifăsuind – era de ajuns o privire ca să îţi dai seama cât suntem de voioase. Trecuseră numai trei zile de când ne dumiriserăm că suntem verişoare şi eram vesele nevoie mare. Descoperirea ne schimbase vieţile cu totul.

— Tare-s fericite, spuse Emma într-un târziu.

Aleta încuviinţă din cap.

— Ferice de don'şoara Mayme că are un tată, adăugă Emma.

— Tare-aş vrea ca tata să fie un om bun ca domnul Daniels, spuse Aleta.

— Eu m-aş mulţumi să ştiu că am undeva un tată, orişicum ar fi el, atâta vreme cât aş şti că-i tătucu' meu. Da' n-am.

Rămaseră o vreme tăcute, privindu-ne mai departe de la fereastră.

— Ele se au una pe alta, spuse Emma într-un sfârşit. Se au una pe alta şi pe domnu' Daniels.

— Domnul Daniels a plecat, spuse Aleta.

— O fi plecat el, nu zic ba, da' acu' don'şoara Katie şi don'şoara Mayme ştiu că nu-s singure pe lume. Io n-am pe nimenea, don'şoară Aleta. Io n-am pe nimeni pe faţa pământului în afară de William al meu.

Se lăsă iar tăcerea. La cei numai zece ani ai săi, Aleta n-avea, vezi bine, cum să înţeleagă pe de-a-ntregul ce se petrecea în sufletul Emmei. Emma, pe de altă parte, devenise mamă or o fiinţă care aduce un suflet pe lume se maturizează repejor – asta dacă are smerenia să priceapă ce minune dumnezeiască e asta.

— Oare ce o să se-aleagă de noi, don'şoară Aleta? Mata socoteşti că asta o să schimbe lucrurile?

— Nu ştiu, răspunse copila, cu ochii aţintiţi mai departe asupra noastră.

— Orişice li s-ar întâmpla de-acu' încol', or să treacă cu bine peste toate, că-l au pe domnu' Daniels şi dânsu' o avea grijă de ele, că-s neamuri. Da' de noi socotesc că nu s-a îngriji, că noi nu-i suntem neamuri. Pe cine avem noi două, don'şoară Aleta? N-avem pe nimenea. Mata îl ai, bag seama, pe tătucu' matale, da' eu n-am pe nimeni care să mă iubească aşa cum se iubesc ele două. Tătucu' lu' William îmi poartă sâmbetele. Şi acu' cin' ştie ce-o să se întâmple cu noi? Domnu' Daniels îi el un om cumsecade, da' ce ne facem de se-ntoarce să pună stăpânire pe Rosewood sau să le ia pe don'şoara Katie şi pe don'şoara Mayme cu dânsu'? De noi ce-o să se-aleagă? De-acu-ncolo totu' are să se schimbe, don'şoară Aleta, şi io n-am pe nimenea. Ce-o să ne facem William şi cu mine, dacă domnu' Daniels se întoarce? Că-s sigură că n-o să vrea să aibă prin preajmă o cioară nătângă ca mine.

— Nu eşti nătângă, Emma, ripostă fetiţa.

— Mulţam, don'şoară Aleta, eşti cu bunăvoinţă.

— Şi te rog să nu mai foloseşti cuvântul acela urât, adăugă copila. Nu vreau să-l mai aud. Îmi aminteşte de felul în care vorbea tata.

— Dar ştii prea bine că eu nu-s deşteaptă ca don'şoara Mayme şi don'şoara Katie.

— Ştii să ai grijă de William, răspunse Aleta. În afară de mămica mea, eşti cea mai bună mamă pe care am cunoscut-o vreodată.

— Vai, don'şoară Aleta, ăsta-i ăl mai frumos lucru pe care l-a spus cineva despre mine!

Ne mai urmăriră vreme îndelungată cu privirea, iar într-un târziu Aleta fu cea care curmă tăcerea.

— O să am eu grijă de tine, Emma. Am să fiu eu prietena ta.

— Domnu' să te răsplătească, că tare eşti bună la suflet, don'şoară Aleta! Da' mata eşti abia o copilă. Câţi ani ai, don'şoară Aleta?

— Zece.

— Mulți înainte. Da' io, vezi bine, am șapteșpe ani – sau, mă rog, atâția cred io că am – și-i împotriva firii ca o copilă de zece ani să aibă grijă de o fată de șapteșpe ani cu un sugaci. Până acu' don'șoara Katie și don'șoara Mayme or avut grijă de noi și ne-or dat sălaș și de mâncare. De nu ne purtau ele de grijă, se alegea de mult praful și pulberea de noi. Fără ele, n-aș ști zău ce să mă fac.

— Dar dacă rămânem unite, spuse Aleta, întorcându-se în sfârșit cu fața spre ea, așa cum sunt Katie și Mayme, am putea avea grijă una de alta. Eu voi avea grijă de tine, iar tu de mine.

Emma, care era cu vreo 30 centimetri mai înaltă ca Aleta, își coborî, zâmbind, ochii spre copilă.

— Că bine zici, don'șoară Aleta!

— Mai știi? Poate că și noi două suntem verișoare! exclamă Aleta înfrigurată.

— De asta tare mă îndoiesc, ripostă Emma.

— De ce n-am fi?

— Uită-te la mine. Îs neagră ca tăciunele.

— Nici Katie cu Mayme nu seamănă între ele. Katie e albă, iar Mayme e neagră.

— Nu-i chiar neagră. Se vede de cât colo că don'șoara Mayme are și niscaiva sânge de alb. Mata nu vezi diferența, don'șoară Aleta?

— Nu m-am gândit niciodată la asta.

— Ce mai, e de-ajuns o privire ca să-ți dai seama că-n vinele mele n-are cum să curgă sânge de alb.

— Nu contează, spuse Aleta. Putem avea grijă una de alta și dacă suntem simple prietene. Cândva îi judecam pe oameni după culoarea pielii, pentru că așa făcea tata. Dar acum nu-mi mai pasă dacă ai pielea albă, neagră sau de altă culoare.

Se făcu iar liniște. Zâmbind, Aleta o luă pe Emma de mână și se întoarseră amândouă cu spatele la fereastră. Au rămas așa, ținându-se mână de mână, minute în șir până când William începu să scâncească în odaia alăturată.

26
Felinarul din pivniță

Deși ieșise iar soarele între mine și Katie, pe cerul viitorului nostru mai plutea încă un nor mare cât toate grijile pe care și le făcea Emma în privința propriei sorți – nor pe care nici Katie nu îl dăduse uitării.

Peste câteva zile, am găsit-o pe Katie așezată la biroul mamă-sii, citind misiva de la bancă.

— Cu vizita unchiului Templeton, aproape că mi-a ieșit din cap împrumutul, spuse ea. Peste numai trei săptămâni poate că va trebui să ne luăm adio de la Rosewood.

Mă așezai tăcută pe un scaun, în capătul opus al încăperii.

— De-am găsi aurul acela! exclamă Katie ofuscată.

— Chiar crezi că există? Unchiul tău spunea că are îndoieli.

— Nu știu, Mayme! Poate că vreau pur și simplu să cred că există, pentru că altfel banca va pune stăpânire pe Rosewood.

Am rămas tăcute vreme de câteva clipe.

— Unde ar fi dosit unchiu-tău aurul? am întrebat eu în cele din urmă. Asta dacă l-a încredințat, într-adevăr, măicuței tale.

— Nu știu. Probabil că în pivniță. Am trăit mereu cu convingerea asta. Unde altundeva să-l fi ascuns? E cea mai dosnică parte din toată casa.

— Atunci hai să mai aruncăm o privire acolo, i-am sugerat eu.

— Am răscolit deja întreaga pivniță!

— N-ar strica să mai căutăm o dată. Încercarea moarte n-are.

Peste câteva minute, ne aflam iar sub bârnele podelei din salon.

— Am scotocit deja fiecare cotlon, spuse Katie, privind în jur. Pur şi simplu nu ştiu unde să mai caut.

— Mobila de acolo ai cercetat-o îndeaproape?

— Am scormonit prin toate sertarele, am căutat în dulap, am deschis fiecare cutie şi am luat în mână tot ce se află pe poliţe, dar n-am găsit nimic de valoare. Doar o grămadă de vechituri, ca felinarele alea ruginite şi murdare de acolo. Părinţii mei au depozitat aici doar lucruri vechi de care nu mai aveau trebuinţă şi care nu aveau loc în altă parte.

— Butoiul acela la ce serveşte?

— Acolo se ţin cartofii peste iarnă.

— Poate că au scos cartofii şi au pus aurul în locul lor.

Katie făcu ochii mari. Fără să mai stea pe gânduri, dădu fuga la butoi şi se opinti să îi ridice capacul.

— S-a înţepenit, Mayme. Vino să mă ajuţi!

Oricât ne-am căznit, n-am izbutit să ridicăm capacul.

— Mă duc după ciocan, spuse Katie înfrigurată, pornind grăbită în sus pe scară.

Peste nici două minute se şi întoarse.

Cu două, trei lovituri zdravene date de jos în sus, capacul se clinti. Izbutii să îmi vâr degetele dedesubt, iar Katie mai bătu o dată cu ciocanul.

— Cred că îl putem scoate, i-am spus eu. Apucă tu de cealaltă parte.

Ne opintirăm să îl ridicăm, iar în cele din urmă capacul se desprinse şi căzu pe podea.

— Pfui... ce urât miroase! exclamă Katie, făcând scârbită un pas îndărăt.

Din butoi răzbea o putoare groaznică.

Aruncai o privire înăuntru ţinându-mă de nas.

— Orice o fi rămas pe fundul butoiului a putrezit şi s-a prefăcut într-o mâzgă maronie.

— Ce mai, aurul nu are cum să fie acolo! spuse Katie, ţinându-se şi ea de nas. Hai să îl astupăm... că miroase îngrozitor!

Am pus cu chiu, cu vai capacul la loc, dar putoarea tot mai pluti o vreme în aer.

— Ce-ar fi să căutăm dedesubt? Poate că au săpat o groapă și apoi au așezat butoiul deasupra ca s-o ascundă.

— Bună idee! exclamă Katie.

Mutarea butoiului cu cartofi a fost o treabă chiar mai anevoioasă decât ridicarea capacului. L-am împins nițel într-o rână, apoi ne-am opintit să îl dăm la o parte, rostogolindu-i baza. Înaintam cu viteza melcului căci abia ce izbuteam să îl mișcăm o palmă și afurisitul de butoi se prăbușea sub propria-i greutate la pământ. Unde mai pui că ne feream să îl împingem mai vârtos de teamă să nu fim împroșcate cu mâzga aceea puturoasă ce clipocea înăuntru. Totuși, într-un sfârșit, am izbutit să îl urnim din loc îndeajuns cât să vedem ce se ascunsese sub el. Pământul pe care șezuse butoiul părea neatins.

După atâtea strădanii, n-aveam însă de gând să ne lăsăm păgubașe fără a mai face niscaiva cercetări. Katie luă cazmaua pe care o lăsase rezemată de zid data trecută și ne apucarăm a săpa cu rândul pământul pe care fusese așezat butoiul cu cartofi. După un sfert de ceas, însă, ne-am dat seama că aurul nu se găsea acolo.

— Ce-ar fi să aruncăm o privire și sub lucrurile astelalte?

— Ce să caute aurul acolo? ripostă Katie îmbufnată.

— Mai știi? Poate că or săpat o groapă și apoi or așezat toate lucrurile astea deasupra ca s-o ascundă.

— Mda, presupun că merită să încercăm.

— Hai să dăm totul la o parte și să împingem mobila în spate.

Am adus o lădiță de lemn și am pus-o în mijlocul pivniței. Katie apucă felinarul cel vechi de lângă ea. Neputând să-l ridice de greu ce era, îl trase pur și simplu după ea, lăsând o dâră adâncă în urmă-i.

— De ce-i *atât* de greu felinarul ăsta?! exclamă ea pe când se căznea să îl târască pe jos.

— Este făcut din alamă.

— Dar alama nu e *atât* de grea!

Abia ce izbuti cu chiu, cu vai să îl mute din loc când flacăra lămpii pe care o aduseserăm cu noi pâlpâi și se făcu mică, gata să se stingă.

— Trebuie să înălțăm fitilul.

— Nu-i de la fitil, răspunse Katie. A rămas fără petrol. Știam că e pe terminate, dar am uitat s-o umplu.

— Să mă duc să aduc niște petrol?

În clipa aceea, flacăra mai pâlpâi o dată și se stinse, lăsându-ne în semiîntunericul beciului, în lumina slabă ce răzbătea din salon prin chepengul deschis.

— Am niște chibrituri la mine, spuse Katie. Am să încerc să aprind felinarul ăsta vechi și greu.

Scoase chibriturile din buzunarul rochiei și încercă vreo trei, patru la rând, dar fitilul refuza să se aprindă. Îl pipăi cu degetele.

— De ud, nu e ud, spuse ea nedumerită. Cum poate să fie gol când soclul e atât de greu? Credeam că e plin de petrol. Mayme, aprinde tu un chibrit, adăugă ea, întinzându-mi câteva chibrituri și scăpărătorul, ca să-l pot cerceta mai îndeaproape.

Am scăpărat un chibrit și l-am ținut în dreptul bazei felinarului. Katie se așeză în genunchi și încercă să scoată capacul rezervorului pentru petrol.

— Și ăsta-i înțepenit, spuse ea. Nu-l pot desface.

Chibritul pe care îl țineam în mână se stinse, așa că am aprins altul.

Katie se căzni iar să scoată capacul.

— Cred că de astă dată are să iasă… Gata, am izbutit.

Când scoase capacul făcu ochii mari, dar tocmai în clipa aceea se stinse și cel de-al doilea chibrit.

— Ei, a mai rămas niscaiva petrol înăuntru? o întrebai eu, încercând să aprind pe bâjbâite un al treilea chibrit.

— Nu, Mayme… răspunse Katie cu vocea tremurândă. Hai, aprinde odată chibritul acela! îmi dădu ea zor nerăbdătoare. Cred că în felinar se află cu totul altceva… ceva galben și solid… care nu arde!

Scăpărai în sfârșit chibritul și mă zgâii împreună cu Katie în rezervorul felinarului. Înăuntru, nici urmă de petrol. Acesta fusese scos, vezi bine, și în locul lui era ascuns cu totul altceva.

— Aur! strigarăm amândouă într-un glas.

Abia ce apucarăm însă a ne uita la el preț de câteva clipe că se stinse și cel de-al treilea chibrit.

— Așa nu se mai poate! Mă duc să aduc niște petrol!

Zicând acestea, i-am întins lui Katie chibriturile și scăpărătorul și am tulit-o în sus pe scară. De îndată ce am ajuns însă în salon mi-am dat seama că nu voiam să umplem o lampă, ci să vedem ce se ascunde în rezervorul pentru petrol! Așa că am înșfăcat pur și simplu una dintre lămpile din salon și am coborât grabnic înapoi în beci. Peste nici un minut stăteam așezate pe jos, privind cu ochii mari, la lumina lămpii, comoara descoperită.

— Nu-mi vine să cred, murmură Katie, clătinând năucită din cap. L-am căutat de atâta amar de vreme, iar acum că îl văd cu ochii mei, pur și simplu nu-mi vine să cred că e adevărat.

— Nu-i de mirare că nu puteai aprinde felinarul! Aurul e mult mai greu ca petrolul.

— Și în tot acest timp s-a aflat aici, la vedere... chiar sub ochii noștri!

— Măicuța ta l-a ascuns, vezi bine, într-un loc unde nimeni nu s-ar fi gândit să-l caute. Nouă, bunăoară, nici prin cap nu ne-a trecut să căutăm aici!

— Presupun că mâine am să-i fac o vizită domnului Taylor, spuse Katie, după care adăugă râzând: N-o să-i vină să creadă! Cine s-ar fi gândit că aurul unchiului meu era ascuns în felinarul ăsta vechi și părăginit care nu credeam că face nici doi bani!

27
Domnul Taylor face ochii cât cepele

S-ar zice că viața noastră era înțesată de drumuri la bancă și că duceam mai mereu grija banilor. Și acesta-i, bag seama, adevărul. Banii erau cei ce puneau lumea în mișcare. Cele două împrumuturi la care fusese nevoită să recurgă doamna Clairborne în vremea războiului ca să țină plantația pe picioare în timp ce tatăl și frații lui Katie erau plecați pe front aveau să rămână problemele noastre bănești cele mai mari fie până ce datoria către bancă era achitată, fie până ce Rosewood avea să treacă în posesiunea băncii.

Iată-ne, așadar, îndreptându-ne iar spre banca din Greens Crossing. Ei, dar de astă dată aveam la noi ceva ce nădăjduiam că va pune capăt pentru totdeauna grijilor noastre bănești.

Am tras șareta în fața băncii. Katie îmi aruncă o privire și trase adânc aer în piept. *Acu-i acu!*

— Eu am să te aștept aici.

— Nici gând, Mayme, ripostă Katie, coborând din șaretă. Ai să vii cu mine. Împreună am găsit aurul acesta, iar acum Rosewood îți aparține la fel de mult ca mie, chiar dacă numele tău nu este *Clairborne*.

— Chiar vrei să...?

— Da, îmi tăie vorba Katie cu un zâmbet hotărât. Vreau să te am alături. De pe-acum ar trebui să știi că puțin îmi pasă ce gândește lumea dacă asta te îngrijorează. Și nu uita că ne curge același sânge în vine – sângele familiei Daniels. Iar aurul acesta aparține neamului Daniels, nu neamului Clairborne, ceea ce înseamnă că jumătate din el este al tău.

Uneori, pur și simplu n-aveai cum să îi ții piept! Așa că am încuviințat din cap și, după ce am coborât la rându-mi, am pornit împreună spre intrare.

În bancă nu se găseau decât vreo doi, trei funcționari care o cunoșteau deja pe Katie și o salutară zâmbind. Când ridică privirea și ne văzu apropiindu-ne de biroul său, domnul Taylor, directorul băncii, nu își putu ascunde însă iritarea. Ori de câte ori căuta să stea de vorbă cu doamna Clairborne, singura pe care o vedea la față era Katie și asta ajunsese să-l cam scoată din pepeni.

— Bună ziua, domnișoară Clairborne, spuse el cu o ușoară răceală când ne oprirăm în fața biroului său.

Mie nu mi-a aruncat nici măcar o privire. De parcă nici n-aș fi fost acolo.

— Presupun că ai venit să vorbim despre împrumutul luat de mama dumitale.

— Da, domnule Taylor, răspunse Katie.

— Te afli aici, fără doar și poate, ca să îmi spui că mama dumitale, care nu a putut veni nici de astă dată și te-a trimis pe dumneata în locul ei, îmi transmite că încă nu are banii necesari și mă roagă să am răbdare și să o mai păsuiesc câteva luni.

— Nu, domnule Taylor.

— Regret, domnișoară Clairborne, dar după cum ți-am mai explicat...

Bancherul se opri brusc, dându-și seama că răspunsul lui Katie nu fusese cel la care se așteptase el.

— Nu acesta este motivul pentru care am venit, spuse ea.

— Atunci... care este scopul acestei vizite? întrebă directorul băncii.

Ofuscarea îi pierise din glas, lăsând loc nedumeririi.

— Am venit să achităm datoria, domnule Taylor, răspunse Katie. Sau măcar o parte din ea.

Spunând acestea, Katie scoase din buzunarul rochiei o mână de pepite galbene și strălucitoare și le așeză pe biroul bancherului.

Când văzu cele opt bucăți de aur ce scânteiau în fața lui, domnul Taylor făcu ochii cât cepele.

Erau atât de bulbucați că mă gândeam c-o să-i sară din cap, nu alta! Se lăsă o tăcere de mormânt preț de câteva clipe. Bănuiesc că și ceilalți funcționari trăseseră pe furiș cu ochiul, iar când Katie a scos din buzunar ditamai pepitele, au rămas și ei cu gura căscată.

În cele din urmă, domnul Taylor luă o pepită în mână și o studie mai îndeaproape, după care curmă tăcerea.

— Măi să fie... astea trebuie să cântărească vreo 250 grame, dacă nu chiar 310 grame.

— Așa este, încuviință Katie.

— Cum ați făcut rost de ele???

— Data trecută, când am venit să depun monedele acelea de aur în contul nostru, v-am vorbit despre unchiul meu. Mai țineți minte?

— Da... sigur că da. Spuneai că s-a întors din California cu niște aur pe care l-a încredințat mamei dumitale.

— Întocmai. Ei bine, pe lângă monede, unchiul i-a mai lăsat mamei în păstrare și pepitele acestea.

— Și unde se află acum unchiul dumitale?

— Nu știm.

— Iar mama dumitale a avut aurul în tot acest timp?

— Da, domnule Taylor.

— Atunci de ce s-a mai împrumutat de la bancă?

— Deoarece n-a vrut să se folosească de aurul fratelui ei. Aurul nu era al nostru și mama s-a gândit că într-o bună zi unchiul s-ar putea întoarce după el.

— Dar acum *este* pregătită să se folosească de aur ca să achite împrumutul?

— Da, domnule Taylor.

— Cum așa?

— Pentru că socotim... adică mama socotește că unchiul s-ar putea să *nu* se mai întoarcă niciodată după aur. Celălalt frate al ei bănuiește că Ward a murit. Or nu merită să pierdem plantația, așteptând să aflăm dacă-i adevărat ori ba.

— Nu... sigur că nu. Ar fi, într-adevăr, păcat să mai așteptați. Ei bine, domnișoară Clairborne, asta schimbă fără doar și poate lucrurile, adăugă bancherul, schițând pentru prima oară un zâmbet.

— Aurul acesta va fi îndeajuns ca să achităm cel de-al doilea împrumut? întrebă Katie.

— Păi... n-aș putea să îți spun sigur. 350 de dolari e o sumă substanțială și știi, firește, că pepitele nu se pot depune pur și simplu în cont.

Katie îl privi vădit surprinsă.

— Aurul trebuie întâi cântărit ca să aflăm cât valorează, îi dădu înainte bancherul. Mă pot ocupa eu de asta dacă dorești. Am să duc aurul să fie cântărit la Oakwood. Dar asta va lua ceva vreme. Iar eu nu pot să depun nicio sumă în contul vostru – sau, mai bine zis, în contul mamei dumitale – până ce aurul nu este evaluat și vândut. Cu asta dorea pesemne să mă însărcineze mama dumitale.

— Da, domnule Taylor, încuviință Katie. Dar cât timp va dura asta?... Ce se va întâmpla cu împrumutul?

— Te încredințez că am să rezolv chestiunea înainte de data scadenței.

— Vă mulțumesc, domnule Taylor.

— Atunci rămânem înțeleși, spuse bărbatul. Am să mă ocup eu de evaluarea aurului și am să-i dau mamei dumitale de știre cu cât s-a vândut. Doriți să folosiți întreaga sumă pentru plata creditului?

— Ăă... da, domnule Taylor. Nădăjduim... adică mama nădăjduiește că banii dobândiți pe aur și cei rămași în contul nostru vor fi de ajuns pentru achitarea întregii datorii.

— Se prea poate, răspunse bancherul. Am să mă uit numaidecât în registru să văd care este situația.

Spunând acestea, se ridică în picioare, se duse la un dulap cu sertare, scoase un dosar și își trecu privirea peste el. După un minut reveni.

— În momentul de față, aveți în cont 187 de dolari, spuse el. Asta socotind și cei 73 de dolari pe care i-ați depus luna trecută. După cum îți spuneam, soldul creditului este de 350 de dolari pe care, judecând după greutatea pepitelor pe care mi le-ai adus, îi veți putea achita fără probleme. Am să le pun la loc sigur, adăugă el zâmbitor, strângând de pe masă bucățile de aur. Să nu care cumva să facă picioare!

Katie aruncă îngrijorată o privire în jur.

Din fericire, eram doar noi și slujbașii băncii. Dacă s-ar mai fi aflat de față vreun client cu limba lungă precum coana Hammond, până a doua zi ar fi vuit deja tot târgul!

— Și încă un lucru, domnule Taylor... mama vă roagă să nu vorbiți nimănui de aur, adăugă Katie.

— Desigur. Va fi secretul nostru. Am să așez pepitele într-un plic sigilat înainte de a le pune în seif. Singurii care vor ști de existența lor vor fi angajații băncii.

— Și aș mai dori, dacă se poate, să scot zece dolari din cont, spuse Katie.

— Sigur că da. Am să mă îngrijesc imediat și de asta.

Domnul Taylor luă pepitele și se făcu nevăzut, iar peste câteva minute se întoarse cu cei 10 dolari solicitați de Katie.

— Am să te țin la curent, dragă Kathleen, spuse el, după care zâmbi cu toată fața. Trebuie să îți mărturisesc că în toți anii de când sunt bancher n-am primit niciodată o astfel de plată. Cine s-ar fi gândit că o părticică din vestitul aur californian va ajunge chiar aici, în Greens Crossing?

Peste câteva minute, ne îndreptam deja spre șaretă, Katie strângând în mână prima bancnotă de 10 dolari pe care o văzusem vreodată.

Urcă în trăsurică și mână caii spre magazinul universal, unde aveam de gând să facem câteva cumpărături înainte de a ne întoarce la Rosewood.

— Pot să mă uit și eu la ea? am întrebat emoționată după ce am luat-o din loc.

Katie îmi întinse bancnota. Am pipăit mirată foița de hârtie. Când țineai în mână o monedă de aur, știai după greutatea și strălucirea ei că valorează ceva. Dar cum putea o simplă bucățică de hârtie, ușoară ca fulgul, să valoreze atât de mult?

28
Încă o dilemă

Zilele care au urmat au fost printre cele mai fericite zile de care am avut parte de când eram împreună. Katie radia, nu alta, de bucurie.

Şi eu aşijderea. Pe măsură ce ni se deschideau ochii, am ajuns să înţelegem că tot ce ni se întâmplase – felul în care învăţaserăm întâi să ne împărţim viaţa, să ne iubim, să ne ajutăm şi să ne ocrotim una pe alta pentru ca apoi să aflăm că suntem, de fapt, înrudite – era o adevărată minune dumnezeiască.

Chiar dacă începeam încet-încet să mă obişnuiesc cu gândul, parcă tot nu-mi venea să cred că suntem *verişoare*!

În acelaşi timp, pe lângă bucuria de a fi verişoară cu Katie, începea să mi se înfiripe în suflet un nou simţământ – sentimentul că sunt *acasă*. Când eşti sclav, vezi bine, nu simţi niciodată că aparţii cu adevărat unui loc anume. Ceea ce alţii numesc cămin nu este cămin şi pentru un sclav, căci locul acela nu îţi aparţine şi poţi fi vândut oricând.

Ei, dar acum că ştiam că mămuca fusese la Rosewood, că prin vinele mele curgea sângele neamului Daniels şi că mama lui Katie îmi fusese mătuşă, nu mă mai simţeam nicidecum pribeagă şi a nimănui!

Eram acasă.

Acesta era cu adevărat căminul meu! Locul unde eu, Mary Ann Jukes – sau poate că ar trebui să spun Mary Ann Daniels – eram cu totul îndreptăţită să mă aflu.

Ce sentiment minunat! Şi când te gândeşti că la început mărturisirea domnului Daniels mă mâniase. Cum putusem să trec cu privirea partea frumoasă a veştii lui?

Bucuria noastră fu însă de scurtă durată, căci în curând începu să ne frământe din nou o dilemă mai veche pe care o tot ocoliserăm din simplul motiv că nu ştiam ce să facem în privinţa ei. Aflasem vasăzică cine sunt *eu*, dar întrebarea era: cine este *Aleta*?

La două zile după ce am dus aurul la bancă, numai ce zărim o şaretă venind înspre Rosewood. După ce am ascuns-o pe Emma şi am pus-o iar pe Aleta să bată cu ciocanul în fierărie, eu o pornii întins spre sfoara de rufe, iar Katie o luă către casă.

— Ai izbutit să vezi cine e? o întrebai pe când ne îndepărtam una de cealaltă.

— Încă nu-mi dau seama, spuse ea, mijind ochii. O, cred că s-ar putea să fie reverendul Hall.

— Ce caută *el* aici?

— Nu ştiu, răspunse Katie, luând-o spre uşa de la bucătărie.

Nu ştiu de ce, dar preotul îmi dăduse mereu emoţii şi, cu toate că ardeam de curiozitate să aflu ce doreşte, aveam de gând să mă ţin departe de el.

Era, într-adevăr, reverendul. Katie îi ieşi în întâmpinare în faţa casei.

— Bine te-am găsit, Kathleen, o salută bărbatul, coborând de pe capră. Acasă-i mama dumitale?

— Nu, domnule reverend, răspunse Katie.

— N-aţi mai trecut de ceva vreme pe la biserică, aşa că m-am gândit să vă fac o vizită pentru a mă încredinţa că sunteţi bine.

— Da, domnule reverend... da, suntem bine.

— Încă tot n-aţi primit nicio veste de la tatăl dumitale?

— Nu, domnule reverend, nu ştim nimic de tata.

— I-ai transmis mamei dumitale ce ţi-am spus când ne-am întâlnit data trecută în târg?

— Da, i-am transmis.

Reverendul Hall aruncă o privire spre fierărie, unde Aleta ciocănea mai departe cu străşnicie. *După ce toată prefăcătoria asta a noastră o lua sfârşit,* mi-am spus în sinea mea, *copila s-a alege cu două braţe puternice, atâta lucru-i sigur! Mai ştii? Poate chiar de ea o fi venit să întrebe reverendul!* Nu mă înşelam prea tare.

— Kathleen, îţi aminteşti când ţi-am vorbit de bărbatul acela care a dat în patima beţiei şi a ajuns să îşi bage în sperieţi soţia şi fiica? întrebă pastorul.

— Da, domnule reverend, îmi amintesc, răspunse Katie cu vocea uşor tărăgănată, coborând, fără să vrea, ochii în pământ.

— Ei bine, în cele din urmă situaţia s-a înrăutăţit într-atât încât, neavând încotro, femeia şi fetiţa au fugit de acasă. Nu le-a mai văzut nimeni de amar de vreme, adăugă pastorul, aruncându-i o privire întrebătoare.

— Şi... cu bărbatul ce s-a întâmplat? întrebă Katie cu jumătate de gură.

— După fuga lor s-a lăsat de băutură. Ştie că el este de vină pentru cele întâmplate şi îl mustră groaznic cugetul. Dar n-a primit nicio veste de la ele şi, oricât le-a căutat, nu le găseşte nicăieri.

Ascultându-l, Katie devenea din ce în ce mai agitată!

— N-ai văzut cumva o femeie cu o fetiţă prin părţile astea? o întrebă reverendul Hall.

— O femeie cu o fetiţă? Ăă... nu, domnule reverend, n-am văzut.

— Dacă se întâmplă, totuşi, să vină pe la voi vreo femeie necunoscută în căutare de ajutor, vă rog să-mi daţi de ştire.

— Hm... îmi puteţi spune cum se numeşte femeia, în caz că o întâlnesc? întrebă Katie.

— Doamna Butler. Soţul ei, Hank Butler, trăieşte în apropiere de Oakwood. Acestea fiind spuse, Kathleen, adăugă pastorul urcându-se înapoi în şaretă, ne vom ruga pentru tatăl şi pentru fraţii dumitale. Şi tare aş vrea să stau cândva de vorbă cu mama dumitale. Eşti bună să îi spui că am trecut pe aici?

— Desigur, domnule reverend.

De îndată ce pastorul se făcu nevăzut, Katie dădu fuga la mine și îmi povesti într-un suflet cele discutate cu el.

— Crezi că bănuiește că Aleta se află aici?

— Nu cred, răspunse Katie. A pus, ce-i drept, o mulțime de întrebări, dar nu avea nicidecum o privire bănuitoare.

— Cum are câteodată cucoana de la prăvălie.

— Doamna Hammond e *mereu* bănuitoare! râse Katie. Dar acum că știm, Mayme, adăugă ea pe un ton serios, s-ar cuveni să-i spunem... nu crezi? Aleta nu poate rămâne aici la nesfârșit.

Nu știam ce să răspund.

Katie se duse după fetiță.

— Cine a fost? întrebă Aleta.

— Pastorul din târg, îi răspunse Katie pe un ton grav pe când veneau amândouă spre mine. A venit să întrebe de tine și de mama ta. Ne-a spus că tatăl tău s-a lăsat de băutură și își face griji pentru tine.

— Sper că nu i-ai spus că sunt aici! exclamă Aleta ușor mânioasă.

Ochii fetei aruncau scântei ca atunci când nu suferea să mă aibă prin preajmă.

— Nu, nu i-am spus, răspunse Katie. Dar nu crezi că s-ar cuveni să-i spunem? Reverendul Hall este un om de încredere. A spus că tăticul tău...

— Nu vreau să mă întorc la el! se zbârli Aleta. Nu mă puteți obliga! Decât să mă întorc acasă, mai bine îmi iau lumea în cap. Nu mă întorc la tata!

— Odată și odată tot va trebui s-o faci.

— De ce? Tu, Mayme și Emma nu trebuie să vă întoarceți la părinții voștri.

— Aleta, noi nu mai avem părinți la care să ne întoarcem. Dacă am avea, te asigur că ne-am întoarce la ei.

— Și tatăl lui Mayme trăiește și, cu toate astea, ea stă aici cu tine.

— Pentru că ea nu știe unde se află tatăl ei. E o altă situație, Aleta. Și apoi, tatăl ei nu are orișicum o casă a lui.

— Chiar și așa, domnul Daniels e drăguț. Nu e deloc ca tăticul meu. Nu mă puteți obliga să mă întorc la el. Dacă mă siliți, o să fug. Pe cuvânt c-o să fug!

Eu și Katie ne-am uitat una la alta și am strâns din umeri. Uneori Aleta era încăpățânată ca un catâr.

Pur și simplu nu știam ce să ne facem cu ea.

29
Un individ dubios

La gândul că avea să achite cu aurul găsit în pivniță și cel de-al doilea împrumut luat de mamă-sa, că nu va mai avea datorii la bancă și că nu mai trebuia să se teamă de alte surprize neplăcute și de alte înștiințări cu privire la executarea silită a plantației, Katie era în al nouălea cer. Nici măcar dilema cu care ne confruntam de la vizita reverendului Hall încoace nu putea să îi știrbească buna dispoziție.

Cu toate că Aleta s-a arătat mai ursuză o zi, două, Katie era tot timpul veselă, cu fața numai un zâmbet și nu aveai cum să rămâi trist în preajma ei. Nu că eu aș fi fost tristă – îmi tresălta inima de bucurie ori de câte ori îmi aminteam că suntem verișoare. Până și pruncul William părea să se fi molipsit de voioșia ce domnea în întreaga casă. Ajunsese la vârsta la care încerca să se ridice în picioare și să facă primii pași. Încântată până peste poate de fiece fleac pe care îl făcea ăl mic, Emma nu pierdea niciun prilej să se laude cu odorul ei.

— Uite, acușica o să meargă, exclama ea de cel puțin treisprezece ori pe zi. Uite, don'șoară Katie... uite, Mayme... văzutu-l-ați? Merge... merge!

Dar de fiecare dată când părea că își ia avânt să străbată încăperea, William cădea numaidecât înapoi în fundulet. Ne amuzam privindu-l, că tare mai era drăgălaș cum gângurea și mergea

de-a bușilea și își vâra năsucul în toate cele. Era curios din cale afară. Dădea să bage în gură tot ce atingea!

La o săptămână după vizita noastră la bancă ne aflam toate în bucătărie, privind amuzate cum William se tot căznește să se ridice în picioare, face câțiva pași nesiguri și apoi cade iar în funduleț. Eu numai ce îi dusesem niște apă și ceva de-ale gurii lui Jeremiah, care venise la Rosewood dis-de-dimineață și acum era afară pe câmp, la arat. Cum vremea începea să se încălzească tot mai abitir, Henry hotărâse că era momentul cel mai prielnic pentru brăzdatul pământului. Stăteam vasăzică toate în bucătărie, uitându-ne la ăl mic, când numai ce se auzi o bătaie în ușă. Cum nu auzirăm tropot de copite, la început m-am gândit că o fi Jeremiah.

Se lăsă tăcerea preț de câteva clipe, după care Katie se duse să deschidă. O urmai, oprindu-mă la câțiva pași în spatele ei.

În prag stătea un necunoscut. În ciuda căldurii de afară, bărbatul purta o redingotă, cravată la gât, iar pe cap, o pălărie fistichie de afacerist, ca un țilindru. Ținea ochii mijiți, așa cum făcea coana Hammond când te asalta cu întrebări. La prima vedere, individul nu inspira prea multă încredere. Se uită direct la Katie fără să zâmbească.

— Iertat să-mi fie că am venit la ușa de la bucătărie, spuse el. N-am văzut pe nimeni în fața casei și, auzind zvon de glasuri din partea aceasta, m-am gândit să îmi încerc norocul aici.

— Nu face nimic, răspunse Katie. Aceasta este, oricum, ușa pe care o folosim mai mereu.

— Capul familiei... hm... domnul Clairborne este acasă?

— Nu, domnule, nu este.

— Dar doamna Clairborne?

— Doamna Clairborne este... plecată. Dar eu sunt Kathleen Clairborne.

— Fiica doamnei Clairborne?

— Da, domnule.

— Aha... înțeleg. Ei bine, trebuie să vorbesc cu ea despre asta.

Bărbatul scoase ceva din buzunar, apoi întinse mâna. Ţinea în palmă una dintre bucăţile de aur pe care le lăsase Katie bancherului. Recunoscând numaidecât pepita după forma ei aparte, Katie înghiţi cu noduri şi simţi că i se usucă subit gura.

— Despre ce e vorba?..., întrebă ea cu vocea uşor tremurată. Puteţi... ăă... puteţi să îmi spuneţi mie şi am să îi transmit eu mamei.

— Domnul Taylor mi-a adus pepita aceasta, spuse bărbatul. Din câte am înţeles, a primit-o de la doamna Clairborne. Eu sunt avocat şi totodată funcţionar al administraţiei districtuale din comitatul Shenandoah. Printre atribuţiile mele se numără şi aceea de a evalua metalele preţioase. În prezent anchetăm un caz de furt din rezerva guvernamentală de aur săvârşit în ultimul an de război, aşa că, înainte de a da curs cererii domnului Taylor, va trebui să mai fac nişte cercetări.

De pe-acum Katie era speriată de-a binelea!

— Bine, dar..., începu ea, după care se opri brusc.

Voia să spună că aurul fusese adus din California de către unchiul ei şi că mamă-sa îl avea de ani de zile, dar se înfrână. Ştia că era probabil mai cuminte să tacă, din moment ce voiam ca lumea să nu ştie nimic de aur.

— Păi... bâigui ea după o clipă, două, păi... am să-i spun mamei că aţi fost aici.

— Bine, atunci spuneţi-i că Leroy Sneed din Oakwood trebuie să stea de vorbă cu ea... neîntârziat, răspunse bărbatul. Spuneţi-i, vă rog, tot ce v-am relatat şi transmiteţi-i că am să revin mâine. O zi bună, domnişoară.

Zicând acestea, bărbatul se răsuci pe călcâie şi porni spre şareta cu care venise.

— Se interesa de aur, spuse Katie, închizând uşa şi întorcându-se în bucătărie.

— Ştiu! exclamai eu. L-am auzit.

— Spune că este funcţionar guvernamental.

— Cum a aflat de aur?

— I l-a arătat domnul Taylor.

— Păi nu era vorba că o să ne păstreze secretul?

— Cred că bărbatul acesta l-a obligat, spuse Katie. Spunea că este aur furat! N-o să dăm, oare, de necaz? Poate că n-ar fi trebuit să ducem aurul la bancă.

— E prea târziu să ne facem griji pentru asta, am răspuns eu. Și apoi, ce altceva puteai să faci? Încă mai ai de plătit datoria la bancă.

— Ce ne facem dacă aurul a fost, într-adevăr, furat?

— Tu chiar crezi ce spune omul ăsta? Crezi că este, într-adevăr, funcționar guvernamental?

— Nu știu, răspunse Katie. Și nu știu nici dacă *el* m-a crezut *pe mine*. Unde mai pui că a zis că se întoarce mâine să discute cu mama!

— Hm, nu-i a bună, murmurai eu. De astă dată ce minciună ai mai putea să scornești?

Căzui câteva clipe pe gânduri.

— Trebuie să aflăm dacă este într-adevăr, funcționar guvernamental și dacă e adevărat ce spune despre aur.

— De ce să fi mințit? întrebă Katie.

— Nu știu, dar mi se pare ciudat că atâta lume se arată interesată de aurul unchiului tău.

Katie făcu ochii mari, subit însuflețită și doar un pic temătoare, și mă apucă de braț.

— Hai să ne luăm după el, Mayme!

— Cum? mă mirai eu.

— Călare, răspunse Katie. La cât de încet mergea, l-am putea ajunge din urmă la jumătatea distanței până în târg!

— Și dacă ne zărește?

— O să ne deghizăm. O să îmbrăcăm hainele fratelui meu.

Deodată, îmi veni o idee.

— Stai așa! Hai să-l luăm și pe Jeremiah cu noi!

— Bine, se învoi Katie. Tu du-te să-i spui, iar eu mă duc să pregătesc hainele!

Eu dădui fuga pe câmpul unde lucra Jeremiah, iar Katie se repezi la etaj, urmată de Emma și de Aleta, care o asaltau cu fel și fel de întrebări.

— Trebuie să plecăm pentru scurtă vreme, le spuse Katie, schimbându-și grăbită hainele.

— Da' de ce-ți pui straiele astea de bărbat? o întrebă Emma nedumerită.

— De dragul jocului, răspunse Katie. Am să vă explic mai târziu. Vrem să păcălim pe cineva. Să lăsăm a se crede că nu suntem fete.

— Pot să vin și eu cu voi? sări Aleta entuziasmată.

— Îmi pare rău, Aleta, dar e un drum pe care trebuie să îl facem singure, răspunse Katie.

Pe când m-am întors în grabă împreună cu Jeremiah, Katie îmi pregătise deja niște haine.

Jeremiah a rămas să pună șeile pe trei cai, iar eu m-am dus să mă schimb. Peste trei minute, eu și Katie coboram deja grăbite scara, cu Aleta ținându-se după noi și încercând din răsputeri să ne înduplece.

— Luați-mă, vă rog, și pe mine! Vă promit că n-am să vă încurc.

Katie se aplecă și se uită în ochii fetiței.

— Aleta, tu trebuie să rămâi aici și s-o ajuți pe Emma cu cel mic, îi spuse ea cu un aer din cale afară de serios. Uneori Emma are nevoie de sprijin, de cineva care s-o ajute să gândească limpede și să nu se piardă cu firea. Poți fi tu sprijinul acela, Aleta? Poți fi sprijinul Emmei?

— Am să-mi dau silința, Katie.

— Așa te vreau! Vom încerca să nu întârziem prea mult.

30
Leroy Sneed

Fără voia lui, bietul Jeremiah se trezea pare-se mai mereu părtaş la isprăvi de-ale noastre din care nu înţelegea nimic. Anul trecut, bunăoară, Katie gonise pe cal până la grajdul cu chirie din târg şi îl luase pe sus ca să mă salveze din ghearele lui William McSimmons, iar acum iată-l călărind alături de noi pe urmele unui bărbat pe care nu-l văzuse în viaţa lui şi pe care habar nu avea de ce îl urmărim.

Înainte de a sălta pe cai, când ne întâlniserăm tustrei în faţa şurii şi o întrebase pe Katie de ce trebuia să ne luăm după individul acela, ea îi răspunsese că nu avem timp de explicaţii.

— O să-ţi explicăm mai târziu toată tărăşenia, spuse Katie, săltând pe spinarea lui Dover. Acum trebuie doar să aflăm dacă omul acesta este ceea ce pretinde a fi şi cum de a ajuns la el aurul unchiului meu.

— Aur? Ce aur??? făcu Jeremiah buimăcit.

— Nu e o cantitate foarte mare, răspunse Katie, doar cât să ne scoată pe mine şi pe Mayme dintr-o încurcătură. Iar acum bărbatul acesta a pus mâna pe aur şi vrem să aflăm de ce.

— Măi să fie, don'şoară Katie, n-am pomenit în viaţa mea aşa...

Până să apuce Jeremiah a-şi termina vorba, Katie plesni din hăţuri şi porni în galopul calului spre oraş.

Mie şi lui Jeremiah nu ne rămase decât a o urma.

Am gonit năprasnic vreme de cinci, șase minute, apoi am încetinit. Când bărbatul plecase de la Rosewood, văzuserăm cum se îndepărtează alene cu șareta, fără să se grăbească. Trebuia să avem grijă să nu mergem prea iute ca nu cumva să ne trezim chiar în spatele lui. Așa că înaintam cu băgare de seamă, din ce în ce mai încet. Cam pe la jumătatea drumului spre Greens Crossing l-am zărit, în sfârșit, la vreun sfert de milă în fața noastră.

Ne-am lăsat caii să meargă la pas și l-am urmat de departe, să nu ne vadă. Îmbrăcată în hainele fratelui ei, cu cârlionții bălai vârâți sub calota unei pălării bărbătești cu boruri largi și pleoștite, Katie, chiar dacă era puțin speriată, avea în ochi dârzenia unei femei în toată firea. Doamne, cât se mai schimbase! Dacă ar fi fost bărbat, zău că n-aș fi vrut să mă iau la harță cu el!

Ne ținurăm pe urmele lui până ce omul ajunse la răscruce și o luă, după cum era de așteptat, spre Oakwood. Eu și Katie schimbarăm îngrijorate o privire, amândouă cu gândul la cele întâmplate pe plantația McSimmons. Niciuna dintre noi nu ardea de dorință să se apropie iar de locul acela, dar nu aveam încotro.

Niscaiva bărbați rămaseră cu ochii zgâiți pe când treceam pe lângă ei, dar noi ne văzurăm de drum, cu privirea ațintită drept înainte, prefăcându-ne că nu băgăm de seamă. Eram, pesemne, o priveliște tare năstrușnică! Un băiat negru și două fete – o albă și o negresă – îmbrăcate în straie bărbătești. Deși nu cred că deghizarea noastră era prea convingătoare, am izbutit să trecem cu bine de răspântia de la care pornea drumul spre plantația McSimmons și, neîntâlnind pe nimeni, am ținut-o tot înainte.

Pe măsură ce ne apropiam de Oakwood, începeam să recunosc împrejurimile. La marginea orașului ne-am oprit. Șareta bărbatului trecu de magazinul universal, apoi coti la stânga și se făcu nevăzută.

Pentru că mai fusesem o dată în Oakwood, știam cât de cât felul în care erau aranjate străzile. Am luat-o iar din loc. Pe când înaintam încet de-a lungul străzii principale, aveam impresia că toate privirile sunt întoarse spre noi – deși probabil că nu erau. În fața magazinului universal, de unde cumpărasem

batista și panglica roșie, ne-am oprit. Nu puteam decât să sper că proprietarul prăvăliei n-are să mă recunoască. Oi fi fost eu îmbrăcată în haine largi de bărbat, dar culoarea pielii tot nu mi-o puteam ascunde!

După ce descălecarăm, Jeremiah merse să adape caii la un jgheab din apropiere, iar eu mă dusei până la colțul străzii și de acolo aruncai pe furiș o privire în direcția în care se făcuse nevăzut bărbatul.

Șareta acestuia era oprită în fața unei clădiri înalte de la capătul opus al străzii. Nu era vreo casă particulară sau vreo prăvălie. Arăta mai degrabă a hotel, chit că din locul în care mă aflam nu vedeam nicio firmă. Omul numai ce coborâse din șaretă și urca acum pe scara de lemn din afara clădirii.

Katie aștepta pe trotuar, în fața magazinului universal. Am luat-o, chibzuind, înapoi spre ea. Pentru a afla mai multe despre bărbat, trebuia să ne furișăm mai aproape și să vedem unde se duce.

— Hei, ce faceți aici?! exclamă țâfnos proprietarul magazinului universal, ieșind în fața ușii.

Îmi întorsei repede fața.

— Ăă... nimic, domnule, răspunse Katie. Noi... adică eu... am avut de făcut niște drumuri prin oraș, atâta tot.

— De ce pierzi vremea pe aici... cu ăștia? întrebă morocănos bărbatul, arătând spre Jeremiah.

— I-am spus să adape caii, domnule.

— Ei bine, domnișoară, isprăviți-vă treaba și ștergeți-o. Nu vreau să văd niciun tuciuriu tăind frunze la câini în fața prăvăliei mele!

Katie se înroși de mânie, dar își ținu firea, mulțumindu-se să spună:

— Am înțeles, domnule.

Pe când ne îndepărtam tustrei de magazinul universal, mă întrebă în șoaptă:

— L-ai văzut pe omul cu șareta?

— S-a oprit la capătul străzii, răspunsei eu, arătând spre strada laterală pe care o cercetasem adineaori. A tras șareta în fața unei clădiri înalte, și-a priponit calul de un pălimar, apoi a intrat înăuntru.

Când am ajuns la colțul străzii le-am arătat șareta și clădirea.

— Ce-ar fi să facem cale întoarsă și să ieșim în dreptu' clădirii prin pădurea din partea ailaltă? sugeră Jeremiah.

— E o idee bună, spuse Katie. Așa o să scăpăm de comerciantul acela țâfnos și n-o să ne vadă niciun localnic.

Ne-am suit, așadar, pe cai și am făcut cale întoarsă. La ieșirea din oraș am cotit la dreapta, pe o stradă lăturalnică mărginită într-o parte de pădure. Lăsând în urmă cele câteva case ce punctau periferia, într-un târziu am zărit, la oarece depărtare, partea laterală a clădirii în care intrase bărbatul. Strada din fața clădirii ducea spre magazinul universal și centrul orașului.

— Aceea-i clădirea, am spus eu, arătând într-acolo.

— Să lăsăm caii aici și să mergem pe jos până acolo, zise Katie.

Am privit în jur să ne încredințăm că nu ne vede nimeni, apoi am descălecat și am legat caii de copacii de pe marginea drumului.

— Eu ce să fac, don'șoară Katie? întrebă Jeremiah.

— Nu știu. Deocamdată rămâi aici cu caii. Îmi fac mai multe griji pentru tine decât pentru noi. Unii albi se fac foc și pară la văzul unui bărbat de culoare și nu vreau să pățești ceva, Doamne ferește. Nouă, pe de altă parte, n-or să ne facă nimic.

— Bine, don'șoară Katie, da' de pățiți ceva...

— O să fim cu băgare de seamă.

Lăsându-l pe Jeremiah la liziera pădurii ce mărginea orașul, eu și Katie am luat-o încet pe jos spre clădirea în fața căreia era trasă șareta bărbatului, pe o stradă perpendiculară celei pe care mergeam noi. După ocolul făcut, ajunseserăm aproape în punctul din care porniserăm.

Clădirea era plină de ferestre, dar înăuntru nu se vedea nici țipenie de om. Gândind că omul se afla încă la etaj, am ocolit clădirea, ținându-ne pe lângă zid. La colț ne-am oprit și mi-am

iţit încet de tot capul de cealaltă parte, spre aleea din faţa clădirii care ducea spre strada principală. Fiind atât de aproape, de astă dată am văzut că la intrare era atârnată o mică firmă de lemn. Am încercat să citesc ce scrie pe ea, dar n-am izbutit.

Katie stătea lângă mine, lipită de zid.

— Katie, i-am şoptit eu, ia aruncă şi tu o privire şi vezi ce scrie pe firmă.

M-am dat îndărăt să îi fac loc. Katie îşi iţi încet capul pe după zid, citi firma, apoi îşi trase capul înapoi.

— Scrie *„Leroy Sneed, avocat"*. Iar dedesubt mai este o firmă pe care scrie *„Funcţionar districtual – evaluator metale preţioase"*.

— Ce-i acela „evaluator"?

— Nu ştiu, dar orice ar fi, se potriveşte cu ceea ce a spus domnul Sneed.

— Pesemne că aici a adus aurul domnul Taylor.

Am rămas câteva clipe pitite lângă zid, apoi ne-am strecurat înapoi spre dosul clădirii. Cu toate că nu văzusem ţipenie de om prin preajmă, ne-am aplecat orişicum când am trecut prin dreptul ferestrelor ca să nu ne vadă careva. De la etaj răzbea zvon de glasuri.

Scara pe care o văzusem în faţă ducea pe o terasă ce înconjura clădirea de jur împrejur, de unde se intra în încăperile de la etaj. Noi nu puteam, fireşte, s-o luăm direct pe scări, în văzul tuturor. Ne-ar fi auzit paşii pe treptele din lemn şi probabil că ne-ar fi văzut de la ferestre.

Când am ajuns în spatele clădirii, am înălţat ochii spre terasă. Nu era la o înălţime foarte mare. *Dacă aş găsi o cale de a mă căţăra până acolo*, mi-am zis eu în gând, *m-aş putea furişa în direcţia în care a luat-o bărbatul.*

— Katie, am să mă caţăr pe stâlpul ăsta până pe palierul de la etaj.

— De ce? întrebă Katie nedumerită.

— Cred că bărbatul este acolo şi vreau să aflu dacă ne-a spus adevărul.

— Ai grijă să nu te vadă, Mayme.

— N-o să știe, oricum, cine sunt. E singura cale de a descurca ițele.

— Ai dreptate.

— Dar va trebui să mă sui pe umerii tăi ca să ajung până acolo.

— Poftim?! șopti Katie buimăcită.

— Doar preț de o clipă, până ce am să mă pot sălta pe terasă.

M-am apucat cu mâinile și cu picioarele de stâlp și am început a mă cățăra.

— Acum o să trebuiască să mă sui pe umerii tăi, i-am șoptit lui Katie. Vino mai aproape.

Katie veni lângă stâlp și se prinse de el cu mâinile amândouă ca să își țină echilibrul. Ridicai piciorul stâng și îl așezai ușor pe umărul ei.

— Îmi pare rău, dar n-am cum altcumva să ajung până acolo. Te doare?

— Nu, e în regulă, răspunse Katie.

— Iar acum vine și dreptul. Ține-te bine!

Când mă lăsai cu toată greutatea pe umerii ei, Katie se clătină nițel și gemu încetișor. Totuși, rămase în picioare.

Ținându-mă cu o mână de stâlp, am întins-o pe cealaltă cât de mult am putut, dar tot n-am izbutit să ajung până la balustrada terasei.

— Trebuie să ajung un pic mai sus. Mai poți?

— Da, gemu Katie.

— O să-mi iau nițel avânt.

Spunând acestea, îndoii genunchii și, înfundându-mi ghetele în umerii plăpânzi ai lui Katie, încercai să sar. Katie gemu și se clătină iarăși, dar eu izbutii să mă prind cu mâna de parapetul terasei. Căznindu-mă din răsputeri, îmi așezai și cealaltă mână pe balustradă și mă trăsei în sus. Picioarele nu mi se mai sprijineau pe umerii lui Katie, ci se bălăbăneau în aer. Îmi luai din nou avânt și îmi aruncai piciorul drept peste parapet.

Peste jumătate de minut mă aflam deja pe terasa de la etaj. De jos, Katie se uita la mine cu gura căscată, de parcă aș fi fost cine știe ce acrobat de la circ.

— Și acum ce ai să faci? mă întrebă ea cu glasul șoptit.

— Mă duc să cercetez. Tu așteaptă aici.

— Și cum voi ști ce am de făcut? întrebă ea.

— Tu nu trebuie decât să aștepți. Am să mă întorc într-un minut. Dacă socotești că am dat de primejdie, dă fuga la cai și întinde-o de aici. N-am întâlnit mulți bărbați care să alerge mai iute ca mine. Am să te ajung din urmă cât ai bate din palme.

— N-am de gând să plec nicăieri fără tine, Mayme. Ai uitat ce s-a întâmplat ultima dată când mi-ai spus să fac asta? Orice s-ar întâmpla, am să rămân alături de tine!

— Bine, atunci, am murmurat eu. O să fim *amândouă* cu băgare de seamă.

Zicând acestea, mă strecurai ghemuită pe sub ferestrele din spate, trecând pe lângă o ușă închisă. La colț îmi iții nițel capul pe după zid. La capătul terasei se vedea scara ce dădea în strada din fața clădirii. Acum glasurile se auzeau mai deslușit. Una dintre ferestrele din față era întredeschisă.

Mă lăsai în patru labe și mă furișai într-acolo. Sub fereastră mă oprii și ciulii urechile. Singura voce pe care o recunoșteam neîndoios, fiindcă numai ce o auzisem cu un ceas înainte la Rosewood, era vocea domnului Sneed.

— Aurul... nu știu... femeia nu era acasă...

— Și atunci cu cine ai stat de vorbă?

— Cu o fetișcană neștiutoare, răspunse Leroy Sneed.

Mi se păreau cunoscute încă două voci. Tocmai mă întrebam unde le-oi mai fi auzit, când numai ce îmi adusei aminte!

Erau vocile indivizilor care ne călcaseră cu un an în urmă și pe care îi alungaserăm cu puștile! Aceiași bărbați pe care Henry îi auzise vorbind despre cei doi unchi ai lui Katie la grajdul cu chirie din Greens Crossing și care dăduseră târcoale la Rosewood cu doar două săptămâni în urmă.

Ce căutau ei aici?! Ce puneau la cale cu alde Sneed?

Am tras mai departe cu urechea.

— ... ce ne facem acum..., spunea unul dintre ei.

— De Daniels încă tot nu știm nimic.

— Cât aur mai are bancherul?

— Nu știu... dar când a plecat Ward din San Francisco.... Trebuie să fie mult mai mult pe undeva....

— Eu zic să ne-ntoarcem și să răscolim toată casa... acol' trebuie să fie...

— Lăsați totul pe seama mea... să vedem ce are să spună mâine femeia...

De-aş fi putut să arunc o privire înăuntru, să mă asigur că erau, într-adevăr, bărbații care fuseseră la Rosewood!

Îmi scosei pălăria și mă ridicai ușurel, încercând să-mi ițesc ochii peste pervazul ferestrei. În același timp însă, de cealaltă parte a clădirii, într-unul dintre birourile de la parter, un bărbat tocmai o luase la ochi pe Katie.

— Hei, ce cauți aici? îi ceru el socoteală ieșind afară.

— Eu... ăă... așteptam doar pe cineva, îngână Katie cu glasul tremurat.

Măsurând-o chiondorâș, bărbatul își dădu seama că e fată.

— Ei bine, du-te să tai frunze la câini în altă parte, că n-avem nevoie de-alde pierde-vară pe aici. Hai, valea, fetițo!

Neștiind ce să facă, Katie se răsuci și porni încet spre locul unde priponiserăm caii, privind când și când peste umăr ca să vadă ce se întâmplă cu mine. Dar nu avea cum să vadă, căci eu mă aflam de cealaltă parte a terasei.

Izbutind să îmi ițesc îndeajuns capul, mă uitai prin deschizătura ferestrei și ce să vezi? În încăpere se aflau alde Sneed și... – nu mă înșelase auzul – doi dintre indivizii care fuseseră la Rosewood! În fața lor, pe masă, era așezată una dintre pepitele de aur pe care le dusese Katie la bancă – aceeași pe care o avea Sneed la el când a venit să stea de vorbă cu Katie.

Până să apuc însă a pune ițele cap la cap, unul dintre bărbați aruncă o privire spre fereastră.

— Fir-aș al... E un pui de negru la fereastră!

Sneed se răsuci spre mine.

— Cine a lăsat fereastra deschisă?! se răsti el. Negrul a auzit tot ce-am spus!

Celălalt individ sări în picioare și se năpusti spre ușă.

Neavând de gând să mă las prinsă, mă ridicai repejor în picioare și o zbughii spre scări.

Peste câteva clipe, când dădu buzna afară, bărbatul nu îmi mai văzu decât ceafa. Mă repezii în jos pe trepte, coborând câte două odată, apoi o luai la goană în direcția opusă celei în care se afla Katie, spre strada ce ducea la magazinul universal. În spate se auzeau, tropăind pe scări, cizmele bărbatului.

— Opriți-l pe băietanul ăla de culoare! strigă o voce.

Din dosul clădirii, Katie se uită îngrijorată la cel ce gonea în jos pe trepte. Cum eu n-o tulisem spre ea, ci în direcția opusă, nu știa ce să facă. Până să se dezmeticească Katie, o siluetă neagră numai ce țâșni pe lângă ea și, ieșind în fața clădirii, se izbi de individul ce tocmai ajunsese la baza scării. Amândoi se prăbușiră la pământ, claie peste grămadă.

— Ce faci, neghiobule? se răsti bărbatul, înșirând la sudălmi. De ce nu te uiți pe unde mergi?

— Mă iertați, domnu', făcu Jeremiah, ridicându-se încet în picioare. Fugeam după cânele meu, că mi-a scăpat.

— Puțin îmi pasă de potaia ta afurisită! Dă-te la o parte din calea mea! răcni bărbatul, luând-o iar la fugă după mine.

La colțul străzii am privit în urmă. Chiar dacă Jeremiah îi încetinise, acum mă urmăreau nu unul, ci doi bărbați.

Am cotit la dreapta și am trecut în goană pe lângă magazinul universal, în direcția în care porniserăm călare cu câteva minute înainte.

Între timp, Jeremiah și Katie dădura fuga înapoi la cai.

— Jeremiah, ca să nu mai dai de bucluc, ar fi mai cuminte ca tu să iei doi cai și să pornești spre casă, ținând-o tot prin pădure, spuse Katie.

— Și cum rămâne cu don'șoara Mayme?

— Mă duc eu după ea, spuse Katie, săltându-se în șa. Să stai cu urechile ciulite. Peste doar câteva minute te vom urma. Ai grijă să rămâi la adăpostul copacilor. Nu vreau ca bărbații aceia să dea iar cu ochii de tine.

Zicând acestea, Katie plesni din hăţuri şi porni ca săgeata de-a lungul străzii lăturalnice care se întindea de-a lungul pădurii de la marginea oraşului.

Când cotii la dreapta de pe strada principală, o văzui gonind călare spre mine.

— Mayme!

— Ce mă bucur să te văd! exclamai eu. S-o ştergem repejor de aici!

Katie îmi întinse mâna, mă trase sus în şa şi o luarăm iute din loc.

— Ia-o prin oraş, să îi zăpăcim! îi strigai eu din spate, ţinându-mă cu mâinile de mijlocul ei.

Katie se gândi că era nebunie curată să ne întoarcem în gura lupului, dar îmi dădu ascultare fără să crâcnească. Peste câteva clipe treceam deja în galop pe lângă magazinul universal. Cei doi bărbaţi, care numai ce cotiseră pe strada principală, rămaseră cu gura căscată când ne văzură gonind călare spre ei. Recunoscându-mă, se apucară a striga după noi, afurisind de mama focului.

— Opriţi... opriţi, fir-aţi voi să fiţi!... Hei, negrişorule, ce căutai tu...

Fără a băga în seamă spusele lor, ţâşnirăm pe lângă ei şi ne făcurăm nevăzute în josul străzii, lăsând în urmă biroul şerifului şi banca. Slavă Domnului, şeriful nu era afară în momentul acela. Că n-am fi dorit nicidecum să îi stârnim şi *lui* bănuieli!

— Să ne întoarcem la cai! l-am auzit strigând pe unul dintre ei. Trebuie să-i oprim!

— Unde mergem? îmi strigă Katie.

— Am să-ţi zic când ajungem acolo!

După ce am străbătut oraşul în goana calului sub privirile mirate ale trecătorilor, i-am spus lui Katie ca după bancă să cotească la stânga, pe strada unde se găsea hotelul la care căutasem să intru menajeră, iar de acolo am cotit iar la stânga, pe o stradă paralelă. Strada era aproape pustie.

— Opreşte calul, Katie. Trebuie să descălecăm repejor.

După ce am sărit amândouă din șa, luându-l pe Dover de dârlogi, am condus-o pe Katie pe o alee îngustă din spatele hotelului, apoi am cotit în dosul clădirii, unde se afla odaia pe care mi-o arătase anul trecut directorul. Acolo, ferite vederii, ne-am oprit, gâfâind.

— De ce am venit aici? mă întrebă Katie.

— Nu voiam să ne vadă pornind călare spre Rosewood, i-am răspuns. Acum se gândesc că ne îndreptăm spre cealaltă ieșire din târg, în direcție opusă. Așa că, de-or porni pe urmele noastre, or s-o ia în direcția greșită. Sper că nu ne-au recunoscut.

— Ce idee strălucită! Bravo, Mayme!

Peste câteva clipe, auzirăm tropot năprasnic de copite din strada aflată la capătul aleii.

— Ei sunt, i-am șoptit lui Katie. Nu știu când or să-și dea seama că nu suntem în fața lor, dar eu una n-am de gând să aștept până atunci. Să mergem!

Părăsind îngrăditura, am luat-o la fugă până la capătul opus aleii și, de acolo, am cotit pe o stradă pe care nu o mai văzusem până atunci. Nu știam exact unde ne aflăm, dar știam încotro trebuie s-o luăm.

Ne-am săltat iarăși în șa, iar apoi, căutând să ne păstrăm cumpătul și lăsând calul să meargă la trap ca să nu atragem atenția celor din jur, am mai străbătut o seamă de străzi lăturalnice până ce am ajuns din nou în celălalt capăt al orașului, lângă magazinul universal.

De îndată ce lăsarăm târgul în urmă, Katie plesni din hățuri și Dover o porni iar în galop. Gonirăm ca vântul și ca gândul cale de o milă, două până ce auzirăm un strigăt din pădurea de pe marginea drumului.

Katie încetini și, peste câteva clipe, Jeremiah se ivi dintre copaci cu ceilalți doi cai.

Am sărit jos de pe Dover și am încălecat pe Red, după care am luat-o cu toții din loc și nu ne-am oprit până la Rosewood.

31
Doamna Clairborne

A doua zi dimineață, așa cum zisese, alde Sneed se înființă din nou la Rosewood. După ce i-am istorisit toată tărășenia, Jeremiah a spus că vine și el ca să ne dea, la o adică, o mână de ajutor. Și uite așa, când domnul Sneed sosi la Rosewood, Jeremiah se afla afară pe câmp, arând pământul cu un cal.

Noi eram, la rându-ne, pregătite. Aprinseserăm trei focuri și priponiserăm doi cai înșeuați lângă casă ca să pară că e mai multă lume prin preajmă. De îndată ce l-am zărit pe Sneed în depărtare, am dat fuga la Aleta, care aștepta în fierărie.

— Începe să bați cu ciocanul, Aleta... dar ține minte să nu lovești cadențat... și nu ieși de aici până nu vin eu după tine.

Fetița se apucă să bată în nicovală. Când Sneed străbătu curtea, în drum spre intrarea principală, eu trecui pe lângă el cu un braț de rufe, fierăria vuia de ciocănituri, iar focul duduia în forjă și într-o colibă din satul sclavilor, scoțând fuioare de fum pe hornuri.

Ce mai, plantația părea cât se poate de însuflețită. Sneed însă nu păru să bage în seamă nimic din toate astea. Poate că era mai bine așa. Însemna că toate i se păreau a fi la locul lor.

Cea mai mare surpriză îl aștepta însă dincolo de ușă.

Tertipul pe care îl ticluisem peste noapte împreună cu Katie întrecea pesemne toate stratagemele nebunești puse la cale până atunci!

După ce Aleta s-a dus la culcare, eu și Katie am ținut sfat. Dacă Sneed afla că aveam mai mult aur, ar fi încercat să ni-l ia pe tot. Acum că știam că este în cârdășie cu indivizii aceia, nu mai aveam nicio îndoială în privința asta. Întrebarea era: cum să-l oprim? Cum să ținem noi piept unei cete de nelegiuiți? Nu știam ce ar fi în stare să ne facă dacă refuzam să le dăm aurul sau dacă îi întărâtam. Acoliții lui Sneed păreau a fi niște oameni lipsiți de scrupule care ne-ar fi omorât fără să stea pe gânduri. Trebuia să îi facem cumva să creadă că nu mai avea niciun rost să dea târcoale pe la Rosewood.

— Nu putem să le dăm pur și simplu aurul unchiului tău. Atunci tu n-ai mai rămâne cu nimic.

— Sunt siguri că există mai mult aur, răspunse Katie. Așa a spus și unchiul Templeton, mai ții minte? Și, judecând după cele auzite ieri de tine, n-au să renunțe până nu pun mâna pe el.

Cât aur avea Katie conta, la urma urmei, prea puțin. Dacă nu se putea folosi de el ca să achite creditul maică-sii, banca avea să pună orișicum stăpânire pe Rosewood. Cum stăteam noi așa de vorbă, ne-am dat seama că nu știam dacă Sneed îi spusese și domnului Taylor ceea ce ne spusese nouă, cum că aurul ar fi fost furat din rezerva guvernamentală în ultimul an de război. Dar n-avea cum să fie adevărat. După spusele lui Katie, aurul se afla la Rosewood de ani de zile.

Singura concluzie la care am izbutit să ajungem a fost că, într-un fel sau altul, Katie trebuia să țină cu dinții de aur. Era singura ei șansă de a salva plantația.

— Poate că ar trebui să mă duc să-l vând în alt oraș, spuse ea. Acum îmi pare rău că i-am dat domnului Taylor pepita cea mai mare și mai frumoasă.

— Mai ai destul aur.

— Dar restul e doar bucățele, așchii și praf și probabil că nu valorează la fel de mult. Mă întreb dacă domnul Taylor i-o fi dat tot aurul lui alde Sneed.

— Când am tras cu ochiul pe fereastră, Sneed nu avea decât bucata aceea.

Cum vorbeam noi așa, numai ce mi se năzări o idee.

— Poate dacă l-ai face să creadă că *nu* mai ai alt aur...

— Mă tem că nu pricep ce vrei să spui, zise Katie.

— Așa cum încercăm să-l păcălim, făcându-l să creadă că nu suntem singure aici, tot așa poți să-i dai de înțeles că nu mai există alt aur. În felul ăsta, el și bărbații cu care este în cârdășie or să ne lase în pace. În momentul de față, sunt cu toții încredințați că ți-a mai rămas niște aur. Dacă îi spui că *nu* ți-a mai rămas nimic, Sneed o să intre la bănuieli.

— La ce te gândești, Mayme? mă întrebă Katie. Se vede pe chipul tău că frămânți ceva în minte.

Mă pufni râsul.

— Așa e. Mă gândeam... ce-ar fi dacă i-ai da o parte din aur, făcându-l să creadă că e *tot* aurul pe care îl ai?

— Adică să-i dau... pur și simplu... aurul? îngăimă Katie nedumerită.

— Numai *o parte*! Îndeajuns cât să creadă că e tot ce ți-a mai rămas.

— Și crezi că l-am putea duce de nas?

— Nu știu. Dar dacă socotește că ți-a luat *tot* aurul, n-ar avea de ce să se mai întoarcă. Cu banca, însă, e altă poveste. Dacă n-ai să te poți folosi de aur ca să plătești datoria, n-ai rezolvat nimic. Dar măcar o să-ți rămână *niște* aur.

— Nu uita că domnul Taylor mai are și acum pepitele pe care le-am dus la bancă, spuse Katie.

— Asta e. Acum trebuie să ne gândim ce ne facem cu alde Sneed. Cred că ar fi înțelept să te dai iar drept măicuța ta.

— Vai, Mayme, a fost așa de greu data trecută!

— Poți s-o faci. Încă o dată și gata. De astă dată, o să-ți aranjez și mai frumos părul și am să te dau cu ruj și cu boială pe față ca să pari mai în vârstă.

— O, nu! protestă Katie.

Totuși, cum nu îi veni nicio idee mai bună, în cele din urmă se învoi.

Dimineaţa am coborât amândouă în pivniţă şi am mutat cam un sfert din aurul rămas în felinarul cel vechi într-un săculeţ de pânză pe care îl aduseserăm din şură, umplând săculeţul cu o palmă de pepite mărunte şi praf de aur. Văzând că la atingere aduceau cu o grămăjoară de nisip amestecat cu pietricele, mă întrebam cum de erau atât de preţioase.

După ce am pus o parte din aur în săculeţ, am încuiat pivniţa şi ne-am apucat de pregătiri. Am ajutat-o pe Katie să se îmbrace, i-am coafat altfel părul, am dat-o cu ruj pe buze şi cu pudră pe obraji, i-am mânjit niscaiva cenuşă sub ochi ca să pară mai bătrână şi i-am îndesat o perniţă sub rochie ca să pară mai voinică. Katie era agitată, dar ştia că n-avem încotro. Emma şi Aleta, curioase nevoie mare, ne asaltau cu întrebări. Greu a mai fost să le domolim!

Când sosi Sneed, Aleta ciocănea deja de zor în fierărie, iar eu o luai înapoi spre bucătărie ca să pot trage cu urechea şi să sar, la o adică, în ajutorul lui Katie.

Bărbatul mă urmări distrat cu privirea, apoi coti şi opri şareta în faţa casei.

Când se auzi ciocănaşul lovindu-se de uşă, Katie tresări speriată. Eu m-am ascuns în bucătărie şi am rămas în aşteptare.

În scurtă vreme am auzit uşa deschizându-se.

Sneed păru să şovăie preţ de o clipă.

— Ăă... dumneavoastră sunteţi doamna Clairborne? îngână el, holbându-se la cucoana cea rotofeie, cu înfăţişare ciudată, care stătea în faţa lui.

— Da, stimate domn, răspunse Katie, imitând vocea maică-sii. Dumneavoastră trebuie să fiţi domnul Sneed. Mi-a spus fiica mea că veniţi. Poftiţi înăuntru.

Zicând acestea, Katie îl conduse pe bărbat în casă. Chiar de tremura inima în ea de frică, judecând după glas, o ascundea de minune.

— Fiica mea zicea că aţi venit să vă interesaţi de aurul pe care l-am dus la bancă.

— Așa este, răspunse Sneed. După cum i-am explicat ieri, credem că face parte din aurul furat din rezervele guvernamentale… așa că sunt obligat să vă întreb, doamnă Clairborne, cum ați intrat în posesia lui.

— Am un frate pe nume Ward Daniels, răspunse Katie. Ward a fost dintotdeauna un aventurier. În 1849 s-a dus să caute aur în California și a zăbovit acolo ceva vreme. De revăzut, n-am apucat să îl revăd decât peste ani, la scurtă vreme înainte de izbucnirea războiului. Se întorsese în est cu o pungutță de aur – aur dobândit în urma prospectărilor sale din California – și mi-a lăsat-o în păstrare.

— Ce motiv avea să vă lase dumneavoastră aurul, doamnă Clairborne?

— Nu știu. Părea să se teamă de ceva.

— Și spuneți că de atunci au trecut… cinci ani?

— Dacă nu chiar șase.

— Înțeleg. Și mai… hm… mai aveți aurul acela?

— Tot în afară de pepitele pe care i le-am dus… pe care fiica mea i le-a dus domnului Taylor cu o săptămână în urmă. Vedeți dumneavoastră, nu mă simțeam îndreptățită să mă folosesc de aurul fratelui meu. Dar după ce ta… soțul meu a plecat pe front am trecut prin vremuri grele. Iar acum că toți sclavii ne-au părăsit și am rămas doar cu câțiva simbriași de culoare, soțul meu a fost nevoit să își găsească o slujbă în nord ca să facem față cheltuielilor.

— A… înțeleg.

— Încerc s-o scot cumva la capăt cu banii trimiși de el, dar n-a fost deloc ușor. Uitați-vă și dumneavoastră în jur, domnule Sneed. Aveți impresia că ne dau banii afară din casă?

— Hm, nu s-ar zice…

— Iată de ce în cele din urmă n-am mai avut încotro: am fost nevoită să îi duc domnului Taylor câteva pepite mai mari ca să văd cu cât poate să le vândă, îi dădu Katie înainte.

Mă înfunda râsul s-o aud vorbind așa afectat!

— Din păcate, doamnă Clairborne, spuse Sneed, aurul acela s-ar putea să nu fi aparținut nicidecum fratelui dumneavoastră.

— Parcă spuneați... parcă i-ați spus fiicei mele că aurul pe care îl căutați a fost furat cu doar un an în urmă.

— Da, mă rog... încă mai cercetăm problema. Ați putea să îmi arătați aurul care v-a mai rămas?

— Desigur. Îl am chiar aici.

Zicând acestea, Katie se ridică în picioare, străbătu încăperea și ridică săculețul pe care îl lăsaserăm pe bufet. Stând cu spatele la Sneed, se uită spre ascunzătoarea mea din bucătărie și privirile ni se încrucișară. I-am făcut, încuviințând din cap, cu ochiul ca să îi dau a înțelege că se descurca de minune. Dar Katie avea ochii mari de groază.

Nu te pierde cu firea, Katie, m-am rugat eu în sinea mea. *Nu-i arăta că ți-e frică!*

Katie se întoarse la Sneed și îi întinse săculețul.

Când îl desfăcu și se uită înăuntru, bărbatul păru surprins.

— Asta-i tot? exclamă el dezamăgit. Aurul ăsta nu face mai mult de 200 de dolari!

— Tot, în afară de aurul pe care l-am dus la bancă.

— Aha. Păi... hm... regret, doamnă Clairborne, continuă Sneed cu vădită iritare în glas, dar sunt obligat să confisc aurul acesta. Dacă se va dovedi că nu are nicio legătură cu aurul furat, vi-l vom returna. Sunteți *sigură* că acesta este tot aurul? Am înțeles că ar fi trebuit să fie de zece ori pe atât.

— Da, domnule, sunt sigură, răspunse Katie. Nu am decât punguța aceasta. Probabil că fratele meu nu mi-a dat tot aurul pe care îl avea.

— Hm... din câte știu, Ward Daniels mai are un frate.

— Da, este vorba de Templeton, unc... fratele nostru.

— Întocmai. S-ar putea să aibă el restul aurului?

Katie râse forțat.

— Mă îndoiesc, domnule Sneed. Ori de câte ori dă pe aici, Templeton îmi cere *mie* bani. Dacă ar fi avut vreodată niscaiva aur, presupun că l-a pierdut de mult la jocul de cărți.

— Știți cumva pe unde se află?

— Nu, stimate domn. Nu l-am mai văzut de... ceva vreme.

— Înțeleg. Bine, atunci nu vă mai rețin, zise Sneed, ridicându-se și ducându-se la ușă.

Katie se ridică la rându-i și îl urmă până afară.

— O zi bună, doamnă Clairborne, spuse bărbatul cu răceală.

— Numai bine, domnule... Sneed, răspunse Katie.

Rămase pe verandă până ce șareta dispăru după colț, apoi se întoarse în casă și se prăbuși într-un fotoliu.

— Ai fost strașnică, zău așa! râsei eu, năpustindu-mă în salon. Mai era puțin și mă făceai și pe mine să cred că ești stăpâna plantației!

Peste câteva clipe, coborî și Emma de la etaj și tăbărî pe noi cu fel de fel de întrebări, iar eu mă dusei fuga la fierărie să-i spun Aletei că se poate opri din ciocănit.

32
O discuție aprinsă

În după-masa aceea, Katie trase un pui bun de somn. Discuția cu Sneed, după toate câte se petrecuseră în ajun, și lungul drum până la Oakwood și înapoi o istoviseră până peste poate. După ce s-a trezit, cu puterile refăcute, am ținut iar sfat.

Încă tot nu știam dacă Sneed este ori ba ceea ce pretinde a fi. Un lucru era însă sigur: indivizii care dăduseră de două ori pe la Rosewood erau chitiți să pună mâna pe aurul lui Katie! Poate că n-aveau să se lase păgubași nici acum, după cele aflate de la așa-zisa doamnă Clairborne. Acoliții lui Sneed păreau a fi oameni răi, în stare să facă moarte de om pentru a dobândi ceea ce vor. Patima aurului, care poate mâna într-adevăr la vărsare de sânge, pusese stăpânire pe ei, făcându-i lacomi, pizmași și plini de ură.

În seara aceea, Katie căută în dicționar să vadă ce face, mai exact, un evaluator de metale prețioase.

— „Un evaluator", citi ea, „este un expert autorizat a examina metale prețioase pentru a le stabili cantitatea, puritatea și valoarea".

— O fi, într-adevăr, funcționar guvernamental, zisei eu, dar asta tot nu explică ce are de învârtit cu bărbații ăia și de ce-s pe urmele unchilor tăi.

Katie puse dicționarul jos și căzurăm amândouă pe gânduri.

— Eu una tot nu înțeleg, murmură Katie într-un târziu. Dacă lucrează, într-adevăr, pentru guvern, de ce mi-a confiscat aurul? Credeam că funcționarii guvernamentali trebuie să fie cinstiți.

— Nu ştiu. Eu una n-am întâlnit în viaţa mea un funcţionar guvernamental.

— A *luat* pur şi simplu săculeţul, la fel cum şi-a însuşit şi pepita pe care i-a dat-o domnul Taylor, continuă Katie, mai mânioasă decât o văzusem vreodată. Asta e hoţie curată!

— Se vede treaba că nu toţi funcţionarii guvernamentali sunt oameni de încredere.

— Cine m-a pus să duc pepitele acelea la bancă? se căină Katie. Acum pot să îmi iau adio de la ele!

— Nu ştiu ce altceva ai fi putut să faci. Trebuia să achiţi cumva datoria la bancă.

— Dar tot n-am achitat-o, ripostă Katie nervoasă. Pepitele sunt încă la domnul Taylor... asta dacă nu i le-a dat lui Sneed. Ce nume mai e şi ăsta: Sneed! Nu-mi place deloc cum sună. Şi nu-mi place defel nici omul! Ştii ceva? adăugă Katie pe un ton hotărât. Mă duc să-mi iau aurul.

— Dar abia ce i l-ai dat, mă mirai eu. Nu ăsta ne era planul?

— Mă duc să iau aurul de la bancă, nu de la Sneed, mă lămuri Katie. Dacă domnul Taylor nu vrea să primească aurul în contul datoriei, nu văd de ce ar trebui să rămână la el. Aşa că mă duc să recapăt ce-i al meu!

Vorbea cât se poate de serios, căci a doua zi dimineaţă ne-am suit în şaretă şi ne-am întors la Greens Crossing, iar Katie era mai chitită ca niciodată să îşi facă dreptate. La du-te-vino-ul în care o ţineam de la o vreme încoace, Aleta şi Emma erau deja obişnuite să rămână singure acasă. Totuşi, având în vedere situaţia nesigură în care ne aflam şi mulţimea de necunoscuţi ce dădeau târcoale pe la Rosewood, l-am rugat pe Jeremiah să vină să stea cu fetele câtă vreme eram noi plecate.

În Greens Crossing, ne-am dus întins la bancă. Katie intră cu pas apăsat, fără să aştepte măcar să cobor din şaretă. Am urmat-o cu oarecare şovăială. În orice alte împrejurări, aş fi aşteptat-o afară, dar de astă dată mi-am luat inima în dinţi. Nu voiam să ratez ce avea să urmeze. Şi-apoi, eram verişoara ei. Aveam tot dreptul să intru cu ea.

Katie se duse săgeată la biroul domnului Taylor. Bancherul își ridică ochii și o privi impasibil.

— Am venit să discutăm despre aur, spuse Katie.

— Atunci înțeleg că ai aflat deja despre problemă, răspunse directorul băncii.

— Domnul Sneed a venit alaltăieri la Rosewood și i-a spus mamei că a luat aurul pentru că bănuiește că a fost furat.

— Întocmai, răspunse domnul Taylor. Ceea ce înseamnă că aurul pe care mi l-ai dat nu poate fi folosit pentru achitarea creditului vostru.

— Mama nu crede că domnul Sneed spune adevărul, ripostă Katie. Domnul Sneed zice că aurul a fost furat acum un an, or mama îl are de cinci, șase ani.

— Orișicum, domnișoară Clairborne, mă tem că situația nu mai este în mâinile mele. Domnul Sneed este avocat și funcționar guvernamental.

— Ne-a luat și aurul pe care îl păstraserăm pentru cheltuieli.

— Îmi pare rău să aud asta, spuse bancherul, dar eu am mâinile legate. Câtă vreme domnul Sneed nu eliberează fondurile necesare, nu am cum să folosesc aurul pentru plata creditului.

— Și dacă domnul Sneed ne... *fură*, pur și simplu, aurul?

— E greu de crezut una ca asta. Ți-am spus, doar, că este un reprezentant al guvernului.

— Ei bine, eu nu cred ce spune domnul Sneed, stărui Katie. I-ați dat tot aurul pe care vi l-am adus?

— Nu, bineînțeles că nu. I-am dat doar o pepită.

— Și restul unde se află?

— În seif.

— Atunci îl vreau înapoi, spuse Katie.

— Până ce nu aflu dacă a fost furat ori ba, domnișoară Clairborne, am obligația să...

— Nu a fost furat, îi tăie vorba Katie, de pe-acum întărâtată de-a binelea. Domnul Sneed minte. Acestea fiind spuse, dacă nu vreți să acceptați aurul drept plată pentru împrumut, atunci faceți bine să mi-l înapoiați! adăugă ea, ridicând vocea.

Toate capetele se întoarseră către noi. Domnul Taylor se înroşi până în vârful urechilor.

— *Acum,* domnule Taylor, spuse Katie apăsat. Vreau să mi-l înapoiaţi chiar azi. Banca nu are niciun drept să oprească aurul.

— Linişteşte-te, domnişoară Clairborne, răspunse bancherul în şoaptă, ajustându-şi nervos cravata. Bine, dacă asta ţi-e dorinţa, mie puţin îmi pasă dacă aurul a fost furat ori ba...

— *Nu* a fost furat!

— Bine, bine... fie cum zici dumneata, dar fii bună şi nu mai striga în gura mare, o rugă abia şoptit domnul Taylor. N-ai decât să îţi iei aurul şi să dai singură seamă şerifului din Oakwood sau domnului Sneed sau cui o fi. Dar asta nu schimbă faptul că creditul vostru va fi scadent peste nici trei săptămâni.

Zicând acestea, bancherul se ridică de pe scaun, străbătu încăperea, zâmbindu-le forţat celor câteva persoane care încă nu se dezmeticiseră după tărăboiul făcut de Katie şi stăteau şi acum cu gura căscată, apoi dispăru în spatele ghişeului. Am aşteptat în tăcere. Ceilalţi clienţi ai băncii se întoarseră încet-încet la treburile lor. Pe cât se tot străduise Katie să ţină chestiunea aurului sub tăcere, acum o auzise toată lumea clar şi răspicat!

Peste câteva minute domnul Taylor se întoarse cu aurul.

— Poftim, domnişoară Clairborne, spuse el cu răceală. După cum ţi-am spus însă adineauri, asta nu schimbă cu nimic situaţia.

— N-o fi schimbând-o, ripostă Katie semeaţă, dar bine măcar că n-am pierdut aurul unchiului meu.

— Chiar şi aşa, dacă nu vă achitaţi datoria, nu voi avea încotro: voi fi nevoit să încep procedura de executare silită.

Katie se întoarse şi dădu să plece.

— Domnul Sneed mi-a spus că tatăl dumitale lucrează în nord, se auzi glasul bancherului în spatele ei.

— Da... aşa este, răspunse Katie.

— Nu l-a văzut nimeni din oraş după ce s-a întors de pe front. Când s-a dus în nord?

— Acum ceva vreme, răspunse Katie în doi peri. Trebuia să găsească un loc de muncă. Numai bine, domnule Taylor.

33
Henry ciulește urechile

Se poate zice, bag seama, că Jeremiah și Henry erau ochii și urechile noastre în oraș.

Ciudată treabă cum unii albi – nu-i vorba, firește, de Katie, domnul Daniels și alții asemeni lor – judecă omul după culoarea pielii și, doar pentru că ești negru, vorbești și te porți altfel decât ei, te cred prost. Așa cum obișnuia Henry să spună, ceea ce contează însă cu adevărat este culoarea sufletului, ce fel de om ești, încotro te îndrepți, felul în care crești ca ființă, ceea ce alegi să faci cu viața ta și dacă Îl lași sau nu pe Dumnezeu să te transforme în copilul pe care Și-l dorește.

Ceea ce vreau eu să spun este că unii bărbați de culoare precum Henry și Jeremiah trec adesea nebăgați în seamă, doar pentru că sunt mai tăcuți, mai retrași și nu știu a vorbi frumos, ca oamenii învățați – căci niciunul dintre ei n-avea carte. Și din pricina asta mulți nu își dădeau seama cât de deștept, de pătrunzător și de hâtru era, de fapt, Henry.

Și, uite așa, Henry izbutea să vadă și să audă fel de fel de lucruri, deoarece oamenii îl treceau pur și simplu cu vederea și, chiar dacă îl zăreau prin preajmă, își vedeau nestingheriți de vorba lor, fără a-i da mai multă atenție decât ar fi dat unui câine. Așa că Henry putea să urmărească pe oricine, fără ca omul să își dea măcar seama, și putea să intre neobservat într-o prăvălie sau alta și să fie numai ochi și urechi, fără ca lumea să bănuiască

vreodată că veghea asupra noastră și că ne ținea tot timpul la curent cu tot ce se petrecea și se vorbea în târg.

Printre altele, ne-a istorisit bunăoară ce a spus o dată despre noi coana Hammond fără a-și da măcar seama că era și el prin preajmă, vorbe pe care eu și Katie le-am găsit pe cât de amuzante, pe atât de supărătoare.

Principala țintă a atenției lui Henry rămâneau însă bărbații care fuseseră la Rosewood.

Într-o zi, văzându-l pe alde Sneed sosind în oraș, Henry își lăsă treaba vreme de câteva minute și îl urmări până la bancă în încercarea de a afla ce pun la cale acesta și acoliții lui.

Când Henry intră în bancă, Sneed se afla deja în fața biroului domnului Taylor. Cei doi păreau să poarte o discuție încinsă.

— ... restul aurului...

— Vă rog să vorbiți mai încet.

— Vreau aurul.

— L-am înapoiat.

— Poftim?!

— N-am avut încotro. A făcut un tărăboi înfiorător. Orișicum, nu aveam niciun drept să îl rețin.

Henry se trase mai aproape, ținând urechile ciulite.

— Ți-am spus că aurul a fost furat.

— Ea susține contrariul.

— Ești un neghiob, Taylor, dacă o crezi pe ea. Deci unde-i aurul?

— Bănuiesc că la Rosewood. Unde altundeva să fie?

— Atunci e bine, o să-l iau de acolo. Încă sunt convins că are mult mai mult... femeia minte...

— Nu știu nimic despre asta.

— Las' c-am să aflu eu!

În momentul acela, directorul băncii numai ce îl observă pe Henry.

— Patterson, ce faci aici?!

— Nimica, dom' Taylor, răspunse Henry.

— Dacă n-ai nicio treabă la bancă, atunci fă bine și pleacă, se răsti la el directorul băncii.

Henry părăsi clădirea, dar rămase cu ochii în patru. Peste câteva minute, îl văzu pe Sneed urcând în șaretă și pornind la drum. Niciunul dintre acoliții lui nu părea a fi prin preajmă.

34
Iertare

De parcă n-ar fi fost îndeajuns de greu să înțeleg cine eram eu cu adevărat, acum mă confruntam cu o nouă întrebare, la fel de grea: cine era Templeton Daniels? Sau, mai bine zis, ce era el – ori ce trebuia să fie, după voia lui Dumnezeu – *pentru mine*?

Mai devreme sau mai târziu, bag seama că fiecare dintre noi trebuie să găsească răspunsul la aceste întrebări ca să poată deveni întreg ca ființă. Trebuie să ajungi a te cunoaște pe tine și a ști cine *ești*. Iar apoi trebuie să înțelegi ce rol joacă părinții în viața ta.

Unii cresc fără mamă și fără tată, dar mulți dintre cei ce își au părinții alături ajung să le poarte pizmă sau ranchiună. Odată și odată, cu toții trebuie însă să ne maturizăm și să acceptăm faptul că Dumnezeu ne-a dat fiecăruia o mamă și un tată, și asta cu un rost anume. Mă îndoiesc că Dumnezeu lasă lucrurile *la întâmplare*. Tot ceea ce face El trebuie să aibă un rost, că doar de aceea-i Dumnezeu! Chiar dacă părinții noștri nu sunt perfecți și fac lucruri care nu ne plac, sunt și ei copiii lui Dumnezeu, la fel ca toți ceilalți. Și, ca atare, poate că ar trebui să le arătăm înțelegere, nu mânie și înverșunare.

Acum vorbește, bag seama, femeia din mine. Copila care eram pe atunci abia ce începea să deschidă ochii la lucrurile acestea. Așa-i viața – cunoașterea, și mai cu seamă cunoașterea de sine, nu se dobândește de la o zi la alta. Uneori trebuie să treacă ani de

zile până să ajungi a înțelege pe deplin ce contează cu adevărat în viață. Dacă încerci să îi pui pe alții înaintea ta, devii din ce în ce mai înțelegător și mai înțelept odată cu trecerea anilor. Nu pentru că ți-ar veni mai ușor să ierți când ești mai copt la minte. Îți vine mai ușor pentru că ai practicat iertarea ani de-a rândul. Vasăzică nu m-am luminat nici eu dintr-odată. Mi s-au deschis ochii încetul cu încetul.

Ce vreau eu să spun e că poate ar trebui să ne iertăm cu toții părinții, chiar dacă ne-au greșit într-un fel sau într-altul. Mămucăi nu îi purtasem niciodată pică – pentru mine ea avea să rămână pentru totdeauna cea mai minunată femeie de pe fața pământului. Cel pe care trebuia însă să încerc a-l ierta era Templeton Daniels, pentru ranchiuna pe care mi-o stârnise în suflet.

Dacă domnul Daniels îmi era tată, atunci poate că Dumnezeu voia ca acel cuvânt să însemne ceva în viața mea. Și poate că el însemna, în primul rând, iertare. Am înțeles că, fără iertare, nu voi putea deveni niciodată pe de-a-ntregul ființa pe care Și-o dorea Dumnezeu. Adesea drumul spre o ființă completă începe prin a-i ierta pe cei ce ți-au greșit, de obicei pe cineva apropiat cum ar fi, de pildă, un părinte. Mie, cel puțin, așa mi s-a întâmplat.

Cu toate că eram bucuroasă din cale afară să fiu verișoara lui Katie, trebuie să recunosc că, în adâncul sufletului, unchiului ei încă îi mai purtam ranchiună. Habar n-am de ce. Știam că trebuie să îl iert. Nici măcar nu îmi era greu s-o fac. Multora le este la fel de greu să ierte precum le este să ceară iertare. Mie mi-a venit întotdeauna lesne să fac și una, și alta. Odată ce m-am dat pe mine la o parte și am stat să cuget la felul în care se uita Dumnezeu la tatăl meu, cu aceeași *iubire* cu care se uita la mine sau la oricare alt copil al Său, am constatat că, în adâncul inimii, începusem *deja* să îl iert.

Unora le-o fi, bag seama, greu să ierte fiindcă au pretenția ca toți ceilalți să fie fără cusur și să nu facă sau să spună nimic ce i-ar putea răni *pe ei*. Dar, când vine vorba de a-și cerceta sufletul, *nu* le pasă dacă propriile acțiuni, vorbe sau atitudini sunt fără cusur, iar când greșesc față de alții, își găsesc fel și fel de justificări.

Cel puțin asta-i concluzia la care am ajuns încercând să mă cunosc mai bine. Pe cât de urâcioasă și de cârcotașă sunt adesea față de *alții*, pe atât de înțelegătoare și de îngăduitoare sunt față de mine. N-are nicio noimă, nu-i așa? Firesc ar fi să tratăm pe oricine altcineva cu aceeași îngăduință cu care ne tratăm pe noi înșine.

Orișicum, asta m-a ajutat fără doar și poate să văd un pic mai limpede petele întunecate din propriu-mi suflet. Și, când am acceptat faptul că tatăl meu *nu* era, nu fusese și poate că nici nu era menit să fie vreodată fără cusur, și că înțelegea un pic mai bine decât mine rațiunile care îl făcuseră să greșească de-a lungul vieții, am ajuns să îl privesc cu alți ochi. Și atunci am descoperit că poate Dumnezeu se uita cu aceeași îngăduință la propriile-mi cusururi. Ce ușurare! Asta însemna că Dumnezeu mă iertase și pe mine!

Și, odată ce am găsit puterea de a-l ierta pe cel ce îmi dăduse viață, a început să îmi crească în inimă iubirea pentru el. Când s-a întâmplat asta, am simțit că începeam în sfârșit să mă maturizez. Mulți se cred maturi înainte de a se maturiza cu adevărat. Maturitatea are de-a face mai mult cu felul de a privi lucrurile, decât cu vârsta omului. În ceea ce mă privește, socotesc că am început să mă maturizez cu adevărat abia după ce am învățat să iert.

De îndată ce l-am iertat însă pe tatăl meu, a început să mă mustre iar cugetul pentru felul în care mă purtasem cu el, alungându-l de lângă mine când el nu încercase decât să îmi arate iubirea lui, în singurul fel în care știa s-o facă.

Am scos iar butonul mămucăi – „lacrima", cum îi spunea ea – și l-am privit îndelung, amintindu-mi cum se schimbase domnul Daniels la față când m-a văzut ținându-l în mână. Pesemne că atunci își dăduse seama cine sunt.

Coborându-mi privirea spre monograma TD gravată pe buton, am înțeles brusc că ea nu însemna nicidecum *„teardrop"**, ci *Templeton Daniels*.

El i-l dăruise mămucăi pe vremea când erau împreună.

Iar ea îl păstrase în tot acest timp, chiar și după ce s-a măritat cu negrul Jukes, ca să-i amintească de albul cel spilcuit pe care îl

* „Lacrimă" în limba engleză (n.tr.)

iubise demult, într-o toamnă, și care îi dăruise primul ei copil – pe mine.

Gândul îmi zbură la ziua în care o întrebasem de buton și îmi amintii aleanul ce apăruse atunci pe chipul ei.

— Ce-i ăsta, mămucă?

— O simplă amintire de demult, copilă, a răspuns ea cu un surâs încărcat de tristețe.

— Ce înseamnă cuvântul scris pe el? am întrebat eu, arătând spre monograma TD.

— *„Lacrimă"*. E amintirea lacrimilor vieții pe care câteodată nu ți le poți înfrâna, iar unele amintiri e mai bine să fie date uitării.

Abia acum înțelegeam cu adevărat tâlcul vorbelor ei.

Abia acum, că începeam să devin și eu femeie, înțelegeam că mămuca îl iubise la fel de tare cum zicea el că o iubise pe ea.

Gândul că nu s-au mai revăzut niciodată, deși n-au încetat să se iubească, mă întristă atât de tare încât mă podidi plânsul. Plângeam de amărăciunea lor și de propria-mi amărăciune. Ajunsesem să îl iubesc la rându-mi pe Templeton Daniels și mi se rupea inima la gândul că poate nici eu n-aveam să îl mai revăd vreodată. Poate că îl iertasem prea târziu. Dacă n-avea să se mai întoarcă niciodată la Rosewood? Urma să am aceeași soartă ca mămuca? Butonul acesta avea să rămână singurul lucru care îmi va aminti de tatăl meu?

I-am cerut lui Katie un lănțișor și, din momentul acela, am început să port butonul la gât. De acum încolo avea să fie și amintirea lacrimilor mele, a celor vărsate pentru morții mei și a celor vărsate pentru tatăl pe care l-am pierdut de îndată ce l-am găsit.

În ziua când am înțeles în sfârșit că îl *iubesc* și că îl *alungasem* de lângă mine am fost mai tristă ca niciodată. Când îmi pierdusem familia, fusesem zdruncinată și năucită de durere. Acum că îmi pierdusem tatăl, simțeam o tristețe covârșitoare, ce nu credeam că îmi va trece vreodată.

Nu puteam decât să plâng.

M-am dus în refugiul lui Katie din pădure și am stat singură acolo vreme de două ceasuri, vărsând lacrimi amare.

35
Amenințarea

Peste câteva zile, în timp ce semănam bumbac pe unul dintre câmpurile arate recent de Jeremiah, cei trei se întoarseră. Nu erau în toane prea bune.

Aleta era singură în curte cu William. Până să apuce a se refugia în casă, călăreții făcură cerc în jurul ei.

— Unde-i taică-tu, fetițo? o întrebă cu glas răstit unul dintre ei.

Încremenită de groază, Aleta rămase mută.

— Ți-am pus o întrebare! răcni la ea bărbatul. Ori vrei să descalec și să-ți dezleg limba cu cravașa?

— Stai așa, Jeb, îl opri un altul, întorcându-se dinspre șură. I-am văzut. Sunt afară, pe câmp.

Fără să mai zăbovească o clipă, cei trei își întoarseră caii și o porniră în galop spre câmp, lăsând-o pe Aleta pironită locului în urma lor. Sărmana copilă tremura toată.

Am auzit tropotul cailor. Dar se apropiau prea iute ca să mai putem face ceva. De cum i-am văzut, m-a cuprins groaza. Chiar dacă erau doar trei la număr, felul bezmetic în care goneau pe cai îmi amintea de ticăloșii care ne uciseseră familiile. O luară de-a curmezișul prin grădina de legume pe care o semănaserăm de curând, distrugând straturile și lăstarii ce începeau să crească, apoi o tăiară peste brazdele pe care Jeremiah le trăsese cu atâta trudă și migală. Până și caii lor spumegau parcă de furie.

— Îs doar o mână de copii și de negri! exclamă dezamăgit unul dintre ei când își opriră furtunos caii lângă noi, iscând nori de praf, pesemne ca să ne sperie.

— Unde-i Clairborne? strigă cel ce părea a fi căpetenia grupului.

Niciun răspuns.

— Da' ce, sunteți surzi cu toții? răcni el pe un ton amenințător.

— Eu sunt Kathleen Clairborne, spuse Katie, făcând un pas în față.

— Eu cu Clairborne vreau să vorbesc, nu cu o amărâtă de fetișcană. Cine ești?

— Sunt fiica lui. Tata e plecat.

— Unde?

— În nord.

— Jeb, de ea i-a vorbit bancheru' lui Sneed, zise altul, oprindu-și calul chiar lângă Katie și măsurând-o cu o privire care nu îmi plăcu defel. Semeni tare mult cu mamă-ta, domnișoară.

— Așa spune toată lumea, răspunse Katie, privind drept înainte și încercând să nu îl ia în seamă, ceea ce nu era deloc ușor.

— Doar că tu ești mult mai frumușică. Uită-te la mine, fato, când îți vorbesc! Am zis că ești frumușică. Nu te bucuri?

Katie rămase cu privirea ațintită înainte.

Individul întinse brațul și îi atinse părul, după care își trecu încet mâna peste obrazul ei.

În momentul acela, Jeremiah, care stătea lângă mine, se încordă și făcu un pas înspre el.

— Stai cuminte, Jeremiah, i-am șoptit eu. N-o să îi facă nimic.

— Isprăvește cu prostiile, Hal, îl repezi cel de-i zicea Jeb. O să ai vreme de asta mai încolo, după ce om isprăvi treaba pe care am venit s-o facem. Ascultă aici, fetițo! se răsti el, întorcându-se spre Katie. Dacă taică-tu nu-i aici, du-ne la maică-ta, să ne spună unde-i aurul pe care i l-a lăsat frate-su.

— Îmi pare rău... dar nici mama nu este acasă, răspunse Katie.

— E încă tot suferindă?

— Da, domnule.

— Chiar și așa, socotesc că ai și mătăluță cunoștință de aurul cu pricina.

— Doar din auzite, domnule.

— Și de Ward Daniels ce știi?

— Nimic, domnule, răspunse Katie. Nu l-am văzut niciodată pe unchiul Ward.

Bărbatul oftă cu năduf. Era vădit că începe să își piardă răbdarea.

— Ascultă la mine, se oțărî el, asta-i a treia oară când venim aici și ne-am săturat să fim duși cu zăhărelul. Ward Daniels ne-a furat niscaiva aur și avem de gând să luăm înapoi ce-i al nostru. Deocamdată v-o cerem cu frumosul. Maică-ta i-a spus lui Sneed că nu mai este alt aur, dar vezi mătăluță... eu și băieții mei nu suntem așa ușor de dus de nas ca alde Sneed. Nu ne încredem în spusele lui. Și, la drept vorbind, fetițo, nu ne prea încredem nici în spusele maică-tii. Suferindă ori ba, noi socotim că minte. Vezi tu, bucata pe care i-a dus-o bancherul lui Sneed e din aurul pe care ni l-a furat Ward. Așa că oriunde s-o fi aflând el și chiar dacă o fi dat între timp colțul, știm că a lăsat aurul aici. Mult mai mult aur decât era în punguța pe care i-a dat-o maică-ta lui Sneed. Nu știu ce minciuni i-o fi trântit omului de la bancă, da' cu noi nu-i merge.

— Și dacă mama a spus, totuși, adevărul? bâigui Katie cu vocea tremurândă.

— Atunci o să trebuiască să găsim singuri restul aurului, că n-are unde altundeva să fie. Și o să-l luăm, fiindcă auru' nu-i aparține nici lui Ward, nici ție, nici lui maică-ta, nici lui taică-tău, ci nouă. Auru-i aici și n-o să ne oprim până ce n-om da de el.

Katie rămase cu privirea ațintită la el, fără să spună nimic.

— Așadar, te întreb încă o dată: e la maică-ta aurul?

— Nu... nu știu, domnule. Mama nu mai are alt aur.

— Apăi... dacă așa ți-e vorba, n-ai decât să-i spui maică-tii că mai are douăzeci și patru de ore la dispozițiune să termine cu joaca asta de-a șoarecele și pisica sau să găsească din pământ, din iarbă verde, aurul ăla afurisit. Mâine la amiază ne întoarcem.

Spune-i maică-tii că, de nu ne dă aurul, o să răscolim toată casa și n-o să ne lăsăm până ce nu l-om găsi. Să nu ziceți că nu v-am prevenit. Mâine... o să ne întoarcem. Cu arme și cu tot ce trebuie ca să găsim aurul. O să întoarcem casa cu fundul în sus și, la o adică, n-o să pregetăm s-o ardem din temelii.

Zicând acestea, bărbatul își întoarse calul și o luă din loc, urmat numaidecât de al doilea. Al treilea mai zăbovi puțin și, apropiindu-se iar de Katie, se aplecă în șa să îi atingă părul și grumazul.

— Și după ce-om găsi aurul, poate că m-oi înfrupta nițel și din bucățica asta! exclamă el, izbucnind într-un râs batjocoritor, după care dădu pinteni calului și porni în galop după ceilalți doi.

Îmi venea să îl omor, nu alta.

De îndată ce se făcură nevăzuți, mă dusei la Katie și o luai în brațe. Tremura din tot corpul.

— Nu știu ce o să ne facem, Mayme, murmură ea, cu ochii plini de lacrimi. I-am pus o dată pe fugă, trăgând asupra lor, i-am păcălit a doua oară când m-am dat drept mama, dar de astă dată or să se întoarcă pregătiți. Mâine nu va fi chip să îi oprim.

36
Frământări

Asta puse capăt semănatului din ziua aceea. Ce rost avea să semănăm bumbac dacă aveau să se întoarcă să ne dărâme casa ori chiar s-o ardă din temelii?

Înainte de toate, trebuia să îi dăm de știre lui Henry. Fără să mai piardă o clipă, Jeremiah se duse întins în târg să îi istorisească tatălui său cele întâmplate, după care veniră amândoi la Rosewood și înnoptară în șură. Cu toate că îl aveam pe Jeremiah alături, la cât de speriați eram cu toții, n-am apucat să petrecem nici măcar o clipă singuri.

Katie nu știa ce să facă. Dacă le dădea celor trei aurul rămas, banca avea să îi ia plantația, iar dacă indivizii nu credeau că acela este tot aurul, ce îi va opri să facă orișicum lucrurile groaznice cu care ne amenințaseră? Dacă nu le dădea însă aurul, aveau să pustiască pasămite totul în jur și atunci neplata creditului avea să conteze prea puțin, căci banca nu va mai avea pur și simplu pe ce pune sechestru.

Oricum am fi întors-o, situația părea a fi fără ieșire și orice strădanie, zadarnică.

Iar, când aveau să își dea seama că singurul om în toată firea de la Rosewood era Henry și că mama lui Katie nu fusese nicicând *cu adevărat* acolo... Cu gândul la grozăviile pe care ni le-ar putea face, aproape că n-am închis ochii toată noaptea. Dacă aveau să ne siluiască pe noi, fetele, iar pe Henry și Jeremiah

aveau să îi atârne în ștreang? În momentul acela, asta mă îngrijora mai tare decât aurul sau banca. Privirea desfrânată cu care a măsurat-o pe Katie bărbatul acela când și-a oprit calul lângă ea ar fi speriat orice fată cu un dram de minte. Pe mine una mă băgase în sperieți.

Și uite așa, mă perpeleam tot mai abitir pe ceas ce trecea.

Cândva în miez de noapte m-am dat jos din pat și m-am strecurat în dormitorul lui Katie.

— Dormi? am întrebat-o în șoaptă.

— Nu, răspunse Katie șoptit. Nu pot să dorm.

— Nici eu.

M-am băgat în pat lângă ea.

— Nu știu ce să fac, Mayme. Poate că ar fi mai cuminte să le dau pur și simplu aurul. Dar niște indivizi de teapa lor nu cred că se vor mulțumi cu atât. Mă tem că, dacă află că ieri i-am mințit, se vor înfuria și vor face prăpăd. Mai ales când vor descoperi că în tot acest timp eu am pretins a fi doamna Clairborne.

— Și chiar dacă le dai aurul, nu-i sigur c-or să creadă că acela-i tot.

— Atunci ce-i de făcut, Mayme?

— Nu știu. De ce nu-i ceri șerifului să vină cu o mână de bărbați să ne ajute?

— Atunci taina noastră ar ieși la iveală.

— Odată și odată lumea tot are să afle, așa cum a aflat Henry.

— Cu cât mai târziu vor afla, cu atât mai bine. Dacă adevărul iese la iveală înainte să ating vârsta majoratului și mai cu seamă acum, când suntem într-o asemenea primejdie, vestea ar ajunge numaidecât la urechile unchiului Burchard și am pierde negreșit plantația, iar William McSimmons ar afla unde se ascunde Emma.

Uitasem cu totul de McSimmons.

— Și unde mă aflu eu!

— Vai, Mayme, mi-e groază să mă și gândesc la asta! Nu, nu putem face *nimic*. Și mă tem nespus de tare de ceea ce s-ar putea să ne facă bărbații aceia, și mai cu seamă de ceea ce vor păți

Henry și Jeremiah dacă vor spune sau vor face ceva căutând să ne ajute. Indivizii de teapa lor nu îi privesc cu ochi buni pe negri.

— Știu, Katie. O știu prea bine.

— N-ai văzut frânghia pe care o avea legată de șa unul dintre ei? Când mi-au căzut ochii pe ea, nu m-am putut gândi decât la un singur lucru. Îmi fac mari griji pentru Henry și Jeremiah. Dacă or să încerce să îi spânzure, nu vom avea cum să îi oprim. Îți dai seama ce groaznic ar fi să privim neputincioase cum le pun ștreangul de gât, cum mor chiar sub ochii noștri, știind că după aceea nelegiuiții ne vor lua în primire pe noi? Ce oribil, Mayme... Chiar și numai gândul îmi dă fiori! Și nu cred că, dacă le dau aurul, ne așteaptă o soartă mai bună. Poate că ar trebui, într-adevăr, să cer, așa cum spui tu, ajutorul celor din târg. Dar nu vreau să vă pun în primejdie pe tine și pe Emma.

Într-un târziu, ne-a furat somnul. Dimineața însă ne-am trezit cu aceeași dilemă și niciun răspuns.

Și nu ne mai despărțeau decât câteva ceasuri de ora amiezii.

37
Se scurge timpul

Pe la ora 10 plutea în aer o încordare s-o tai cu cuțitul. Până și Emma era tăcută.

Katie coborî în pivniță și se întoarse cu un alt sac de pânză, umplut pe jumătate cu aurul rămas, printre care se numărau și pepitele pe care le dusese la bancă. Se vedea de cât colo că încărcătura atârna greu. Katie cără gâfâind sacul până în salon și îl lepădă cu năduf pe bufet.

— O să le dai auru', don'șoară Katie? o întrebă Emma.

— Nu știu, Emma, răspunse Katie oftând. Pur și simplu nu știu. Dar vreau să îl am pregătit... în caz că s-ar putea să îndrepte situația, adăugă ea cu vocea stinsă.

Sacul cu aur așezat pe bufet reprezenta singura ei șansă de a salva plantația – iar acum era dispusă să renunțe și la această ultimă speranță. Nu era doar speriată. Glasul îi era încărcat de tristețe. De parcă s-ar fi resemnat în sfârșit la gândul că planul nostru dăduse greș și se dăduse bătută.

Dimineața se scurse încet.

Pe la 11, stăteam cu toții așezați la masa din bucătărie, când Jeremiah numai ce sări în picioare.

— Nu știu voi ce socotiți a face, da' eu unu' mă duc să-mi iau o pușcă. Don'șoară Katie, arată-mi unde se află dulapul cu arme și, cu îngăduința dumitale...

— Stai așa, Jeremiah, îl opri Henry, ridicându-se și el de la masă. Să nu ne pierdem cu firea, băiete. Vărsarea de sânge nu duce la nimica bun. N-o să tragem în nimenea, de nu-i o chestiune de viață și de moarte, și bag seama că nu-i, de vreme ce la temelia gâlcevii stă numai auru'...

— Ascultă la mine, tată, îi tăie vorba Jeremiah. Bărbații ceia n-or să fie prea binevoitori cu don'șoara Katie când or să vie și, cu tot respectu' pe care-l am pentru dumneata, eu unu' n-am să-i las să se atingă nici de ea, nici de celelalte fete. N-am împușcat în viața mea un om. Da' o să iau o pușcă de-a lu' don'șoara Katie ș-o să mă pitesc în șură, iar de s-o atinge careva de unu' dintre voi, o să trag ș-o să-l omor. Iartă-mă, tătucule, da' n-am de gând să șed cu mâinile încrucișate și să-i las să facă ce fac câteodată albii. Au la ei și frânghii și asta mă bagă-n spărieți. Mai încolo n-ai decât să mă biciuiești dacă-i vrea și dacă om mai fi în viață ș-o să primesc pedeapsa fără crâcneală. Da' acu'... don'șoară Katie, arată-mi puștile!

Henry nu mai zise nimic. Nu îmi dădeam seama dacă este supărat sau dacă admiră dârzenia fiului său. Probabil că simțea și una, și alta.

Peste cinci minute, Jeremiah se îndrepta spre șură cu o pușcă într-o mână și o carabină în cealaltă.

Am ieșit și eu după el.

— Jeremiah, i-am șoptit, te rog... să fii cu băgare de seamă.

— Am să fiu, stai fără grijă, răspunse el. Am s-aștept cuminte să văd ce se-ntâmplă. Dumnezeu mi-e martor că stau și eu cu frica-n sân. Așa că fii liniștită – o să tac mâlc și n-o să fac nimic pân' ce-oi vedea ce au de gând. Da' n-o să-i las s-o necinstească pe don'șoara Katie sau să se-atingă de Emma, de don'șoara Aleta sau de...

Își lăsă vorba neterminată și se uită în ochii mei. În ciuda primejdiei în care ne aflam, privirea lui, hotărâtă, dar plină de iubire, nu de furie, avu darul de a mă liniști, dându-mi limpede de înțeles că era dispus să mă ferească de rele cu prețul propriei sale vieți.

— Şi poţi fi sigură că n-o să-i las să se atingă de *tine*, adăugă
Iar de o să se ia de tata, o să-i omor.

Făcând pe neaşteptate un pas în faţă, se aplecă şi mă sărută
buze, după care se întoarse şi porni, înarmat cum era, spre
ră, lăsându-mă cu inima bătând mai, mai să-mi iasă din piept!
ı aşa îmi închipuisem că va avea loc primul meu sărut – cu
·emiah ţinând două puşcoaie în mână, perpelindu-ne de grijă
gândul că poate nu vom mai prinde seara în viaţă.

Şi, cu toate astea, a fost un sărut pe cinste!

38
O surpriză binevenită

Orele 12 fără un sfert ne găsiră pe toate și mai speriate. Până și Henry era tăcut și sobru. Înarmat doar cu credință – după discuția purtată mai devreme cu Jeremiah era limpede că nu era omul care să îndrepte o armă de foc asupra unui seamăn de-al său, fie acesta alb sau de culoare – stătea liniștit pe scaun, rugându-se. Încotro se îndreptau însă rugăciunile lui, numai Dumnezeu știa. Chiar dacă nu era o fire războinică, Henry era, bag seama, un războinic prin rugăciune. Cu Jeremiah nu mai vorbiserăm de când se dusese să se ascundă în șură.

Deodată numai ce se auzi tropot de copite. Momentul mult temut sosise!

Am rămas toți nemișcați, cu urechile ciulite. Sacul cu aur se afla încă pe bufet. Nu știam ce va face Katie cu el. Chiar dacă ne consfătuiam în mai toate, de astă dată, având în vedere câte atârnau în balanță, trebuia să hotărască de una singură. Nici măcar o verișoară nu o putea ajuta în privința asta.

Se scurse, chinuitor de încet, un minut. Într-un sfârșit auzirăm calul oprind lângă casă și, peste câteva clipe, o bătaie în ușă. Zgomotul răsună atât de puternic încât ne făcu pe toți să tresărim.

Ne uitarăm unii la alții. Katie, se vedea cât de colo, nu știa ce să facă. Dar acum ea era stăpâna plantației Rosewood.

Șovăi preț de o clipă, apoi se ridică de la masă, merse tiptil până la ușă și o deschise încet.

— Unchiule Templeton! exclamă ea fericită în clipa următoare, aruncându-se în brațele musafirului.

Cuvintele se revărsară în încăpere aidoma unui val salvator. Răsuflarăm cu toții ușurați, încruntarea ne pieri de pe chipuri, lăsând loc zâmbetelor, iar Emma se puse, firește, să turuie iar ca o moară stricată.

— Bine te-am găsit, Kathleen, spuse domnul Daniels.

În timp ce își îmbrățișa nepoata, scrută din prag bucătăria. Când ochii îi căzură pe mine, zâmbi peste capul bălai al lui Katie, îngropat în umărul lui, și nu încăpea îndoială că zâmbetul acela era numai și numai pentru mine.

— Te-ai întors! spuse Katie bucuroasă, strângându-l mai departe în brațe.

— Da, Kathleen, m-am întors. După cum ți-am zis data trecută, am găsit în sfârșit ceva la care țin mai mult decât la propria-mi persoană. Iar acum că am nu una, ci *două* fete la care țin și care au nevoie de mine... ba chiar *patru*, dacă stau bine să mă gândesc, adăugă el, uitându-se spre Emma și Aleta, am hotărât că a venit vremea să nu mai fug de obligații. De îndată ce se ivește o responsabilitate cât de mică, Templeton Daniels o ia la sănătoasa. Ei bine, poate că a sosit timpul să schimb asta. Nu pot fugi la nesfârșit. Așa că iacătă-mă aici.

Se desprinse din îmbrățișarea nepoatei sale și pășiră amândoi în bucătărie. Katie radia de mândrie. El, ca de atâtea alte ori, se uita direct la mine, drept în ochii mei. Știam de ce. În mine o vedea pe mămuca. Iar, de astă dată, nu mi-a mai fost teamă să îi răspund și eu cu o privire la fel de iubitoare.

Mă ridicai încet de la masă și mă dusei la el. Își desfăcu larg brațele și, când făcui un pas în față, și le strânse în jurul meu. Îmi lipii fața de pieptul lui voinic și îl înlănțuii cu brațele. Era atât de plăcut să fiu strânsă la piept de propriul meu tată, să știu că o iubise pe mămuca și că lucrul acesta nu mă mai înfricoșa.

În bucătărie se lăsase o linişte desăvârşită. Uneori împăcările dintre suflete nu au nevoie de cuvinte. Acela a fost, bag seama, un astfel de moment.

N-am vărsat lacrimi. Vărsasem deja destule şi ele îşi împliniseră menirea dată de Dumnezeu, spălându-mi întunericul şi egoismul din suflet. Mă bucuram în tăcere de îmbrăţişarea tatălui meu, simţindu-mă fericită şi împăcată.

— Noi doi va trebui să purtăm o discuţie serioasă, Mary Ann..., îmi şopti el la ureche.

Încuviinţai din cap, fără să îmi dezlipesc obrazul de pieptul lui.

— ... să vorbim pe îndelete despre mama ta, despre tine şi despre mine.

— De-ai şti cât ne bucurăm că te-ai întors! interveni Katie plină de însufleţire. Suntem la mare ananghie, unchiule Templeton. Bărbaţii aceia de care ţi-am vorbit... au trecut iar pe aici. Iar azi, cât de curând, au să se întoarcă iarăşi... înarmaţi! Jeremiah aşteaptă în şură, cu o puşcă şi o carabină. Mă tem să nu-i împuşte. Nu ştim ce să facem!

Chipul tatălui meu deveni grav. Îmi dădu drumul şi, făcând un pas îndărăt, îl zări pe Henry stând în picioare în celălalt capăt al încăperii.

Se duse la el şi îi întinse mâna.

— Bănuiesc că dumneata trebuie să fii Henry.

— Io-s, da, răspunse negrul, strângându-i mâna.

— Templeton Daniels.

— Henry Patterson, se prezentă Henry la rându-i, înclinând din cap.

— Ei bine, Henry, mă bucur să te cunosc. Din câte mi-au spus fetele mele, înţeleg că le-ai fost de mare ajutor şi vreau să îţi mulţumesc. S-ar fi cuvenit să le fiu alături eu însumi. Încă mai am de învăţat niscaiva lucruri despre viaţă. Nu pot decât să nădăjduiesc că nu este prea târziu.

— Nu-i niciodat' târziu să înveţi lecţiile cele mai de preţ ale vieţii, domnu' Daniels.

— Şi în ce ar consta, mă rog, ele, domnule Patterson?

— Tot ce voiți să vă facă vouă oamenii, faceți-le și voi la fel. Mai simplu de-atât nici că se poate, bag seama.

— Ai perfectă dreptate, încuviință zâmbind Templeton Daniels. Bine spus. E, într-adevăr, o lecție valoroasă! Dar cum poate fi ea aplicată într-o situație precum cea în care vă aflați în momentul de față? adăugă el, redevenind serios. Din câte știu eu, acestor indivizi nu le stă în fire să întoarcă bine pentru bine. În orice caz, Henry, îți mulțumesc că ai avut grijă de fete. Îți sunt profund recunoscător și sper că de acum înainte vom fi prieteni.

Oarecum năucit de faptul că un bărbat alb îl trata cu atâta politețe și chiar stimă, și îi lua vorbele în serios, Henry pur și simplu nu știa ce să zică.

Între timp, domnul Daniels se întoarse zâmbind spre Emma și Aleta.

— Și voi, domnișoarelor, cum o mai duceți? întrebă el, ciufulind în joacă părul Aletei.

Până să apuce fetele a răspunde, Henry readuse însă în discuție problema arzătoare cu care ne confruntam.

— Don'șoara Kathleen are dreptate: bărbații ceia or să se-ntoarcă. De-aia mă aflu io acilea. Vor să pună mâna pe auru' lu' don'șoara Kathleen și, cum zis-a și dânsa, fecioru' meu așteaptă colo-n șură, cu o pușcă...

Domnul Daniels nu-l lăsă să își ducă vorba până la capăt.

— Cum? Ați găsit aurul? exclamă el, răsucindu-se pe călcâie.

— O, da! Era cât pe ce să uit, răspunse Katie însuflețită. L-am găsit, unchiule Templeton. Aurul se afla, într-adevăr, la Rosewood.

— Unde?

— Într-un felinar, jos în pivniță.

— Ca să vezi!

— Mama l-a ascuns în rezervorul pentru petrol din soclul felinarului. Când am dus aurul la bancă, vestea a ajuns la urechile unui bărbat pe nume Sneed. S-a dat drept funcționar guvernamental, dar noi nu suntem sigure că spune adevărul. Iar de la el au aflat și ceilalți.

— Deci știu că ai aur?

Katie încuviință din cap.

— Dar nu știu cât anume. N-am dus decât o parte din aur la bancă.

— Bravo!

— Dar au spus că azi se vor întoarce și, dacă nu le dăm tot aurul, vor răscoli întreaga casă. Ba chiar ne-au amenințat că, la o adică, o vor arde din temelii.

— Se pare că am sosit la țanc, spuse Templeton Daniels, cugetând la cele aflate de la nepoata sa.

Se așeză gânditor pe scaun, apoi slobozi un oftat prelung.

— Ce ziceai de fiul tău? întrebă el în cele din urmă, îndreptându-și privirea spre Henry.

— Jeremiah a luat două puști și s-a ascuns în șură.

— Armele din dulap sunt încărcate?

— Nu știu, răspunse Henry clătinând din cap. Da' io unu' nu vreau să mânuiesc nicio armă. Nu mă lasă cugetu'.

Domnul Daniels căzu pe gânduri câteva clipe, apoi își ridică privirea spre Katie.

— Unde este aurul, Kathleen?

Katie aduse sacul și îl așeză pe masa din bucătărie. Domnul Daniels îl fixă cu privirea, apoi schiță un surâs straniu.

— Un sac de aur, murmură el. Nu pare cine știe ce, dar este visul multor bărbați. Mulți și-ar da și viața... ba ar fi în stare chiar și să ucidă pentru el.

— Dar de ce, unchiule Templeton? întrebă Katie. *De ce*?

— Nu știu, Katie. Nu e vorba doar de valoarea propriu-zisă. Uneori aurul poate pune stăpânire pe sufletul unui om, stârpind tot ce e bun într-însul.

— Asta s-a întâmplat cu unchiul Ward?

Domnul Daniels stătu o clipă să chibzuiască, apoi oftă din greu.

— Nu. De aceea Ward i-a dat aurul mamei tale, Dumnezeu s-o odihnească. La drept vorbind, aurul a pus mai degrabă stăpânire pe sufletul meu, nu pe al lui. Ward și-a făcut niscaiva dușmani de-a lungul timpului, dar în adâncului sufletului era pesemne

un om mai bun decât mine. Abia acum că începe să mi se limpezească mintea îmi dau seama că el a călcat pe urmele mamei noastre mai mult ca oricare dintre noi. A fost un om destoinic.

Se lăsă o vreme tăcerea.

— Sacu' cela de aur se află ş-acu-n sufletu' matale, domnu' Daniels? întrebă Emma într-un târziu.

Bărbatul îi cumpăni preţ de o clipă întrebarea pe cât de simplă, pe atât de profundă, apoi râse încetişor.

— Nu, Emma. Acum nu se mai află.

Îşi roti privirea prin încăpere, oprindu-şi o clipă ochii asupra lui Katie, apoi asupra mea.

— Acum că m-am dumirit ce este cu adevărat important, acum că v-am găsit pe voi două şi ştiu cât de mult înseamnă asta, nu vreau să vă pierd. Nu v-aş lăsa de izbelişte pentru tot aurul din lume.

— Ce crezi că ar trebui să facem, unchiule Templeton? îl întrebă Katie.

— Ce-ar fi să... le dăm pur şi simplu aurul?

— Şi cum rămâne cu creditul?

— Nu merită să se facă vărsare de sânge pentru el. O vom scoate cumva la capăt cu banca. Acum suntem o familie. Am să stau de vorbă cu directorul băncii. Am să îi spun ce s-a întâmplat cu Rosalind şi cu restul familiei tale şi sunt sigur că va înţelege şi ne va mai păsui câteva luni. Iar, între timp, voi pune osul la treabă. Vom semăna câmpurile şi vom culege recolta. Ce zici, Henry, e posibil? întrebă el, uitându-se la negru.

— Păi cum să nu fie! răspunse Henry. Astă-vară, don'şoarele astea strâns-or singurele bumbacu'. La cât pământ e aicea, totu-i cu putinţă.

— Ai auzit, Kathleen? Nu avem nevoie de aur. Avem pământ, iar pământul e mai de preţ ca aurul. Unde mai pui că acum ne avem unii pe alţii. N-avem nevoie de o punguţă de aur ca să fim o familie şi să repunem plantaţia pe picioare. Comoara cea mai de preţ e să fim împreună.

Vuietul de copite ce se auzi brusc de afară îi curmă vorbele și entuziasmul ce ne însuflețise preț de câteva minute se risipi într-o clipită, lăsând iar loc încordării.

Toate privirile se îndreptară, involuntar, spre domnul Daniels. Că îi convenea ori ba, acum răspunderea cădea pe umerii lui. Se duse la fereastră și privi afară. Erau patru călăreți.

— Ei sunt.

Căzu o clipă pe gânduri, apoi îi spuse lui Henry să ne ducă la etaj.

— Și tu ce vei face, unchiule Templeton? îl întrebă Katie. Dacă pățești, Doamne ferește, ceva?

— În momentul de față îmi fac mai multe griji pentru voi, răspunse el. Am să stau de vorbă cu ei și am să le dau aurul. Totuși, vreau să fiți la adăpost, în caz că se încing spiritele.

— N-ar fi mai bine să ne ascundem în pivniță?

— Nu cred să fie necesar. Voi încerca să rezolv lucrurile pe cale pașnică.

Fără tragere de inimă părăsirăm bucătăria și o luarăm în sus pe scări, în frunte cu Henry și Katie.

În ciuda celor spuse adineauri, de îndată ce ne făcurăm nevăzuți, Templeton Daniels se duse întins la dulapul de arme, scoase o pușcă, o încărcă și, luând și o cutie de cartușe, se întoarse la fereastră.

De afară se auzeau deja strigăte.

39
Schimb de focuri

— Hei, madam Clairborne! strigă individul din fruntea grupului. Timpul s-a scurs. Ne-am întors, așa cum ne-a fost vorba, să luăm ce-i al nostru.

Vocea care le răspunse de la fereastra deschisă nu fu însă cea la care se așteptau călăreții.

— Ascultați aici, strigă Templeton Daniels. Avem aurul și vi-l dăm de bună voie.

Luat pe nepregătite, bărbatul ce strigase adineauri, flancat acum de cei doi tovarăși ai săi, rămase o clipă mofluz.

— Tu ești, Daniels? strigă el în cele din urmă.

— Da, Jeb, eu sunt.

— Ce cauți aici?

— N-are a face. Important e că sunt aici.

— M-am gândit eu că odată și odată tot ai să te întorci după aur. Nici că se putea mai bine! Cu prilejul ăsta ai să-mi dai socoteală și pentru banii pe care mi i-ai suflat la pocher.

— Nu ți-am suflat nimic, Jeb. Tu ți-ai făcut-o cu mâna ta, pentru că ești un jucător de doi bani. Doar nu credeai c-o să câștigi cu o pereche de șeptari?

— Las' că mai vedem noi. Până una, alta, Daniels, de astă dată bag seama că eu am mâna câștigătoare.

— Ai dreptate, Jeb – nu pot să te contrazic. Așa că nu îmi rămâne decât să arunc cărțile. Mă retrag pur și simplu din joc și te las să pleci cu aurul.

— Mda, Daniels, dar poate că lucrurile nu-s chiar atât de simple. La asta nu te-ai gândit? Poate că s-a mers prea departe. Poate că acum nu ne mai mulțumim doar cu aurul.

— Dar ce mai vreți? Altceva n-avem să vă dăm.

— Păi, poate că, pe lângă aur, o s-o luăm din casă *și* pe fetița aia frumușică pentru amicul Hal aici de față. Și, mai știi? Poate că o să-ți fac și ție felu' pe deasupra.

— De ce să-ți mânjești mâinile, Jeb? Ți-am spus, doar, că îți dăm aurul de bună voie. De ce să îți faci și mai multe necazuri decât ai deja?

— De ce ne-am încrede în tine, Daniels? Ward ne-a mințit. Femeia ne-a mințit. Fata ne-a mințit. Și sunteți cu toții neamuri. Nu, o să luăm tot. Tot.

De la etaj auzeam tot ce își strigau. Glasurile celor de afară păreau furioase. Deși unchiul ei o îndrumase să rămână ascunsă, Katie era prea îngrijorată pentru el și prea speriată de cele ce se spuneau ca să îi mai poată da ascultare. La un moment dat, numai ce sări în picioare și, până să apuce Henry s-o oprească, o țâșni în jos pe trepte.

— Voi rămâneți aici cu Henry, le-am instruit eu pe Emma și pe Aleta. O să aibă el grijă să nu pățiți nimic.

Zicând acestea, am luat-o la fugă după Katie, până jos în bucătărie. Templeton Daniels stătea încă de vorbă cu atacatorii pitit după perete, în dreptul unei ferestre întredeschise. Ne-am furișat până la el.

— Ce faceți voi două aici?! exclamă el.

— Mă temeam să nu pățești ceva, unchiule Templeton, spuse Katie, și am vrut să fiu lângă tine.

— Țineți capul jos!

Ne ghemuirăm lângă el. În cele din urmă însă, mânată de curiozitate, mă ridicai nițel și aruncai pe furiș o privire peste pervazul ferestrei. Chiar în momentul acela, lângă așa-numitul Jeb

se ivi un al patrulea călăreț – un bărbat care nu fusese împreună cu ei dățile trecute.

— Sunt făcuți cu toții din același aluat, spuse noul venit. Dacă voi vreți să mai stați la taclale, n-aveți decât. Da' eu zic să lăsăm vorbăria și să isprăvim cât mai repede treaba pentru care am venit, ca să fim siguri că nu rămâne niciun martor.

Avea o voce aspră, rece și plină de cruzime. La auzul ei mă trecu un fior de groază.

— Glasul ăsta mi se pare cunoscut..., murmură ca pentru sine Templeton Daniels, după care, uitându-se la mine, strigă: Capul jos, Mary Ann! Vrei să fii împușcată?

Văzusem, oricum, destul.

Nu doar vocea bărbatului mă făcuse să tremur.

Îi recunoscusem și fața. Era un chip pe care nu aveam să îl uit niciodată, cu păr roșcat, mustață groasă și doi ochi drăcești, bulbucați. Era bărbatul care îmi ucisese familia și îl zdrobise pe tata-mare sub copitele calului. Simții cum mă trece un fior rece. Tremurând din tot corpul, mă lăsai moale pe podea, zicându-mi că de astă dată n-aveam cum s-o mai scoatem la capăt. *O să murim cu toții.*

Templeton Daniels se uită iar pe fereastră și, recunoscându-l la rându-i, îi rosti numele cu voce tare.

— *E Bilsby!* Ce caută el aici???

La auzul numelui mă cuprinse groaza.

— Cine-i Bilsby? întrebă Katie.

— Cel mai nemilos individ pe care l-am cunoscut vreodată, răspunse unchiul ei. Nu știam că e și el vârât în afacerea asta. De fapt, nu mă mir. Bilsby o să ne omoare pe toți, chiar dacă îi dăm aurul. Se pare că n-o să putem rezolva, totuși, chestiunea pe cale pașnică.

Nu mă lăsa inima să îi spun lui Katie cine era Bilsby. Oricum, până să ne întrebăm noi ce aveau să facă nelegiuiții, un glonț făcu țăndări geamul sub care stăteam, umplând podeaua de cioburi. Individul acela îngrozitor pe nume Bilsby nu era omul cu care să duci tratative. El rezolva problemele cu arma, nu cu vorba. La cât

sânge vărsase deja la viaţa lui, niscaiva leşuri în plus n-aveau să îi mustre prea tare conştiinţa – asta, fireşte, dacă avea conştiinţă.

— Fetelor, adăpostiţi-vă! strigă Templeton. Cu Bilsby nu-i de joacă!

Zicând acestea, se lăsă în genunchi sub pervaz, scoase ţeava puştii pe geamul spart al ferestrei şi trase două, trei focuri. I se răspunse imediat cu un potop de gloanţe, şi mai multe geamuri se făcură ţăndări. Templeton Daniels ripostă la rându-i. Încăperea răsuna de răpăiala împuşcăturilor.

Katie îşi ieşise parcă din minţi. Văzându-şi mult iubita casă spulberată de gloanţe şi temându-se să nu fie rănit careva, plângea şi ţipa la toată lumea:

— Opriţi-vă... opriţi-vă! Nu mai trageţi!

Dar vocea îi era acoperită de larma împuşcăturilor, a geamurilor sparte şi a gloanţelor ce ricoşau de jur împrejurul nostru. Parcă ne aflam pe un câmp de luptă, înconjurate din toate părţile de ecoul asurzitor al focurilor de armă.

Deodată, Katie numai ce sări în picioare, înşfăcă sacul cu aur de pe masă şi o ţâşni spre uşă.

— Katie! ţipai după ea.

— Kathleen, întoarce-te! strigă unchiul ei.

Dar era prea târziu. Katie se năpusti afară în curte, sub ploaia de gloanţe.

— Opriţi-vă... opriţi-vă! strigă ea, plângând disperată. Poftim... ăsta e tot aurul pe care-l avem, n-aveţi decât să-l luaţi, e al vostru! Luaţi-l şi lăsaţi-ne în pace!

Lăsând puşca să îi cadă din mână, unchiul lui Katie sări în picioare şi se năpusti afară pe uşă după ea.

Mă ridicai şi mă uitai pe fereastră. Unul dintre ei fusese deja doborât. Apoi, întorcându-mi privirea spre Bilsby, văzui cum schiţează un rânjet drăcesc şi ridică pistolul.

Ţipai îngrozită şi o luai la goană după ei.

Alergând cât de iute îl ţineau picioarele, Templeton Daniels se aruncă asupra lui Katie, trântind-o la pământ. În aceeaşi clipă Bilsby apăsă pe trăgaci şi o detunătură asurzitoare despică aerul

Apoi Bilsby se întoarse și mă văzu fugind spre ei. Avea în ochi același foc drăcesc care mă făcuse să încremenesc de groază cu un an în urmă. Își ridică arma și o aținti direct spre mine. Tocmai atunci din spatele meu răsună o altă împușcătură. Proiectilul străpunse pieptul mișelului, făcându-i sângele să țâșnească șuvoi. Albindu-se la față, Bilsby se clătină în șa și se prăbuși mort la pământ.

Fără să mai zăbovesc, mă năpustii spre Katie care zăcea nemișcată, acoperită pe jumătate de trupul unchiului ei. Îngrozită să văd că avea rochia împroșcată toată cu sânge, n-am stat să mă întreb cine îl împușcase pe Bilsby.

Jeremiah, care văzuse în schimb totul, ieși cu pas apăsat din șură, cu carabina în mâini și își ridică năucit privirea spre una dintre ferestrele de la etaj. În dreptul ferestrei stătea tatăl lui, ținând în mâini pușca, încă fumegândă, ce curmase viața lui Bilsby.

— S-o ștergem! strigă Jeb. Dacă ne găsesc aici, cu el, o să ne atârne-n ștreang. Nu vreau să mă spânzure pentru toate celelalte omoruri săvârșite de Bilsby!

Când Katie se prăbușise, sacul îi zburase din mână și aurul se împrăștiase în praf. Aruncând o ultimă privire spre sacul pe jumătate gol, Jeb își întoarse calul și se îndepărtă în galop împreună cu singurul tovarăș care îi mai rămăsese.

În vreme ce Jeremiah trăgea cu pușca după ei, mă repezii la Katie și îngenuncheai plângând lângă ea. Zăcea nemișcată, cu spatele și grumazul acoperite de sânge.

— Katie... Katie... te rog să nu mori... te rog...

În momentul acela simții că i se mișcă brațul și auzii un scâncet slab.

— Katie!

— Sunt... sunt bine, Mayme, gemu ea, încercând să se întoarcă pe cealaltă parte. Am căzut, atâta tot.

Îi acoperii fața cu sărutări. La cât de bucuroasă eram că scăpase nevătămată, la început nici nu am luat în seamă că mâinile și mânecile mi se mânjiseră de sânge.

După câteva clipe, am înțeles însă de ce era atâta sânge. Mă lăsai moale în genunchi, privind pierdută groaznica priveliște ce mi deschidea în fața ochilor. Sângele care pătase rochia lui Katie nu era nicidecum al ei. Era sângele care ne curgea amândurora prin vene – sângele neamului *Daniels*.

După ce Katie izbuti cu chiu, cu vai să se ridice de sub el Templeton Daniels rămase nemișcat la pământ, cu glonțul tras de Bilsby împlântat lângă inimă.

40
În mâinile Domnului

Pe când stăteam în genunchi lângă Katie și unchiul ei, Henry ieși din casă, urmat de Emma și de Aleta, și se duse la fiul său. Cei doi se priviră preț de o clipă în ochi, apoi se îmbrățișară tăcuți. Ce și-au spus în momentele acelea n-am aflat niciodată. Dar un lucru e sigur: Jeremiah înțelegea prea bine ce sacrificiu făcuse tatăl lui când, călcându-și pe inimă, se dusese să ia pușca de la parter, și știa cu câtă durere în suflet apăsase Henry pe trăgaci.

În săptămânile ce au urmat, după ce s-a răspândit în lung și-n lat vestea că banditul Bilsby era mort, și că mânia lui Dumnezeu se răzbunase asupra lui printr-un negru blajin pe nume Patterson de la grajdul cu chirie din Greens Crossing, Henry, pe cât era el de negru, a devenit eroul întregului comitat. În ceea ce îl privea, însă, Henry socotea că săvârșise fapta de nevoie, nu din eroism. Chiar dacă nu a regretat niciodată ceea ce făcuse, faptul că luase viața unui om avea să îi îndurereze sufletul până la sfârșitul zilelor sale.

Din ziua aceea, Henry crescu și mai mult – dacă era cu putință una ca asta – în ochii fiului său.

Cei doi se apropiară încet de mine și de Katie. De pe acum pricepuserăm amândouă ce se întâmplase. Mânjite cu sângele lui, încă tot cald, stăteam plângând în genunchi lângă trupul celui

ce ne era uneia tată și celeilalte unchi. Templeton Daniels zăcea nemișcat cu fața în țărână.

Henry se aplecă și îl întoarse cu grijă într-o parte. Templeton avea ochii închiși, iar din colțul gurii i se prelingea un firicel de sânge.

— N-arată bine deloc, murmură Henry. Rana-i urâtă tare.

Își ridică privirea. Emma și Aleta se apropiau încet de noi, pe cât de înfricoșate, pe atât de curioase.

— Fetelor, plecați de aici. Asta nu-i o priveliște potrivită pentru ochii voștri, spuse Henry, după care, întorcându-și privirea spre fiul său, adăugă: Jeremiah, tu dă fuga până-n târg și adu doftoru'. De pregetă, zi-i că-i vorba de-un alb și nu te lăsa păgubaș pân' ce nu s-a învoi să vie. Du-te, băiete, și vezi să-l aduci degrabă.

Fără să mai zăbovească, Jeremiah dădu fuga după cal.

— Iar voi, don'șoarelor, își reluă Henry vorba, întoarceți-vă în casă, că n-aveți cum să-l ajutați. Acu' și domnu' Daniels și ăilalți doi de zac mai încolo îs în mâinile Domnului.

Eu și Katie ne ridicarăm plângând în picioare și pornirăm încet spre casă. Oricât ne-am fi împotrivit, privirile ni se întorceau însă mai mereu spre trupul lui Templeton Daniels, care zăcea nemișcat în propriul său sânge.

Henry se ridică la rându-i și, apropiindu-se încet de Bilsby, se aplecă să se încredințeze că murise.

Da, Bilsby era fără doar și poate mort.

— Ei bine, zise Henry în șoaptă, de abia îi puteam desluși vorbele, ai ajuns bag seama acol' unde-i vedea de Domnu' a putea face mai multe cu tine trecându-te prin focu' Său decât a putut face aci, pe pământ, fără el. Nădăjduiesc că de ailaltă parte a râului nu te-i arăta la fel de îndărătnic cum fost-ai aci, când flacăra focului Său mistuitor și plin de iubire ți-a mușca sufletu' și ți-a deschide ochii ca să vezi ce fel de om ai fost. Oricare ți-a fi soarta de-acu' încol', Domnul ți-a da ce meriți și ce ai nevoie să primești, că de ailaltă parte ăsta-i unu' și același lucru.

Zicând acestea, Henry își coborî capul și închise ochii. Știam că se roagă. Ce i-a spus dragul de el lui Dumnezeu în momentele acelea, stând în picioare lângă bărbatul pe care îl ucisese ca să ne salveze de la moarte pe mine și pe Katie, n-am aflat niciodată. Și chiar de mă rodea strașnic curiozitatea, am socotit că nu se cuvenea să îl întreb. Peste câteva clipe, când și-a înălțat iar capul, avea lacrimi în ochi. Aceea a fost una dintre puținele dăți când am văzut un bărbat plângând.

Apoi Henry se duse la trupul bărbatului care, cu o zi înainte, pe câmp, se uitase la Katie cu acel rânjet desfrânat. Ei bine, de acum încolo n-avea să se mai uite la nimeni așa. Era și el mort, ucis de arma lui Templeton Daniels.

Am intrat împleticindu-ne în casă, doborâte de durere. Katie plângea în continuare în hohote, bolborosind vorbe de neînțeles. Nici eu nu eram mai brează. Cu toate că nu mă pierdeam ușor cu firea, de astă dată, oricât aș fi încercat, nu îmi puteam zăgăzui lacrimile ce îmi șiroiau pe obraji.

Fu rândul Emmei să ia în mână frâiele situației, dovedind că era mai tare de înger decât o credeau unii.

— Voi două așezați-vă colo 'șa, spuse ea pe un ton mămos, cald și plin de blândețe. Io și don'șoara Aleta o să vă facem o baie bună și-ți vedea c-o să vă simțiți mai bine cât ai bate din palme. Don'șoară Aleta, du-te mata să umpli cada de la etaj ș-o să viu și io să te ajut acușica.

Aleta se supuse numaidecât, iar Emma, umezind un ștergar, se apucă să șteargă cu gingășie fața lui Katie, pătată de praf, sânge și lacrimi.

— Plângi liniștită, don'șoară Katie, că plânsu' ostoiește.

După ce îi curăță fața, se duse la pompă să spele ștergarul cu apă curată, apoi trecu la mine. În tot acest timp, ne vorbea amândurora așa cum îi vorbea lui William – fapt pe care în momentul acela îl găseam liniștitor. Nevrând să fiu nevoită a gândi, m-am așezat ascultătoare pe scaun și am lăsat-o să îmi spele fața și brațele și să îmi tamponeze ochii și obrajii cu apă rece și să ne îngrijească pe amândouă cu dragostea unei mame.

41
Între viață și moarte

Lăudat fie Domnul, de îndată ce fetele au îmbăiat-o, i-au pus haine curate și au băgat-o în pat, Katie a izbutit să adoarmă. Acesta era unul dintre marile daruri cu care o binecuvântase Dumnezeu: dormea mai mereu ca un prunc.

Emma stărui să fac și eu o baie. Apa în care se spălase Katie devenise însă ușor roșiatică de la sânge și mi-a fost pur și simplu peste puteri să mă bag în cadă și să mă îmbăiez în aceeași apă, cum făceam de obicei.

Am golit, așadar, cada și fetele au umplut-o din nou cu apă curată. Chiar dacă între timp mi se ostoise plânsul, am lăsat-o pe Emma să mă îngrijească mai departe ca o mamă. Era liniștitor să fac, măcar o dată, ceea ce spunea *altcineva*. În timp ce îmi turna apă pe cap și pe umeri și mă spăla în cadă, Emma n-a pomenit niciun cuvânt de crestăturile lăsate de bici pe spinarea mea. Chiar de era la fel de îngrozită cum fusese Katie când le văzuse prima dată, n-a arătat-o. Mă întrebam dacă fusese și ea biciuită cândva.

După ce m-am îmbăiat, mi-am pus haine curate.

— Îți mulțumesc, Emma, i-am spus, încercând să zâmbesc. Baia mi-a căzut tare bine.

— Să-ți tihnească, don'șoară Mayme. Încetu' cu-ncetu' ai să vezi că tot rău' a trece.

Spre deosebire de Katie, nu puteam să închid ochii după cele petrecute, dar nici nu aveam puterea să ies afară, unde se aflau trupurile celor trei.

La scurtă vreme după aceea, sosi Jeremiah însoțit de doctor Pe cât eram de îngrozită, neputând să îmi înfrânez curiozitatea, aruncam când și când o privire pe fereastră să văd ce se petrece afară. Henry și Jeremiah traseră cele două leșuri la marginea curții, după care, ajutați de medic, îl aduseră pe Templeton Daniels în bucătărie.

— Unde îl putem întinde? întrebă doctorul, privind în jur în timp ce se căzneau să țină trupul ce le atârna inert în brațe.

Se uitară tustrei la mine. Din moment ce Katie dormea, fiind singura reprezentantă a neamului Clairborne aflată de față – chiar dacă medicul n-avea cum s-o știe – am socotit că era de datoria mea să răspund.

— Pe canapeaua mare din salon. Sau într-unul din paturile de la etaj.

— Nu-i înțelept să îl cărăm sus pe trepte în starea în care se află, ripostă medicul.

— În starea în care se află?... Adică n-a murit? exclamai eu.

— Nu, dar viața îi atârnă de un fir de ață, răspunse doctorul. Să-l ducem repede în salon.

Am luat-o înainte, întrebându-mă ce o fi gândit medicul văzând atâția negri în casă și niciun Clairborne.

— Cine ziceai că este bărbatul ăsta? îl întrebă el pe Henry în timp ce așezau rănitul pe canapea.

— Fratele lu' doamna Clairborne, răspunse negrul.

— Ceilalți doi nu au și ei nevoie de îngrijiri?

— Nu, dom' doftor. Unde-i don'șoara Clairborne? întrebă Henry, întorcându-se spre mine.

— Sus, la etaj.

— Richard nu-i acasă? întrebă medicul.

— Nu, domnule doctor, domnul Clairborne e plecat... în Nord, mă grăbii eu să răspund. Iar doamna Clairborne e la dânsa în odaie... Doarme.

Medicul dădu din cap, aparent satisfăcut de răspuns.

— Ei bine, de îndată ce isprăvim treaba aici, spuse el, adresându-i-se iar lui Henry, am să mă duc călare până la Oakwood și am să-i spun șerifului să vină să ridice cele două cadavre. Știi cumva cine sunt, Henry?

— Nu, dom' doftor, nu știu.

— Pe bărbatul cu barba roșiatică îl cheamă Bilsby, intervenii eu.

— Bilsby, banditul??? exclamă doctorul. De unde știi că de el e vorba?

— Cu puțin înainte să înceapă împușcăturile l-am auzit pe domnul Daniels spunând că îl recunoaște.

Medicul fluieră prelung.

— Ehei, de când tot încercau să pună mâna pe Bilsby! Ce vâlvă o să mai stârnească vestea asta! Șeriful Jenkins o să fie de-a dreptul încântat. Și, mai știi? S-ar putea să se dea chiar și o recompensă pentru isprava asta. Alde Daniels l-a împușcat?

Încă neștiind cum să tălmăcească faptul că singurii lui interlocutori erau o mână de negri și o fetiță albă, doctorul nu adresase întrebarea cuiva anume. Ne uitarăm unii la alții, dar niciunul dintre noi nu spuse nimic.

— Cât despre alea două leșuri, dom' doftor, las' pe noi, spuse în cele din urmă Henry. Io și fecioru' meu le-om aduce în târg cu o căruță de-a lu' doamna Clairborne, să nu șadă aci, sub ochii ăstor doamne, mai mult decât îi nevoie.

— Cum vreți, răspunse medicul, dar șeriful va dori orișicum să stea de vorbă cu voi despre cele întâmplate.

— Am înțeles, dom' doftor.

— *Bilsby*, repetă medicul, clătinând uluit din cap. Nu-mi vine să cred!... Bine, atunci mă duc să îmi aduc trusa.

Se întoarse spre mine și adăugă:

— O să am nevoie de niște apă clocotită.

— De ce? Ce o să faceți? întrebai eu înfrigurată.

De când aflasem că domnul Daniels trăiește, mă năpădise un șuvoi de emoții și de întrebări.

— Am să încerc să îi scot glonțul din piept.

— Cum?

— Cu bisturiul, firește, ripostă doctorul. S-ar putea să nu supraviețuiască operației, dar la cât de aproape e glonțul de inimă, asta e singura lui șansă de a scăpa cu viață.

Vorbele lui mă amuțiră, iar gândul că va tăia pieptul domnului Daniels cu cuțitul îmi întoarse stomacul pe dos. Văzându-mi privirea pierdută, Emma mă luă de mână și mă duse în bucătărie să aprindem focul în sobă și să punem apa la încălzit.

Peste câteva minute, medicul se întoarse cu o geantă neagră și se făcu nevăzut în salon. Nu știam ce să fac, așa că am rămas încremenită lângă sobă, cu ochii ațintiți pe apa din ceaun. Dar apa nu se grăbea să dea în clocot. Nu se grăbește niciodată când stai cu ochii pe ea.

După vreo cinci minute, doctorul se întoarse, cu mânecile suflecate, în bucătărie, unde așteptam cu sufletul la gură împreună cu Emma și cu Jeremiah.

— Și-a venit în simțiri, ne anunță el. Dar e foarte slăbit. Nu sunt sigur că îi mai pot fi de vreun ajutor. Orișicum, înainte să purced la treabă, a spus că dorește să stea de vorbă cu o anumită Mary Ann...

Nu știu ce altceva a mai spus medicul. Fără a mai zăbovi o clipă, m-am repezit spre salon, cu lacrimi de fericire șiroindu-mi pe obraji!

42
Cuvinte de iubire

Mă apropiai încet de canapea și îngenuncheai la căpătâiul lui, pe podea, fără a mă mai sinchisi de sânge. Când Templeton Daniels deschise ușor ochii și schiță un surâs, simții că mi se topește inima. Îmi lăsai capul pe grumazul lui și îl cuprinsei cu brațele, plângând ca un copil.

— Ei, fetița mea, spuse el abia șoptit, cu vocea răgușită, ți-am spus că noi doi avem de purtat o discuție serioasă.

— Of, tată!... Iartă-mă că plâng. Credeam că ai...

— Știu... și eu credeam același lucru.

Încercă să râdă, dar nu putu.

— Încă nu eram pregătit să mă duc... Mai aveam să îți spun... o seamă de lucruri.

Oricât aș fi vrut, nu puteam scoate o vorbă. Întregul trup îmi era zguduit de suspine.

— Îmi... îmi pare rău că am plecat, continuă el. A fost o greșeală din partea mea. Am fost dintotdeauna mult prea independent... eu și responsabilitățile nu ne-am avut nicicând prea bine... de aceea am tot pribegit dintr-un loc în altul. Când am întâlnit-o pe mama ta... am crezut că sunt pregătit să mă așez și eu la casa mea. Dar apoi am pierdut-o... și de atunci fug întruna... fug de amintiri... Am trăit toată viața cu sentimentul că i-am greșit...

Închise ochii, năpădit de mustrări de cuget.

— Am fugit ani în șir... încercând să uit... Ca acum să descopăr că am o fiică... Descoperirea m-a bucurat din cale afară... și m-a îngrozit totodată. O parte din mine mă îndemna să fug mai departe. Dar chipul tău îmi amintea de măicuța ta. Spre marea mea rușine, am dat ascultare acelui prim îndemn... trebuia să îmi pun gândurile în ordine...

— Tată, cruță-ți puterile, l-am implorat eu. Nu te mai obosi vorbind.

— După ce am trăit atâta amar de vreme mistuit de dorul ei... când am aflat că Lemuela a fost ucisă... mi s-a... mi s-a rupt inima de durere... apoi, dintr-odată, mi s-au deschis ochii... mi-am dat seama că am o fiică încântătoare... un dar din partea Lemuelei... poate darul ei pentru mine.

Se opri și își trase încet răsuflarea.

— Știi ce înseamnă numele mamei tale, Mary Ann?

Clătinai din cap.

— *Devotată lui Dumnezeu*... Mi-a spus-o o dată pe când ne plimbam prin pădure... Am cugetat mult la lucrul ăsta... și mi-am dat seama că ea fusese un dar pentru mine... așa cum tu ai fost un dar pentru noi doi... Îmi tot zbura gândul la chipul și la zâmbetul tău... Semeni atât de mult cu ea...

Își întoarse fața și o lacrimă i se prelinse pe obraz. Vorbea abia șoptit, cu vocea tremurândă. Voiam să îi spun să se oprească, să își păstreze puterile pentru operație. Dar, pe cât îmi venea de greu să îl văd suferind, *voiam* să ascult tot ce avea să îmi zică. Vorbele sale însă nu făceau decât să îmi ințețească șuvoiul lacrimilor. Te simți atât de neajutorat când plângi și nu te poți opri!

— Am iubit-o, Mary Ann. Am iubit-o toată viața.

— Știu, am șoptit printre lacrimi.

— Iar acum... acum voi putea în sfârșit să i-o spun eu însumi...

Vorbele lui îmi sfâșiau inima!

— Am să îi spun că te-am găsit... că am găsit-o pe frumoasa ei fiică... și că... deși n-am petrecut multă vreme împreună... a fost de ajuns ca să înțeleg în sfârșit că iubirea noastră a fost adevărată.

— O, tată... mi se rupe inima când te aud vorbind așa, suspinai eu îndurerată. Doctorul spune că...

Râse stins, din fundul gâtlejului.

— Doctorul este un neghiob dacă își închipuie că poate să mă salveze. Deh... e de datoria lui să le dea oamenilor speranțe... dar știe la fel de bine ca mine că sunt cu un picior în mormânt. Privește-l în ochi... și ai să vezi că știe...

— Vai, tată, nu spune asta!

— E în ordine, Mary Ann... nu mă tem. Sunt împăcat. Pentru prima dată în viață... pentru că te am pe tine... Păcat că n-am apucat să petrecem mai mult timp împreună.... Voiam să te duc la Charlotte... să îți cumpăr o rochie nouă...

Tuși stins și, lăsându-și capul la loc pe pernă, trase de câteva ori aer în piept, încercând a-și aduna puterile ca să poată continua.

— Acum am să mă duc în sfârșit la ea și am s-o rog să mă ierte că nu am venit s-o caut.

— Nu știai, tată, am spus eu, încercând să trag aer în piept ca să îmi ascund tremurul din glas. Nu știai unde se află.

— De ce nu m-am străduit mai mult?... Ar fi trebuit să îl silesc pe Richard să îmi spună unde a trimis-o. Dumnezeu mi-a dăruit una dintre cele mai minunate femei din lume, iar eu...

I se puse un nod în gât și trebui să se oprească.

— Dar ai iubit-o, tată. Tu cu gura ta ai spus-o.

— Da, iar acum am să i-o pot spune din nou... și, la cum o știu eu, are să mă ierte...

— Da, tată... bineînțeles că are să te ierte. Sunt sigură că te-a și iertat.

— După... după ce n-am să mai fiu, continuă el, căznindu-se să își înalțe iar capul și să își întoarcă privirea spre mine, încearcă să fii fericită, Mary Ann, la gândul că mama ta și tatăl tău sunt împreună... că se iubesc unul pe altul... și că amândoi te iubesc pe tine.

— Am să încerc, tată, am să încerc, șoptii eu, izbucnind iar în plâns.

Închise ochii. Fața îi era albă ca varul.

— Ești o fată de care ar fi mândru orice părinte, Mary Ann.

Își lăsă iar capul pe pernă. Respira din ce în ce mai sacadat. Era limpede că se căznea să își păstreze cunoștința. Eram îngrijorată din cale afară.

După câteva minute, adăugă:

— Să ai grijă de Katie după ce eu n-am să mai fiu... ești singura rudă care i-a mai rămas...

— Voi avea grijă de ea, tată.

— Să-i rămâi alături... și s-o ocrotești... până ce se va face mai mărișoară și va întâlni un bărbat care s-o iubească și să aibă grijă de ea.

— Așa am să fac.

— Promite-mi că vei avea grijă de Katie, de dragul lui Rosalind... și să nu uiți că te iubesc... și că am iubit-o pe mama ta...

— Îți promit, tată... îți promit, îi șoptii printre suspine.

Își închise iar ochii și după câteva clipe murmură, cu vocea atât de stinsă că trebui să îmi lipesc urechea de gura lui ca să pot desluși ce zice:

— Era cât pe ce să uit... Caută în buzunarul vestei... L-am păstrat în toți acești ani... ca să îmi aducă aminte de ea. Vreau să ți-l dau ție... ca să îți amintească de tatăl tău care te-a iubit... Hai, ia-l...

Medicul îi descheiase vesta ca să îi dezgolească pieptul. Băgai mâna în buzunarul vestei și scosei un buton leit celui pe care îl purtam la gât.

Tata își întinse brațul plăpând și îmi luă mâna într-a sa, închizând-o în jurul butonului.

— Mary Ann, fă-mi, te rog, o ultimă favoare...

— Orice, tată.

— Sărută-mă... Vreau să simt sărutul fiicei mele înainte să mă duc la mama ei.

Mi-am șters ochii și, cu lacrimile încă șiroindu-mi pe obraji, m-am aplecat și l-am sărutat pe frunte. Avea fața rece.

Schiță un surâs.

— ... acum am să mă duc împăcat, murmură el cu glasul stins. Te iubesc, Mary Ann... te iubesc...

— Şi eu te iubesc, tată, i-am şoptit la ureche.

— Am să-i spun... să ai grijă de... şi nu uita niciodată...

Închise iar ochii şi îşi pierdu cunoştinţa.

Îngrozită să nu fi murit, m-am ridicat repede în picioare, m-am şters – zadarnic – la ochi şi m-am dus să chem doctorul.

43
Operația

Când am intrat în bucătărie, cu ochii roșii de lacrimi, Henry, Jeremiah, Emma și Aleta își îndreptară tăcuți privirile spre mine.

Doctorul – care aștepta nițel stânjenit, împreună cu ei – își înclină ușor capul și se întoarse în salon. Fără să îmi dau seama ce fac, m-am refugiat în brațele lui Jeremiah și am izbucnit în plâns.

Într-un sfârșit, glasul Emmei care, în chip neașteptat, își păstrase sângele rece în tot acest timp, fu cel care mă readuse la realitate.

— Fierbe apa, don'șoară Mayme.

Mă desprinsei din brațele lui Jeremiah și mă întorsei cu fața spre ea.

— Ce tre' să facem?

— Nu știu, Emma, îi răspunsei eu. Dar în momentul ăsta nu mă simt în stare să mă întorc acolo. Ești bună să îl întrebi tu pe domnul doctor de ce are trebuință?

— Cum să nu, don'șoară Mayme, cum să nu! Mata stai de te liniștește că m-oi îngriji io de toate.

Zicând acestea, se și luă după medic spre spitalul improvizat în salon. După ce Emma se făcu nevăzută, mă dusei la ușă și pășii afară.

Aerul proaspăt îmi răcori fața încinsă. La câte emoții mi se învălmășeau în suflet, nu eram în stare să gândesc. Îmi venea s-o iau din loc și să tot merg. Dar nu puteam pleca nicăieri. Trebuia să rămân pe aproape în caz că aveau nevoie de mine sau că se ivea vreo schimbare. Și nu puteam s-o iau spre șură pentru că nu voiam să dau cu ochii de cele două leșuri. Așa că am început să mă plimb înfrigurată prin curte, până în fața casei și înapoi. Câtă vreme m-am tot învârtit așa, douăzeci de minute sau un ceas întreg, zău că nu știu. Eram prea năucită.

Într-un târziu m-am întors în casă. Ceilalți așteptau și acum în bucătărie, într-o tăcere înfrigurată. Toți, în afară de Emma, care alerga de colo colo cu mânecile suflecate și fața brobonită de sudoare. Când am intrat, ea tocmai clătea niște cârpe pătate de sânge în timp ce Aleta pompa apă în chiuvetă, după care lepăda cârpele în apa ce fierbea pe sobă și se făcu iar nevăzută în salon.

Peste vreo cinci minute își făcu apariția doctorul, urmat de Emma. Ținea în mână bisturiul și îl ștergea cu o cârpă albă. Și bisturiul, și cârpa erau pline de sânge. Am întors, înfiorată, privirea.

Doctorul se duse să se spele la chiuvetă, apoi își luă geanta și haina și, făcându-i semn lui Henry, se îndreptă spre ușă. Henry îl urmă. Medicul n-avea cum să știe că bărbatul pe care tocmai îl operase era tatăl meu și cu câtă disperare îmi doream să aflu în ce stare se află.

M-am apropiat de fereastra ale cărei cioburi zăceau încă împrăștiate pe podea și am ciulit urechile.

— ... am scos glonțul, spuse doctorul, întinzându-i ceva lui Henry. Nu arată prea promițător... N-a pierdut mult sânge dar... prea aproape de inimă...

Henry dădu din cap și spuse ceva nedeslușit.

— ... am făcut tot ce mi-a stat în puteri, dar... nu sunt mari speranțe să...

Se opriră lângă brișca doctorului. Acesta se întoarse cu fața spre Henry, și totodată spre casă, așa că mi-a fost mai ușor să aud ce spune.

— L-am pansat bine și i-am dat niște îndrumări fetei care m-a ajutat. Când se trezește doamna Clairborne, să-i transmiți ce am spus... tot ce putem face e să îi ușurăm suferința. Dacă se prăpădește câtă vreme te afli aici, tu și fiul tău să-l scoateți cât mai repede din casă, să nu îl vadă mort, și să-l aduceți la mine. Dacă, prin minune, supraviețuiește peste noapte, mâine am să mă întorc. Dar am să mai aștept o zi, două până să le vorbesc de aranjamentele de îngropăciune... nu vreau să le alarmez înainte de vreme. Te îngrijești tu de cele două cadavre?

— Acușica, dom' doftor.

— Bine atunci. Spune-i șerifului că putem sta de vorbă, dacă dorește, chit că, spre deosebire de voi, eu n-am fost de față la cele întâmplate.

Zicând acestea, doctorul se sui în brișcă, plesni de două ori din hățuri și îi strigă calului să pornească.

În timp ce șareta se îndepărta hurducându-se, Henry se întoarse în casă și îi făcu semn lui Jeremiah să îl urmeze. Jeremiah deschise ușile șurii și se apucară a înhăma caii la o căruță. M-am îndepărtat de fereastră. Nu voiam să văd cum încarcă leșurile celor doi nelegiuiți.

Peste câteva minute, căruța ieși huruind din curte, iar Jeremiah se întoarse în casă.

44
Veghe

De îndată ce huruitul căruței se pierdu în depărtare, Rosewood se cufundă într-o tăcere de mormânt.

Și chiar te simțeai ca într-un cavou. În cea mai mare și mai frumoasă încăpere a casei zăcea un bărbat care era deja, pare-se, cu un picior în mormânt. Și nu un bărbat oarecare... ci tatăl meu și unchiul lui Katie. Îmi era peste puteri să rămân în casă. Dar unde să mă duc? Viața părăsise parcă întregul pământ, nu doar conacul Rosewood.

Într-un târziu se trezi și Katie. La început fu din cale afară de fericită să afle că unchiul ei era încă în viață, dar după ce i-am povestit totul, și mai cu seamă ceea ce îi spusese medicul lui Henry, ne-am prăbușit una în brațele celeilalte și am vărsat amândouă lacrimi fierbinți.

Ziua a trecut înfiorător de încet. Ori de câte ori treceam pe lângă salon, aruncam fără să vrem o privire spre canapeaua pe care zăcea, nemișcat, Templeton Daniels. Era groaznic să te uiți la el, să-i vezi fața albă ca varul, cămașa sfâșiată și pansamentul pătat de sânge ce îi acoperea pieptul.

Dar îl iubeam și *voiam* să ne uităm.

Cu gândurile aiurea, am încercat să ne ocupăm timpul cu oarece treburi gospodărești, îngrijind de animale – pentru că nu aveam încotro – și strângând cioburile din bucătărie.

Spre seară, după ce se întoarse Henry, ne-am așezat cu toții la masă și am mâncat în tăcere.

— Dacă vrei, don'șoară Kathleen, spuse Henry, io și Jeremiah om trage peste noapte în șură.

— V-aș fi recunoscătoare, Henry, dacă ar rămâne măcar unul dintre voi, răspunse Katie. Să nu fim singure în caz că...

— O să rămânem amândoi, ripostă Henry. Că dom' Guiness și dom' Watson o pot scoate fain frumos la capăt și fără noi. N-am dreptate, băiete?

Jeremiah încuviință din cap și spuse:

— O să stăm aici cât a fi nevoie, don'șoară Kathleen.

După lăsarea întunericului a fost o ușurare să mă bag în pat și, lăudat fie Domnul, de astă dată am izbutit să adorm.

Dădusem cu totul uitării aurul. Nu mi-am amintit de el decât a doua zi dimineața când, ieșind în curte, am găsit-o pe Katie stând în patru labe și scormonind prin țărână.

— În sac n-a mai rămas decât foarte puțin, spuse ea. Tot aurul e amestecat cu pământ și pietriș. Nu se mai deslușesc decât bucățile mai mari.

Gândul la aur îmi întoarse stomacul pe dos. Cum de un lucru neînsuflețit ca acesta avea puterea de a semăna moarte? Cui îi păsa de aur? Cui îi păsa de bancă, de împrumut și de Rosewood?

N-aveau decât să ia totul! Nimic de pe fața pământului nu era mai scump și mai important decât viața celui ce ne era tată și unchi.

Tata avusese dreptate când spusese, cu o zi înainte, că nu merită să se facă vărsare de sânge pentru aur. Vorbele lui îmi răsunau în minte iar și iar, și de fiece dată când mă gândeam la ele, mă apuca plânsul.

„Nu merită să se facă vărsare de sânge pentru el. O vom scoate cumva la capăt cu banca. Acum suntem o familie... Nu avem nevoie de aur... Comoara cea mai de preț e să fim împreună."

Ziua nu aduse nicio schimbare. Doctorul veni, așa cum făgăduise, schimbă pansamentul lui Templeton, apoi plecă iar, cu fața posomorâtă, fără a ne spune vreun cuvânt de încurajare,

ci doar că „timpul va hotărî" și că ar fi bine să vorbim cu suferindul și să îi ștergem fața cu o cârpă umezită că poate așa și-o reveni în simțiri.

Eu și Katie am făcut întocmai cum ne-a îndrumat doctorul, rugându-ne cu disperare să se trezească, măcar pentru o clipă, ca să îi putem spune cât de mult îl iubim. Când un om este pe moarte tot ce îți dorești este să îl încredințezi de dragostea pe care i-o porți. Restul parcă nici nu mai contează.

După-masa se scurse încet și veni iar seara.

Până a doua zi dimineața, eu și Katie am ajuns a ne obișnui cu silueta albă ce zăcea nemișcată în salon și nu ni se mai părea atât de înfricoșătoare. Tot ce voiam era să îi fim alături.

Urmând sfatul medicului, stăteam cu el ba împreună, vorbindu-i domol, ba rând pe rând, având grijă să nu îl lăsăm singur nicio clipă. Uneori stăteam tăcute, alteori îi vorbeam sau îi cântam încetișor, ținându-i mâna moale... și uneori ne rugam.

Pe măsură ce trecea timpul, așteptarea devenea însă tot mai grea, iar șansele de a-i spune din nou ceea ce ne doream cu atâta ardoare să îi spunem se împuținau văzând cu ochii.

45
Strigăt către cer

În dimineața celei de-a treia zile, am ațipit în fotoliu. Îl vegheasem mai toată noaptea. Katie intră în salon și zgomotul pașilor ei mă trezi.

— Du-te de te culcă și tu un pic, spuse ea. Am să stau eu o vreme la căpătâiul lui.

Eu însă nu voiam să mă culc, așa că am ieșit să fac o plimbare.

În loc să mă îndrept spre pădure, m-am trezit mergând pe marginea unui câmp semănat de curând. Ocolind câmpul, în scurtă vreme am ajuns la râu. M-am așezat pe malul înălțat, privind apa ce curgea domol la vale. Era parcă de necrezut că în urmă cu doar câteva luni apele acelea se întindeau cât vedeai cu ochii, de aici spre Greens Crossing și în direcția opusă, până la Rosewood.

Gândul îmi zbură la rugăciunea rostită de Henry când îngenunchease lângă leșul lui Bilsby.

„Nădăjduiesc că de ailaltă parte a râului nu te-i arăta la fel de îndărătnic cum fost-ai aici..."

Oare moartea se aseamănă cu trecerea unui râu – a unui râu ca acesta? mă întrebai eu. *Cum o fi, oare, să mori? Prin ce trece tata acum? Își dă, oare, seama că stă pe un mal al râului, pregătindu-se să pășească în apă și să lase pentru totdeauna în urmă viața aceasta? Mă întreb cum o fi de cealaltă parte... L-o fi așteptând Isus pe celălalt mal?*

Mi se umplură încet ochii de lacrimi.

— Nu vreau, Doamne, să moară, am șoptit plângând. Iartă-mă dacă mă împotrivesc voii Tale... dar nu sunt pregătită să mă despart de el pentru totdeauna!

Mă bucuram că sunt singură și că pot plânge în voie, cât de tare simțeam eu nevoia, fără să mă audă nimeni.

Mintea îmi era plină de gânduri. Deși nu apucaserăm a petrece mult timp împreună, toate gândurile îmi erau îndreptate spre cel ce fusese pentru mine „domnul Daniels" din ziua în care l-am văzut pentru prima dată în cămașa lui albă cu volănașe, cu mustăcioară și un zâmbet care cucerea pe oricine, și căruia abia de curând găsisem puterea de a-i spune „tată".

Îmi răsunară iar în minte cuvintele lui.

„Mai aveam să îți spun o seamă de lucruri."

Pe cât era de slăbit, îmi spusese ceea ce simțea nevoia să îmi spună și acum era împăcat în ceea ce mă privea. Nădăjduiam că făcuse pace, în sufletul lui, și cu mama, cu el însuși și cu Dumnezeu.

Dar și eu aveam atâtea lucruri să îi spun... lucruri pe care încă *nu* i le spusesem... nu i le spusesem când avusesem prilejul.

Iar acum mă temeam că s-ar putea să fie prea târziu.

— Te rog, Doamne... din suflet Te rog să îmi mai dai o șansă. Îmi pare nespus de rău că l-am rănit prin vorbele mele aspre și purtarea mea dușmănoasă. Iartă-mi mânia și egoismul. Vreau, Doamne, să îi pot cere iertare de-adevăratelea și să știe că o fac din toată inima. Vreau să îi spun ce om minunat socotesc că este. Mai dă-mi, Doamne, o șansă, din suflet Te rog... nu îl lua de lângă mine... nu vreau să îl pierd atât de repede!

Mă apucă iar plânsul.

Nu eram o ființă care să plângă ușor. Socotisem dintotdeauna că am o fire practică și un caracter dârz. Katie era cea gingașă și sentimentală, iar eu eram cea cu picioarele pe pământ.

Or acum parcă nu mă mai puteam opri din plâns! Ce adusese o asemenea schimbare în sufletul meu? Pur și simplu nu mă mai recunoșteam! Mă transformasem într-o ființă cu totul diferită de

Mayme cea de odinioară, năpădită de un noian de simțăminte noi, de neînțeles!

Oare asta se întâmplă atunci când începi a te maturiza? Inima, sufletul și mintea ți se transformă așijderea, odată cu trupul?

Asta se întâmplă când o fată Îl descoperă pe Dumnezeu... când descoperă iubirea... când își găsește tatăl? Începeam să văd cu alți ochi totul – viața, viitorul, pe ceilalți și pe mine însămi – iar noianul de sentimente noi și ciudate ce mi se învălmășeau în suflet mă derutau din cale afară.

Încet-încet, sufletul mi se liniști.

Pe cât de înfricoșător și de amețitor era să te transformi din copil în femeie, maturizarea avea totuși și o parte frumoasă. Chiar dacă în momentul acela durerea, sentimentul de vinovăție și frica îmi covârșeau sufletul, amuțind celelalte emoții, nu mi-aș fi dorit nicidecum să dau timpul înapoi. Nu voiam să mai fiu micuța sclavă de odinioară. Dacă suferința făcea parte din creșterea mea ca ființă, poate că trebuia să o înfrunt cu îndrăzneală, să învăț de pe urma ei... și să devin astfel mai puternică.

Apa râului, care curgea neîncetat, undă după undă, nu mă mai ducea cu gândul la *moarte*, ci la valurile *vieții*.

Nu știu câtă vreme am stat așa, privind râul. La un moment dat, auzind ceva în spatele meu, întorsei capul și îl văzui pe Jeremiah străbătând câmpul. Mă ridicai zâmbind.

— Cum de ai știut unde să mă cauți? l-am întrebat când ajunse la mal.

— Te-am petrecut cu privirea când ai plecat, răspunse el, luându-mă în brațe.

Am stat îmbrățișați clipe în șir, fără să spunem o vorbă. Mă simțeam împăcată, de parcă îmbrățișarea lui ar fi fost un răspuns la frământările mele de adineaori. Iar Jeremiah părea să înțeleagă ce se petrecea în sufletul meu fără a fi nevoie de vorbe. Nu doar pentru că eram amândoi de culoare. Înțelegea dintr-un motiv mult mai profund.

Ne-am așezat amândoi pe dig. Jeremiah mă luă de mână și am stat așa vreo douăzeci, treizeci de minute, uitându-ne tăcuți la râu, pătrunși de forța momentului.

Într-un târziu, îmi ajunse la urechi un alt sunet. La câtă mulțumire simțeam în suflet, mă toropise iar somnul, și la început nu mi-am dat seama că cineva mă striga *pe mine*.

Am rămas cu ochii ațintiți asupra apei. Cum strigătul se auzea tot mai deslușit, Jeremiah își întoarse în cele din urmă capul și privi peste câmp.

Cineva venea fugind spre noi.

— Mayme... Mayme!

Auzind glasul, am întors capul spre casă.

Era Katie!

— Mayme! strigă ea, tăind-o peste câmp.

La gândul că pesemne murise tata, mi se umplu sufletul de groază.

Și eu, și Jeremiah sărirăm în picioare și coborârăm într-un suflet digul.

— Mayme, vino iute! îmi strigă Katie. Și-a revenit în simțiri!

O luai la goană spre Katie, încetinind în dreptul ei numai cât să mă încredințez că nu mă înșelase auzul. Bucuria întipărită pe chipul ei vorbea de la sine!

Fără să mai zăbovesc o clipă, o tulii spre casă. Neputând ține pasul cu mine, Katie mă urmă gâfâind de departe.

46
Un nou început

Mă năpustii în casă și mă dusei săgeată în salon.

Avea ochii deschiși și îi revenise nițel culoarea în obraji.

Emma și Aleta stăteau în picioare în celălalt capăt al încăperii. Neștiind dacă primejdia morții trecuse ori ba, se codeau să se apropie mai mult.

— Unde ai fost, fetița mea? mă întrebă el când îngenuncheai la căpătâiul său cu fața toată numai un zâmbet. I-am întrebat pe toți de tine.

Avea glasul slăbit și vorbea încet, dar buzele i se destinseră ușor într-un surâs.

— O, tată!

— Ce-i cu lacrimile astea? Credeam c-ai isprăvit cu plânsul!

— Nu mi le pot înfrâna! râsei eu printre lacrimi. Iartă-mă, plâng de ușurare. Credeam că...

— Am să mor? Nici gând! Ți-am spus, doar, că noi doi trebuie să purtăm o discuție serioasă și că am să te duc la Charlotte. Iar de acum înainte am de gând să fiu un om de cuvânt. Acum că te-am găsit, vreau să rămân lângă tine.

Râsei iar printre lacrimi. Eram atât de fericită!

— Dar adevărul e că mor de sete, spuse el. Ești bună să îmi aduci niște apă?

Sării în picioare și mă repezii la pompa din bucătărie să umplu un pahar cu apă. La întoarcere, la cât eram de zorită, cred că am vărsat jumătate din apă pe podea.

— Și ajută-mă, te rog, să mă ridic, gemu el. M-am săturat să zac aici ca un paralitic.

Îi cuprinsei umerii cu brațul și, în timp ce el se căznea să se aplece în față, încercai să îl ridic în capul oaselor. Efortul îl făcu să tresară de durere.

— Au... au, mă doare! Ce-i cu bandajul ăsta? Ce mi s-a întâmplat?

— Ai fost împușcat, tată. Ai fost împușcat în timp ce încercai să-i salvezi viața lui Katie.

— Măi să fie! Sună de-a dreptul eroic! Dacă stau bine să mă gândesc, parcă îmi amintesc că m-am repezit după ea... dar ce s-a întâmplat după aceea nu mai știu.

— Te mai poți ridica nițel să îți dau să bei niște apă?

Cu brațu-mi petrecut pe după umerii mei, izbuti să se încline îndeajuns cât să îi pot duce paharul la buze.

— Ah, Mary Ann... ce bună e! exclamă el, sorbind cu nesaț până ce isprăvi toată apa din pahar. Mai adu-mi un pahar. Am gâtlejul uscat!

Peste câteva minute, eram adunați cu toții ciorchine în jurul lui, vorbind unul peste altul și sărind care să-i aducă perne, care pături, care ceva de-ale gurii. Toată casa fremăta de forfotă și zarvă.

Dintr-odată, Rosewood revenise parcă la viață!

— Măi să fie! făcu el, râzând încetișor. Vă mulțumesc, dar nu trebuie să vă agitați atâta pentru mine. Mi-e să nu mi se urce la cap toată atenția asta!

— Ba las' să ne-agităm, domnu' Daniels, că ne prinde bine! sări Emma. Unde ne temeam cu toții c-o să dai colțu', vreme de câteva zile a fost o liniște în casa asta de-mi venea să-mi iau câmpii, zău așa!

Vorbele ei ne făcură să pufnim cu toții în râs.

În seara aceea, după ce i-am pus o cămașă curată ce îi aparținuse lui Richard Clairborne, tata încercă să se ridice, dar la cât era de slăbit și de amețit nu se putu ține pe picioare mai mult de câteva secunde. Din momentul acela însă, hrănindu-se cum se cuvine, începu a se înzdrăveni cu repeziciune.

Chiar dacă încă mai trebuia să petreacă mare parte din timp în pat din pricina slăbiciunii trupești, peste câteva zile era deja în stare să meargă pe propriile-i picioare. De pe-acum avea o poftă de lup, da pe gât galoane de apă și de cafea și își recăpătase pe deplin buna dispoziție și cheful de șagă de odinioară. Când se întoarse să îi schimbe pansamentul, doctorul Jenkins se declară de-a dreptul uluit de însănătoșirea lui miraculoasă. Partea proastă e că la fiecare vizită a medicului trebuia să reluăm prefăcătoria cum că doamna Clairborne ar fi fost încă în viață.

Katie, care era deja o tânără cu capul pe umeri și își lua din ce în ce mai în serios rolul de stăpână a plantației, fu prima care readuse în discuție împrumutul.

— Unchiule Templeton, spuse ea într-o zi, creditul nostru are să fie scadent peste o săptămână. Ce ne facem?

— Am să mă duc la directorul băncii și am să îi explic totul, răspunse el.

Katie întoarse privirea.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el remarcându-i șovăiala.

— Am... am unele rețineri, răspunse ea. Încă nu cred că este înțelept ca lumea din târg să afle adevărul.

Unchiul ei căzu o clipă pe gânduri.

— Înțeleg, zise el într-un târziu. Apropo, ce s-a întâmplat cu aurul?

— S-a împrăștiat pe jos, răspunse Katie. Am izbutit să strâng mare parte din el, dar este amestecat cu pământ.

— Crezi că face 300 de dolari?

— Nu știu... Probabil. Vrei să vezi?

— Hai să aruncăm o privire.

Katie scoase sacul dintr-un sertar al bufetului și i-l întinse. Unchiul ei cântări sacul în mână, apoi se uită înăuntru.

— Valorează lesne trei sute de dolari, dacă nu chiar cinci, șase sute. Uite cum facem... Am niște cunoștințe în Charlotte. Hai să înhămăm caii la cea mai bună căruță și să mergem la Charlotte toți cinci...

— Toți șase, domnu' Daniels, sări Emma. Pune-l la socoteală și pe William al meu!

— Ai dreptate! râse el. Propun, așadar, să ne ducem toți *șase* la Charlotte. Acolo vom vinde aurul ca să putem achita datoria pe care o are Rosalind față de bancă. Iar, dacă îmi îngădui, Kathleen, să iau împrumut vreo 20, 30 de dolari din suma dobândită pe aur, pe care am să ți-i restitui laolaltă cu banii pe care i-am luat din cutia de trabucuri a mamei tale, adăugă el, făcându-i șugubăț cu ochiul, aș dori să le cumpăr celor patru domnișoare ale mele câte o rochie nou-nouță!

Încăperea răsună de chiote și urale.

— Dar te simți în stare, tată, să faci o călătorie atât de lungă? îl întrebai eu.

— Mai ospătați-mă câteva zile ca pe un rege și am să fiu în stare de orice!

— Și *tu* ai nevoie de o nouă cămașă cu volane, unchiule Templeton, interveni Katie. Cea pe care o purtai s-a umplut de sânge și a trebuit să o arunc.

— În acest caz, vom cumpăra și o cămașă nouă!

Căzu o clipă pe gânduri, apoi adăugă:

— Dar nu una cu volane.

— Cum așa, unchiule Templeton? Nici nu te-aș recunoaște într-o altfel de cămașă! exclamă Katie, făcându-l să râdă cu poftă.

— La drept vorbind, Kathleen, răspunse el, redevenind serios, vreau să las trecutul în urmă cu tot ce ține de el – jocul de pocher, cămășile cu volane și fuga de responsabilități. Vreau să o iau de la capăt. Va fi un nou început pentru noi toți.

— Atunci ce fel de cămăși ai să porți de acum încolo? îl întrebai râzând, căci nici eu nu mi-l puteam închipui altfel decât fercheș și spilcuit.

— Cămăși trainice de lucru, Mary Ann. Din moment ce am hotărât să rămân în comitatul Shenandoah și să mă îndeletnicesc cu creșterea animalelor și cultivarea bumbacului, trebuie să mă și îmbrac ca atare. Și, pe lângă cămașă, poate că am să-mi mai iau, de asemenea, o pereche de pantaloni de fermier și niște cizme zdravene. Ce zici, Kathleen? întrebă el, întorcându-și privirea spre Katie. Îmi îngădui să mă întind atâta cu cheltuiala?

— Dacă n-ai fi fost tu, unchiule Templeton, n-am mai fi avut nimic în clipa de față. Tu ai salvat plantația. Aurul nu este doar al meu. Îți aparține și ție în egală măsură. Ne aparține nouă *tuturora*.

— Îți mulțumesc, Katie. Orișicum, în ceea ce mă privește, comoara cea mai de preț nu e aurul. Comoara cea mai de preț este să fim împreună.

Entuziasmate nevoie mare, ne-am apucat numaidecât să facem pregătiri de călătorie. Excursia la Charlotte era pe buzele tuturor, nici că ne puteam gândi la altceva. Tata a spus că am putea înnopta la un hotel la care trăsese de câteva ori, unde erau primiți și cei de culoare, și că acolo vom putea chiar să luăm masa într-un restaurant simandicos. Ce mai, suna de-a dreptul straşnic!

Şi chiar a fost. Ne-am distrat de minune!

La şase zile după întoarcerea din Charlotte, Katie se trezi dis-de-dimineață, pregătită să meargă la Greens Crossing. Îl convinsese pe tata că era mai cuminte să n-o însoțească. Prezența lui n-ar fi făcut decât să iște și mai multe întrebări nedorite. Totuși, pentru că se temea să facă singură drumul până la târg având la ea peste 300 de dolari, l-am rugat pe Jeremiah să vină s-o însoțească.

I-am petrecut cu privirea până ce șareta se pierdu în depărtare, apoi tata o luă pe lângă șură, spre câmpul pe care semănaserăm bumbac. Mergea încet, privind în jur de parcă ar fi văzut totul pentru prima oară. Îmbrăcat cu hainele cele noi de lucru, părea cu totul alt om.

În mijlocul câmpului golaș, se aplecă să cerceteze lăstarii tineri ce abia începeau să își scoată căpșoarele din pământ.

Era o priveliște minunată. Eram, într-adevăr, martora unui nou început, exact cum spusese el – vedeam cu ochii mei cum renaște sufletul unui om.

După câteva clipe, m-am luat după el. Auzindu-mi pașii, tata se opri să mă aștepte, apoi își întinse brațul și mă trase lângă el.

— Ei bine, Mary Ann, îmi spuse el pe când mergeam îmbrățișați, cred că a sosit vremea să îmi arăți plantația astfel încât, de îndată ce se întoarce Katie, să putem hotărî ce e de făcut.

Katie se întoarse peste câteva ceasuri, veselă nevoie mare și ne povesti râzând ce față făcuse domnul Taylor când îi trântise pe birou cei 350 de dolari – în bani peșin de astă dată! – și toate întrebările cu care o asaltase după aceea. Între timp, făcusem împreună cu tata ocolul plantației, atât cât l-au ținut puterile, prilej cu care i-am spus multe dintre lucrurile pe care doream să i le împărtășesc. Eram și eu fericită, dar fericirea mea era diferită de fericirea lui Katie.

Amândouă redobândiserăm ceva ce credeam că am pierdut pentru totdeauna.

Ea își recăpătase plantația. Mie, pe de altă parte, Dumnezeu îmi redase ceva mult mai de preț.

Pe tata.

Epilog

La începutul anului 1867, un bărbat sosi călare în târgul Greens Crossing din Carolina de Nord, cu o seamă de acte care aveau să îl îndreptăţească, nădăjduia el, să revendice una dintre marile plantaţii din apropiere.

Întâlnirea, neprevăzută, pe care o avusese în urmă cu câteva luni la o petrecere în aer liber din Charlotte fusese, în ceea ce îl privea, o întâmplare cât se poate de fericită.

Pe Marvin Taylor îl cunoscuse în treacăt cu mult înainte de război, pe vremea când acesta abia îşi începuse cariera în finanţe. Trăgându-se amândoi din familii de vază din Charlotte şi fiind de o seamă, drumurile li se încrucişaseră în repetate rânduri. Totuşi, nu se mai gândise la Taylor de ani de zile şi habar nu avusese că, între timp, vechea lui cunoştinţă ajunsese să conducă banca dintr-un orăşel aflat la vreo 32 de kilometri nord-est de Charlotte, în apropiere de plantaţia fratelui său.

Cu câteva luni în urmă, întâlnindu-se întâmplător la petrecere, băuseră împreună un pahar, două de coniac cu mentă, urmat de o duşcă de whisky, după care discuţia dintre ei se îndreptase spre cunoştinţa lor comună, devenind brusc interesantă.

Numele călăreţului era Burchard Clairborne şi prima sa oprire avea să fie la bancă.

Alte cărţi publicate la editura Casa Cărţii

Căminul mult visat, de Lynn Austin
Când o lume întreagă ne desparte, de Lynn Austin
Dorie, fata pe care nu o iubea nimeni, de Doris VanStone şi Erwin W. Lutzer
Fiicele Evei, de Lynn Austin
Flacăra Rezistenţei, de Tracy Groot
Fugi, băiete, fugi!, de Nicky Cruz
Ironia sorţii, de Jerry B. Jenkins
Locul femeii, de Lynn Austin
În vâltoarea apelor, de Lynn Austin
Misterul fotografiei, de Beverly Lewis
Niciun loc unde să plângi, de Doris VanStone şi Erwin W. Lutzer
Omul ceresc, Fratele Yun şi Paul Hattaway
O perlă în nisip, de Tessa Afshar
Pârâul Fermecat, de Lynn Austin
Perechea potrivită, de Lynn Austin
Scorpionul roşu, de Rami Kivisalo şi Marko Joensuu
Sub ocrotirea aripilor Lui, de Lynn Austin
Tărâmuri ascunse, de Lynn Austin
Tot ce ea îşi doreşte, de Lynn Austin
Un nou început, de Lynn Austin
Colecţia *Raftul clasic*:
- *Ben-Hur*, de Lewis Wallace
- *Cămaşa lui Cristos*, de Lloyd C. Douglas
- *Cetatea blestemată*, de John R. Carling
- *Coliba unchiului Tom*, de Harriet Beecher Stowe
- *Mândrie şi prejudecată*, Jane Austen
- *Quo vadis*, de Henryk Sienkiewicz

Seria *Anotimpurile inimii*, de Janette Oke (4 volume)
Seria *Cântecul Acadiei*, de Janette Oke şi T. Davis Bunn (5 volume)
Seria *Cronicile de la Fountain Creek*, de Tamera Alexander (3 volume)
Seria *Cronicile întoarcerii din exil*, de Lynn Austin
Seria *Cronicile regilor*, de Lynn Austin (5 volume)
Seria *Faptele credinţei*, de Davis Bunn şi Janette Oke (3 volume)
Seria *Focul topitorului*, de Lynn Austin (3 volume)
Seria *Învăluiţi de iubire*, de Janette Oke (8 volume)
Seria *Moştenirea din Lancaster County*, de Beverly Lewis (3 volume)
Seria *Moştenirea din prerie*, de Janette Oke (4 volume)
Seria *Secretul trandafirului*, de Michael Philips (4 volume)
Seria *Soţiile patriarhilor*, de Jill Eileen Smith (3 volume)
Seria *Soţiile regelui David*, de Jill Eileen Smith (3 volume)
Seria *Surorile Shenandoah*, de Michael Phillips (vol. 1 şi 2)
Seria *Trilogia Genezei*, de Kacy Barnett-Gramckow (3 volume)
Seria *Vestul canadian*, de Janette Oke (6 volume)

În curs de apariţie

Seria *Surorile Shenandoah*, de Michael Phillips (vol. 4)
Seria *Carolina Cousins*, de Michael Phillip